Sfânta muceniţă Lucia, fecioara din Siracuza şi Sfinţii mucenici Eustratie, Auxentie, Evghenie, Mardarie şi Orest

(s.v. 13 decembrie / s.n. 26 decembrie)

Materiale despre Sfânta muceniţă Lucia, fecioara din Siracuza şi Sfinţii mucenici Eustratie, Auxentie, Evghenie, Mardarie şi Orest:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf.%20muc.%20Lucia%20din%20Siracuza%20(13%20dec)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Lucia+Siracuza

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Lucia

***

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 3
În această lună (decembrie), ziua a treisprezecea - Sfinţii mari mucenici Evstratie, Auxentie, Evghenie, Mardarie şi Orest. Şi Sfânta muceniță Lucia, fecioara (Minei) 5
Canon de rugăciune către Sfinţii mari mucenici Eustratie, Auxentie, Evghenie, Mardarie şi Orest şi către Sfânta muceniţă Lucia, fecioara din Siracuza 32
Acatistul Sfintei muceniţe Lucia 42

Acatistul Sfintei muceniţe Lucia din Siracuza (13 decembrie)..... 52
Rugăciune pentru paza fecioriei și a dreptei credințe către Sfintele muceniţe Tecla, cea întocmai cu apostolii, Doroteea din Cezareea Capadociei, Eufrasia și Iuliana din Nicomidia, Pelaghia și Iustina din Antiohia Siriei, Agata și Lucia din Sicilia, Drosida, Cecilia, Agnia și Lucia din Roma dimpreună cu toate Sfintele muceniţe fecioare (a episcopului Macarie Drăgoi)..... 61
Imnografie..... 66
Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfintei muceniţe Lucia, fecioara 68
Sfânta Lucia, fecioara - drumul spre sfinţenie..... 74
Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfinţilor mucenici Evstratie, Avxentie, Evghenie, Mardarie şi Orest..... 76
Sinaxar - Pomenirea Sfintei muceniţe Lucia, fecioara 99
Sinaxar - Pomenirea pătimirii Sfinţilor mucenici ai lui Hristos: Eustratie, Auxentie, Evghenie, Mardarie şi Orest 100
Sinaxar - Sfinții mucenici Eustratie, Auxentie, Evghenie, Mardarie și Orest 103
Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul ierarh Dosoftei, mitropolitul Moldovei; Sfinții mari mucenici Eustratie, Auxentie, Evghenie, Mardarie și Orest; Sfânta muceniță Lucia fecioara din Siracuza 107
Proloagele din 13 decembrie..... 115
Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfintei muceniţe Lucia, fecioara 120
Cugetare..... 121
Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfinţilor mari mucenici Eustratie, Avxentie, Evghenie, Mardarie şi Orest..... 123
Cântare de laudă la Sfinţii mari mucenici Eustratie, Avxentie, Evghenie, Mardarie şi Orest..... 125
Mirela Barbă - Sfânta Lucia îți protejează vederea..... 127
Viorica Văscu - Sfintele femei, modele de viață - Sfânta muceniță Lucia, protectoarea vederii şi a oftalmologilor..... 129
Teodor Danalache - Sfinţii cinci martiri din Sevasta - Eustatie, Auxentie, Evghenie, Mardarie şi Orest..... 131
Semnificaţie nume 135
Sfânta muceniță Lucia din Siracuza - Biserica San Geremia din Veneția 136
Icoane..... 147

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

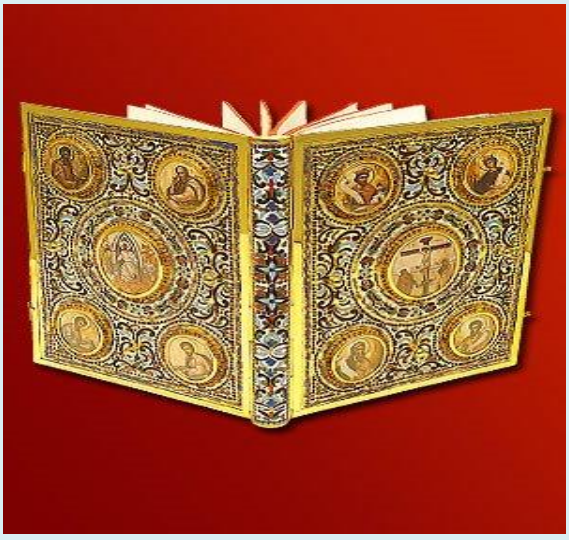

Ev. Luca 20, 46-47; 21, 1-4

Zis-a Domnul către ucenicii Săi:
46. Păziţi-vă de cărturari, cărora le place să se plimbe în haine lungi, care iubesc plecăciunile în pieţe şi scaunele cele dintâi în sinagogi şi locurile cele dintâi la ospeţe,
47. Mâncând casele văduvelor şi de ochii lumii rugându-se îndelung; aceştia vor lua mai mare osândă.

1. Şi privind, a văzut pe cei bogaţi, aruncând darurile lor în vistieria templului.

2. Şi a văzut şi pe o văduvă săracă, aruncând acolo doi bani.
3. Şi a zis: Adevărat vă spun că această văduvă săracă a aruncat mai mult decât toţi.
4. Căci toţi aceştia din prisosul lor au aruncat la daruri, aceasta însă din sărăcia ei a aruncat tot ce avea pentru viaţă.

Apostol

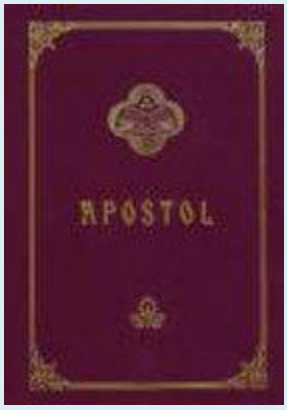

Epistola către Efeseni a Sfântului apostol Pavel

Ap. Efeseni 6, 10-17

10. În sfârşit, fraţilor, întăriţi-vă în Domnul şi întru puterea tăriei Lui.
11. Îmbrăcaţi-vă cu toate armele lui Dumnezeu, ca să puteţi sta împotriva uneltirilor diavolului.
12. Căci lupta noastră nu este împotriva trupului şi a sângelui, ci împotriva începătoriilor, împotriva stăpâniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii, care sunt în văzduh.
13. Pentru aceea, luaţi toate armele lui Dumnezeu, ca să puteţi sta împotrivă în ziua cea rea şi toate biruindu-le, să rămâneţi în picioare.
14. Staţi deci tari, având mijlocul vostru încins cu adevărul şi îmbrăcându-vă cu platoşa dreptăţii,
15. Şi încălţaţi picioarele voastre, gata fiind pentru Evanghelia păcii.
16. În toate luaţi pavăza credinţei, cu care veţi putea să stingeţi toate săgeţile cele arzătoare ale vicleanului.
17. Luaţi şi coiful mântuirii şi sabia Duhului, care este cuvântul lui Dumnezeu.

În această lună (decembrie), ziua a treisprezecea - Sfinţii mari mucenici Evstratie, Auxentie, Evghenie, Mardarie şi Orest. Şi Sfânta muceniță Lucia, fecioara (Minei)

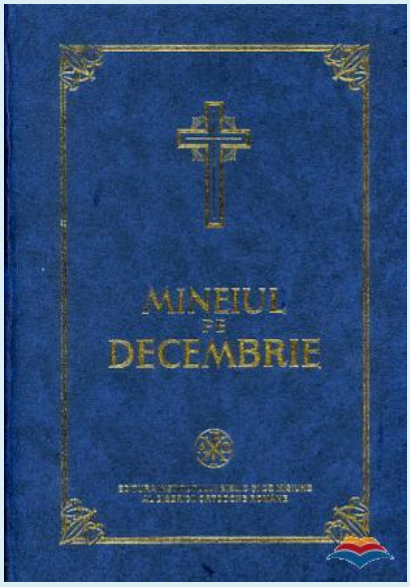

La Vecernie

Seara după obişnuitul psalm, se citeşte Fericit bărbatul..., starea întâia. La Doamne, strigat-am..., se pun **stihurile** pe 8, glasul al 4-lea:

Podobie: Dat-ai semn celor ce...

Străluceşte pomenirea pătimitorului tău Evstratie, Doamne, ca un soare luminos, care cu strălucirea cuvintelor celor nebiruite, a înfruntat mulţimea dumnezeilor, ca pe un cort întunecat, deşert de credinţă, şi a făcut patru mucenici părtaşi împreună cu dânsul. Prin mijlocirile lor, dăruieşte-ne iertare, ca un Iubitor de oameni. *(de două ori)*

Cu cuvinte, cu patimi, şi cu multe feluri de lipsiri ale vieţii, au arătat sfinţii dragostea cea desăvârşită, către Tine nemişcată, împreună cu înţeleptul Evstratie, Auxentie, Orest şi Mardarie, împreună cu Evghenie, nevoindu-se prea lăudaţii. Cu rugăciunile lor, Doamne mântuieşte sufletele noastre.

Din tulburarea celui fără minte, se taie capul lăudatului Auxentie şi Mardarie spanzurându-se de glezne, s-a încununat; iar Evghenie se împodobeşte cu tăierea mâinilor şi a limbii; Orest se adoarme în pat aşternut cu foc, şi Evstratie ca un miel al lui Hristos se pune în cuptor.

Alte **Stihiri**, glas acelaşi:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Ca unul ce bine ai ostăşit Împăratului puterilor, te-ai dat pe sine-ţi Evstratie de voie la munci şi la moarte silnică, aducând împreună cu tine ceată de mucenici, fericite; cu care împreună ai pătimit, şi ai luat cununi de biruinţă; rugându-te dimpreună cu dânşii pentru noi pururea lăudate.

De Dumnezeu înțelepțite Evstratie, viteazule Auxentie, măriţilor Evghenie şi Mardarie, împreună cu Orest, luptându-vă, pe vrăjmaşi i-aţi biruit; şi strălucind arătat ca nişte stele mult luminoase, aţi luminat inimile credincioşilor, şi aţi gonit întunericul înşelăciunii, prin lumina cea strălucitoare a Duhului.

Bătându-te neîncetat, şi cu focul topindu-te, cu încălţăminte de fier încălţându-te; pe căi gonindu-te, în temniţă închizându-te, şi ca o jertfă curată frigându-te în cuptor, te-ai adus la masa cea de sus, ca o jertfă curată cu bun miros, Celui ce S-a jertfit, mucenice Evstratie.

Altă **Stihiră** a Sfintei Lucia, asemenea:

Nevoindu-te într-adins cu feciorie nestricată, te-ai adus, bucurându-te Făcă-torului tău; că lepădându-te de mirele cel lumesc prea lăudată, te-ai logodit cu Hristos, şi săvârşind călătoria prin credinţă şi prin luminată mucenicie, acum împarţi darurile tămăduirilor, la cei ce te cinstesc pe tine.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 6-lea*

Veniţi iubitorilor de mucenici, să cinstim cu laude pe pătimitorii lui Hristos, pe marele Evstratie cel nebiruit, pe Auxentie, şi pe Evghenie, pe Mardarie, şi pe Orest; ceata mucenicilor cea cu cinci lumini; care bine nevoindu-se împotriva vrăjmaşului celui nevăzut, şi împodobindu-se cu cununile biruinţei, se roagă lui Hristos, pentru cei ce cu credinţă, şi cu dragoste săvârşesc pomenirea lor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu), *Dogmatica*

Cine nu te va ferici pe tine Preasfântă Fecioară? Sau cine nu va lăuda prea curată naşterea ta ? Că Cel ce a strălucit fără de ani din Tatăl, Fiul, Unul-Născut, acelaşi din tine curată, a ieşit negrăit întrupându-Se; din fire Dumnezeu fiind şi cu firea om făcându-Se pentru noi. Nu în două feţe fiind despărţit, ci în două firi fără de amestecare fiind cunoscut Pe Acela roagă-L curată cu totul fericită, să se miluiască sufletele noastre.

Ieşire sau Vohod: Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc, Celui fără de moarte, a Sfântului, Fericitului, Iisuse Hristoase, venind la apusul soarelui, văzând lumina cea de seară, lăudăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu; vrednic eşti în toată vremea a fi lăudat de glasuri cuvioase, Fiul lui Dumnezeu, cel ce dai viaţă, pentru aceasta lumea Te slăveşte.

Prochimenul zilei şi citirile.

Din proorocia lui Isaia citire:

Cap. 43, Vers. 16.

Acestea zice Domnul, toate neamurile s-au adunat împreună, şi se vor aduna boierii dintre ei. Cine le va vesti acestea întru dânşii ? Sau cele din început, cine auzite le va face vouă ? Aducă-şi mărturiile sale şi să se îndrepteze, şi să asculte şi să spună adevărul. Fiţi Mie mărturii, şi Eu sunt martor, grăieşte Domnul Dumnezeu, şi pruncul pe care am ales; ca să ştiţi şi să credeţi, şi să cunoaşteţi că Eu sunt. Mai înainte de Mine n-a fost alt Dumnezeu, şi după Mine nu va fi. Eu sunt Dumnezeu, şi nu este afară de Mine, Mântuitor; Eu am vestit şi am mântuit, şi am defăimat, şi n-a fost întru voi Dumnezeu străin; voi Mie mărturii, şi Eu martor, Domnul Dumnezeu. Încă din început Eu sunt, şi nu este cine să scoată din mâinile Mele; face-voi, şi cine va întoarce aceasta? Aşa zice Domnul Dumnezeu cel ce ne mântuieşte pe noi, Sfântul lui Israil.

De la înţelepciunea lui Solomon citire:

Cap. 3, Vers. 1.

Sufletele drepţilor sunt în mâna lui Dumnezeu, şi nu se va atinge de dânsele munca. Părutu-s-a în ochii celor nepricepuţi a muri, şi s-a socotit pedepsire ieşirea lor, şi mergerea de la noi sfărâmare; iar ei sunt în pace. Că înaintea feţei oamenilor de vor lua şi muncă, nădejdea lor este plină de nemurire; şi puţin fiind pedepsiţi, cu mari faceri de bine se vor dărui; că Dumnezeu i-a ispitit pe dânşii şi i-a aflat luişi vrednici. Ca aurul în topitoare i-a lămurit pe ei, şi ca o jertfă de ardere întreagă i-a primit. Şi în vremea cercetării sale vor străluci, şi ca scânteile pe paie vor fugi. Judeca-vor limbi, şi vor stăpâni popoare, şi va împărăţi într-înşii Domnul în veci. Cei ce nădăjduiesc spre Dânsul vor înţelege adevărul, şi credincioşii în dragoste vor petrece cu Dânsul. Că dar şi milă este întru cuvioşii Lui şi cercetare întru aleşii Lui.

De la înţelepciunea lui Solomon citire:

Cap. 5, Vers. 16.

Drepţi în veci vor fi vii, şi întru Domnul plata lor, şi purtarea de grijă, pentru dânşii de la Cel Preaînalt. Pentru aceasta vor lua împărăţia podoabei, şi stema

frumuseţii din mâna Domnului; că cu dreapta Sa va acoperi pe ei, şi cu braţul Său îi va apăra. Lua-va toată arma dragostea Lui, şi va într-arma făptura spre izbânda vrăjmaşilor, îmbrăca-se-va în zaua dreptăţii, şi-şi Va pune luişi coif Judecata cea nefăţarnică, Lua-va pavăză nebiruită sfinţenia, şi va ascuţi cumplită mânie întru sabie, şi va da război împreună cu Dânsul lumea asupra celor fără de minte. Merge-vor drept nimeritoare săgeţile fulgerelor, şi ca dintr-un arc bine încordat al norilor, la ţintă vor lovi. Şi din praştia mâniei cea zvârlitoare de pietre, se vor arunca grindine. Întări-se-va asupra lor apa mării, şi râurile îi vor îneca de năprasnă, Sta-va împotriva lor Duhul puterii, şi ca un vifor va vântura pe ei, şi va pustii tot pământul fărădelegea, şi răutatea va răsturna scaunele puternicilor. Auziţi dar împăraţi şi înţelegeţi, învăţaţi-vă judecătorii marginilor pământului. Luaţi în urechi cei ce stăpâniţi mulţimi, şi cei ce vă trufiţi întru popoarele neamurilor. Că de la Domnul s-a dat vouă stăpânirea şi puterea de la Cel Preaînalt

La Stihoavnă

Stihirile, glasul 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria Cetelor cereşti şi pe pământ oamenilor tare folositoare, prea curată Fecioară miluieşte-ne pe noi cei ce scăpăm la tine. Că nădejdile noastre, după Dumnezeu, întru tine le-am pus, Născătoare de Dumnezeu.

Minunatul mucenic Evstratie, ne cheamă astăzi să săvârşim cinstită pomenirea lui, cea de peste an. Pentru aceea şi noi adunându-ne să-l cinstim, ca pe un plăcut Domnului, şi ca unul ce cu tărie a pătimit pentru credinţă.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru Sfinţii Săi. Dumnezeul lui Israil.

Ca şi David într-armându-te cu vitejia, ai omorât pe al doilea înşelător Goliat, cu credinţa Treimii, Evstratie. Pentru aceasta pururea te veseleşti în ceruri împreună cu îngerii, rugând pe Mântuitorul să ne mântuim noi.

Stih: Sfinţilor celor ce sunt pe pământul Lui, minunate a tăcut Domnul toate voile Sale într-înşii.

Ca Tesviteanul Ilie râvnind, ai râvnit prooroceşte către Domnul Atotţiitorul, mucenice Evstratie cugetătorule de Dumnezeu, şi ai înfruntat semeţia cea deşartă a celor fărădelege surpând urâciunile idolilor, ca un puternic, fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 5-lea*

Neîngrozindu-vă de sălbătăcirea tiranilor, ci încă mai mult propovăduind luminat credinţa lui Hristos, multe tăieri şi chinuri aţi răbdat, Evstratie şi Auxentie, Evghenie şi Oreste, şi mărite Mardarie, pentru aceasta rugaţi-vă Împăratului şi Dumnezeu, pentru noi cei ce săvârşim cu credinţă pomenirea voastră.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Fericimu-te pe tine de Dumnezeu Născătoare Fecioară, şi te lăudăm credincioşii după datorie; pe tine cetatea cea neclintită, zidul cel nesurpat, folositoarea cea tare şi scăparea sufletelor noastre.

Troparul glasul al 4-lea: Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu), Învierii.

Taina cea din veac ascunsă şi de îngeri neştiută, prin tine, Născătoare de Dumnezeu, celor de pe pământ s-a arătat: Dumnezeu întrupându-Se, întru unire neamestecată, şi Crucea, de bunăvoie, pentru noi luând; prin care, înviind pe cel întâi zidit, a mântuit din moarte sufletele noastre.

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul..., Troparul sfinţilor de două ori. Slavă..., Şi acum..., al Născătoarei învierii.

După întâia Catismă, **Sedealna**, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Cu bărbăţia credinţei ca cu o platoşă îmbrăcându-se, şi cu înţelepciunea cea dumnezeiască într-armându-te, Evstratie mărite, toate taberele drăceşti ai biruit şi ai defăimat îndrăznirea cea neputincioasă a celor fără de Dumnezeu. Aşadar ca cel ce ai îndrăzneală către Stăpânul, roagă-te să ne mântuim noi. *(de două ori)*

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cu multe păcate întunecându-mi mintea eu desfrânatul, strig către sprijineala ta cea tare: Luminează-mi ochii sufletului Născătoare de Dumnezeu, strălucindu-mi raza cea luminată a pocăinţei; şi mă îmbracă în armele luminii, prea curată.

După a doua Catismă, **Sedealna**, glasul al 4-lea, asemenea:

Cu puterea cuvintelor tale pe muncitorul l-ai rănit, fiind povăţuitor mulţimii celei purtătoare de Hristos, Evstratie de Dumnezeu înţelepţite; şi ai luminat lumea cu razele minunilor, şi de sus ţi s-a împletit cunună capului tău. Pentru aceasta, şi întru pomenirea ta lăudăm pe Hristos. *(de două ori)*

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cântându-te pe tine Mireasa lui Dumnezeu, lăudăm naşterea ta cea negrăită, prin care ne-am izbăvit de înşelăciunea diavolului, şi de toată nevoia Născătoare de Dumnezeu Stăpână; şi strigăm cu credinţă: Miluieşte turma ta, una prea slăvită.

După Polieleu, **Sedealna** glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Cu credinţa Treimii întărindu-te, şi cu praştia adevărului într-armându-te, ai surpat semeţia cea de alt neam a rătăcirii. Şi răpind sabia cea limbută a vrăjmaşului, cu aceea i-ai tăiat împotrivirea cea mincinoasă, şi i-ai înfruntat vicleşugul. Cu trupul ai murit, iar cu duhul trăieşti Evstratie răbdătorule de chinuri; roagă pe Hristos Dumnezeu, iertare de păcate să dăruiască, celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta. *(de două ori)*

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Sufletul meu cel smerit Fecioară, care este înecat în viforul ispitelor lumeşti, ca şi cum ar fi fără de cârmuitor, şi de sarcina păcatelor se arată nedeşertat, şi în

fundul iadului a cădea este silit; întâmpină-l Fecioară de Dumnezeu Născătoare, cu călduroasă rugăciunea ta, şi mântuieşte, dându-i limanul tău cel cu bună linişte; ca, cu credinţă să strig către tine: Roagă-te Fiului tău şi Dumnezeu, iertare de greşeli să-mi dăruiască mie, că pe tine te am nădejde eu nevrednicul robul tău.

Apoi Antifonul întâi al glasului al 4-lea:

Prochimen, glasul al 4-lea: Strigat-au drepţii şi Domnul i-a auzit pe ei...

Stih: Multe sunt necazurile drepţilor, şi din toate acelea îi va scăpa pe ei Domnul.

Toată suflarea...

Evanghelia de la Matei: Zis-a Domnul ucenicilor Săi: Iată Eu vă trimit...

După **Psalmul 50**

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.

18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 2-lea*

Pentru rugăciunile Sfinţilor cinci mucenici, Milostive, curăţeşte mulţimea greşalelor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşalelor noastre.

Apoi **Stih:** ***Miluieşte-mă Dumnezeule după marea mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale, curăţeşte fărădelegea mea.***

Şi **Stihira** glasului al 4-lea, a Casiei: Sfinţii mucenici mai de cinste au ales înţelepciunea apostolilor, decât învăţătura elinilor, părăsind, cărţile ritorilor, şi înfrumuseţându-se cu ale pescarilor; că cu acelea învăţau bună limbuţie de graiuri, iar cu graiurile cele dumnezeieşti ale necărturarilor, se învăţau teologia Treimii; căreia se şi roagă, să se păzească în pace sufletele noastre.

Canoane, trei: Al Născătoarei de Dumnezeu cu Irmosul pe 9. Caută-I înapoi în 5 zile, Şi ale Sfinţilor două pe 8,

Canonul întâi al Sfinţilor

facere a lui Ioan monahul

Cântarea 1-a, glasul al 4-lea

Irmos: Adâncul Mării Roşii, cu urme neudate, pedestru trecându-I Israel cel de de mult, cu mâinile lui Moise în chipul Crucii, puterea lui Amalec în pustie a biruit.

Puitorul de nevoinţe Hristos, şezând în ceruri, dă cu atotputernică dreapta Sa, pătimitorilor celor de pe pământ darurile, cununi întinzând celor ce au fost cu Evstratie.

Veniţi să vedem ceată la număr de cinci mucenici, care străluceşte cu lumină prea luminoasă, având de căpetenie pe doritul Evstratie, încununat cu dar dumnezeiesc.

De brâul ostăşirii celei de pe pământ descingându-te, l-ai adus Împăratului celui adevărat, luând Auxentie de la Hristos semnul pătimirii, prin Evstratie.

A Născătoarei

Loc încăpător te-ai făcut firii celei dumnezeieşti, prea curată Născătoare de Dumnezeu; pentru aceea dorind de tine Lucia, ca o fecioară s-a adus pe urma ta, Fiului tău.

Alt Canon, al Sfinţilor

Cântarea 1-a, glasul al 6-lea

Irmos: Ca pe uscat umblând Israel, cu urmele prin adânc, pe prigonitorul Faraon văzându-l înecat, a strigat: lui Dumnezeu cântare de biruinţă să-I cân-tăm.

Hristos, Împăratul crugurilor cereşti stă înainte, Dătătorul de daruri, dăruind cununi de biruinţă celor ce au pătimit pe pământ împreună cu Evstratie.

Pe pătimitorii cei cinci la număr care s-au adunat ceată de Dumnezeu încununată, cu doxologii de cântare să-i lăudăm credincioşii, pe credinciosul întru Hristos şi înţeleptul Evstratie, având-l dumnezeiesc începător.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

De oştirea cea de sus dorind Evstratie, cinstea pământească o ai lepădat, aducând lui Dumnezeu, înţelepte, viaţa ta, cu sfinţenie curăţindu-te.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ceata bunilor biruitori mucenici care au primit cununa biruinţei, se bucură lăudându-te pe tine Preacurată; că prin tine Cerul s-a făcut oamenilor slobodă intrare; că ai născut mai presus de minte, pe Făcătorul lumii.

Catavasie: Hristos se naşte slăviţi-L, Hristos din ceruri întâmpinaţi-L, Hristos pe pământ, înălţaţi-vă. Cântaţi Domnului tot pământul, şi cu veselie lăudaţi-L noroade, că S-a proslăvit.

Canonul întâi al Sfinţilor

Cântarea a 3-a

Irmos: Se veseleşte de Tine Biserica Ta, Hristoase, strigând: Tu eşti Puterea mea, Doamne şi Scăparea şi Întărirea mea.

Cu nădejdea chinurilor, ca de o avuţie nefurată, mai presus de fire, te-ai făcut plin de toată bucuria prea fericite Evstratie.

Cu înţelepciune duhovnicească, şi cu răbdarea nevoilor, ai înfruntat nedumnezeirea cea tiranică, mucenice al lui Hristos, Auxentie.

Ca un odor prea luminat al Bisericii, credincioşi v-aţi făcut mucenicilor, fiind înfrumuseţaţi cu rănile lui Hristos.

A Născătoarei

Cu adevărat te cinstim noi credincioşii Născătoare de Dumnezeu; că ai născut pe Dumnezeu, care S-a făcut trup, tu ceea ce eşti fără prihană.

Alt Canon, al Sfinţilor

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu este sfânt precum Tu, Doamne Dumnezeul meu, care ai înălţat fruntea credincioşilor Tăi, Bunule şi ne-ai întărit pe noi pe piatra mărturisirii Tale.

De răni fiind plin cu totul, toată nădejdea ta cu tăria minţii, o ai pus, fericite, către înaltul Dumnezeu, adevărata mângâiere.

Ai înflorit prin dumnezeiasca înţelepciune, cu dragostea lui Hristos; iar prin răbdarea muncilor, ai vădit Auxentie nebunia muncitorilor, şi cumplirea lor zadarnică o ai arătat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Neîmblânzita mânie a lui Lisie, înţelepte, şi cumplita muncă a focului, asemenea somnului le-ai socotit; că întărindu-te întru Hristos, le-ai trecut cu vederea, ca şi cum ar fi pătimit altul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pricinuitorul tuturor, te-a dat solitoare pentru noi Fecioară. Pe Acesta cu dumnezeiască cuviinţă lăudându-L credincioşii, pe tine Maica lui Dumnezeu cu sfinţite cântări te fericim.

Catavasie: Fiului Celui născut fără stricare din Tatăl mai înainte de veci, şi mai pe urmă din Fecioară întrupat mai presus de fire, lui Hristos Dumnezeu să-i strigăm: Cela ce ai înălţat cornul nostru, Sfânt eşti Doamne.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Pe Născătoarea de Dumnezeu...

Luminător prea luminos te-ai arătat, celor ce şedeau întru întunericul necunoştinţei, purtătorule de chinuri. Că cu credinţa ca cu o pavăză ocolindu-te, nu te-ai temut de semeţiile vrăjmaşilor Evstratie arătându-te mai cu bună limbă decât ritorii.

Alt **Condac**, ai Sfintei Lucia, glas şi Podobie aceeaşi:

Nevoindu-te într-adins cu feciorie nestricată, te-ai adus bucurându-te Făcătorului tău; că lepădându-te de mirele cel lumesc, prea lăudată, te-ai logodit cu Hristos; şi săvârşind călătoria prin credinţă şi prin luminată mucenicie, acum dai darurile tămăduirilor, celor ce te cinstesc pe tine.

Sedealna, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Nici sabia, nici fiarele, nici focul, nici altceva din cele simţite care înfricoşează n-au putut nicicum înfricoşa tăria ta. Că cu alergarea ai călcat puterea vrăjmaşului, şi ca un fără de patimă şi fără de trup ai petrecut viaţa. Pentru aceasta dai tămăduiri celor credincioşi, care cu dragoste aleargă la pomenirea ta; Sfinte răbdătorule de chinuri Evstratie, roagă pe Hristos Dumnezeu, lăsare păcatelor să dăruiască, celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta. (de două ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Când va veni să judece tot pământul, Stăpânul a toate şi Făcătorul, cu oile cele de-a dreapta să mă uneşti pe mine osânditul, şi din întunericul cel dinafară, şi din toată munca, să mă răpeşti pe mine netrebnicul robul tău. Ca cu bună mulţumire să măresc bogăţia bunătăţii tale, de Dumnezeu Născătoare cu totul fără de prihană; ca să strig ţie bucurându-mă: Roagă pe Hristos Dumnezeu, iertare păcatelor să-mi dăruiască, că pe tine te am nădejde eu robul tău.

Canonul întâi al Sfinţilor

Cântarea a 4-a

Irmos: Pentru dragostea chipului Tău, ai stat, Milostive, pe crucea Ta şi neamurile s-au topit, că Tu eşti tăria şi lauda mea, Iubitorule de oameni.

Dimpreună cu rănile trupului tău ai lepădat şi întinăciunile sufletului, sfărâmând săgeţile vicleanului balaur, cu credinţă Evstratie.

Proslăvitu-s-a prin rănile tale pătimitorule, Împăratul slavei, şi te-a umplut de mărire negrăită, cu puterea minunilor, Evstratie.

Urmând îndrăznelii pescarilor şi vânând cu mreaja cea mucenicească pe înţeleptul Evghenie, l-ai adus Stăpânului, Evstratie.

A Născătoarei

Pricepându-ţi fecioria pecetluită după naştere Fecioară, cu credinţă ai lăudat pe Cuvântul, cel ce S-a născut negrăit, din pântecele tău.

Alt Canon, al Sfinţilor

Cântarea a 4-a

Irmos: Hristos este Puterea mea, Dumnezeu şi Domnul, cinstita Biserică cu dumnezeiască cuviinţă cântă strigând; din cuget curat întru Domnul să prăz-nuim.

Atotputernicul Dumnezeu aprinzând dumnezeiască dorire în sufletul tău, cu adevărat făcător de minuni te-a arătat, tămăduindu-te desăvârşit de răni.

Cu piroane întru-tot înţelepte, pătrunzându-ţi-se picioarele prin încălţămintele cele de fier, tot pe sine-ţi te-ai roşit, asemănându-te patimii Împăratului Iisus.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu adevărat frumoase sunt picioarele purtătorilor de chinuri, călcând pe vrăjmaşul, şi lui Hristos cântând: Pe calea mărturisirii Tale vom alerga Stăpâne!

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cu necuprindere de minte şi neschimbat, întrupându-Se Cuvântul lui Dumnezeu Tatălui, din tine cea cu totul fără prihană, prin iubirea de oameni, pe mine omul mă îndumnezeiește.

Catavasie: Toiag din rădăcina lui Iesei şi floare dintr-însul, Hristoase, din Fecioară ai odrăslit Cel lăudat, din muntele cel cu umbra deasă, venit-ai întrupându-Te din cea neispitită de bărbat, Cel fără de trup şi Dumnezeu, slavă puterii Tale, Doamne.

Canonul întâi al Sfinţilor

Cântarea a 5-a

Irmos: Tu, Doamne, Lumina mea în lume ai venit, Lumina cea sfântă, care întorci din întunericul necunoştinţei, pe cei ce Te laudă pe Tine cu credinţă.

Ca o stea luminoasă, care luminează departe, ai strălucit în ceata mucenicilor, nebiruite Evstratie fericite.

Văzându-te pe tine cugetătorul de Dumnezeu Mardarie, strălucind cu lumină înţelegătoare, a alergat către tine ca un miel către păstor, Evstratie.

Toate cele veselitoare le-ai socotit prea fericite Mardarie, ca nişte gunoaie, biruind legile firii cu dragostea pătimirii.

A Născătoarei

Gând omenesc nu poate să priceapă zămislirea ta cea mai presus de cuget, Maică Fecioară; că ai născut pe Dumnezeu.

Alt Canon, al Sfinţilor

Cântarea a 5-a

Irmos: Cu dumnezeiască strălucirea Ta, Bunule, sufletele celor ce aleargă la Tine cu dragoste, mă rog, luminează-le; ca să Te vadă Cuvinte al lui Dumnezeu pe Tine, Adevăratul Dumnezeu, cel ce îi chemi din negura greşelilor.

Minunat ca o stea ai fost Bisericii, răsărind de departe în mijlocul mucenicilor, şi cu muceniceştile raze lumea strălucind mai mult decât soarele, Evstratie.

Cei dimpreună cu Evstratie, ca nişte stele ale credinţei, ce de-a pururea se mişcă în Cer, luminează inimile credincioşilor, strălucind cu lumină; pe care după vrednicie să-i lăudăm.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Mai presus de legătura firii iubitoarea de bărbat femeie, înţeleapta şi de Hristos doritoare, mai-nainte apucând, pe bărbat către pătimire îl unge.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Stăpâna lumii prea bună, mântuieşte pe toţi cei ce te mărturisesc din suflet, cu adevărat de Dumnezeu Născătoare că pe tine folositoare te-am câştigat.

Catavasie: Dumnezeu fiind păcii, Tată îndurărilor, pe Îngerul Sfatului Tău celui mare, dăruindu-ne pace L-ai trimis nouă. Deci povăţuiţi fiind la lumina cunoştinţei de Dumnezeu, de noapte mânecând, Te slăvim Iubitorule de oameni.

Canonul întâi al Sfinţilor

Cântarea a 6-a

Irmos: Jertfi-voi Ţie cu glas de laudă, Doamne, Biserica strigă către Tine, de sângele diavolilor curăţindu-se, cu Sângele cel curs, prin milostivire, din coasta Ta.

Hristos îmi este mie în loc de toate, striga cu glas mare Mardarie, şi moşie şi cinste şi nume, că de la tine Evstratie, s-a învăţat aceasta.

Pătrunzându-ţi-se picioarele ai fost spânzurat cu capul în jos şi cu frigări arse ţi s-a ars spatele; iar duhul ţi l-ai dat Stăpânului, Mardarie.

Tăindu-ţi-se limba nu încetezi a lăuda, şi mâinile tăindu-ţi-se, se ridică către Dumnezeu, Evghenie cerând mântuire celor ce laudă pomenirea ta.

A Născătoarei

Avându-te pe tine Fecioară putere şi întărire, muceniţa, suferea cu tărie chinurile, şi bucurându-se, se aduce după tine Stăpânului tuturor.

Alt Canon, al Sfinţilor

Cântarea a 6-a

Irmos: Marea vieţii văzând-o înălţându-se de viforul ispitelor, la limanul Tău cel lin alergând, strig către Tine: scoate din stricăciune viaţa mea, Mult Milostive.

Însumi mie Hristos îmi este în locul tuturor celor părinteşti, ai strigat o Mardarie cu înfocate țepușe pătrunzându-ţi-se picioarele, şi umerii cu săgeţi, aşa bucurându-te te-ai săvârşit.

Arzându-ţi-se mădularele cu jăratec mucenicesc, prin răbdare ai stins nebunia înşelăciunii idoleşti, Evstratie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

O, vrednicule de minune, viteazul tău suflet, prea de bun neam Evghenie ! Că prin cumplitele sfărâmări ale fluierelor picioarelor, ţi-ai dat duhul în mâinile Stăpânului tuturor, bucurându-te.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Prea curată Stăpână, care ai născut nouă pământenilor pe Cârmuitorul şi Domnul, încetează cumplita şi nestatornica tulburare a patimilor mele şi dă linişte inimii mele.

Catavasie: Din pântece pe Iona ca pe un prunc l-a lepădat fiara mării, precum l-a primit, şi în Fecioară sălăşluindu-Se Cuvântul şi trup luând, a ieşit, păzindu-o nestricată. Că Cel ce nu a pătimit stricăciune, pe ceea ce L-a născut, a păzit-o nevătămată.

Condac, glas 3:

Podobie: Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, cel mai înainte de veci.

Filozofând înaintea celor fărădelege cele dumnezeieşti, bătăi ai răbdat cu bărbătească inimă; şi strălucind prea minunat cu dumnezeieşti semne ai stins înălţata văpaie a înşelăciunii. Pentru aceasta te cinstim, prea fericite mucenice al lui Hristos, Evstratie.

Icos: Biserica prăznuieşte cu taină astăzi sfinţita ta prăznuire vestind luminat vitejiile tale, durerile, ostenelile şi luptele cele mai presus de fire pentru Dumnezeu; răbdând răni peste tot, prin care ai surpat pe cel mult iscusit; tu slava cea mare şi lauda pătimirilor, stâlp al bărbăţiei, luminător al celor ce te cinstesc cu buna credinţă, vistieria tămăduirilor, îmbogăţitorul celor săraci, întâiule între biruitorii şi cinstiţii mucenici, prea fericite mucenice al lui Hristos, Evstratie.

Sinaxar

Întru această lună în ziua a treisprezecea, pătimirea Sfinţilor şi slăviților ai lui Hristos mucenici: Evstratie, Auxentie, Evghenie, Mardarie și Orest.

Stih: Pe Evstratie și pe cei câte de două ori câte doi
care împreună s-au nevoit,
Focul şi sabia odată de viaţă i-a lipsit.
Pe cei ce împreună, cu Evstratie s-au aflat,
În a treisprezecea, sabia i-a secerat.

Aceştia au fost în vremile lui Diocleţian şi Maximian păgânilor împăraţi, şi duxului Lisie, care era domn pe ceata limitaneilor şi Agricolae, care oblăduia toată partea Anadolului. Aceşti sfinţi dar din început încă de la strămoşii lor credeau în Hristos, şi se ascundeau pentru frica tiranilor şi a gonacilor, însă dintr-aceştia, Sfântul Evstratie era din oraşul aravrachinilor, scriniar, la ceata duxiască, căreia era şi căpetenie.

Deci poftind a mărturisi de faţă buna-credinţă şi temându-se de neştiutul sfârşit al lui, porunci unuia din slugile sale, să-i pună brâul în biserica ce era în Aravraca, socotind întru sineşi şi ispitindu-şi firea, că intrând preotul Auxentie, de va lua brâul îi va fi mărturisirea în Hristos, după voia lui Dumnezeu şi îndrăznirea fără nici o frică, de cele ce gândea a răspunde; iar de-i va lua altcineva de ai bisericii, să mai fie încă credinţa lui Hristos pe ascuns, şi să nu se vădească nicidecum.

Deci văzând că ispita i se făcu după gândul său, luându-i preotul Auxentie brâul, socotind că i se va izbândi bine mărturisirea pentru Hristos, şi ieşind înaintea lui Lisie, mărturisi cu îndrăzneală buna credinţă, căci, când a stătut cei ce s-au chinuit mai-nainte, a stătut şi el înaintea lui Lisie, de vreme ce şi mai mare era acelei cete, pentru aceea şi el întâi se mărturisi că este creştin.

Deci luându-i tiranul brâul, porunci de-l dezbrăcă în pielea goală, şi-l puseră jos de-l bătură. După aceea îl legară cu ştreanguri şi-l ridicară sus, şi-l pârjoliră cu foc, ce-i făcuse dedesubt. Apoi îi turnară peste arsurile trupului, apă de sare cu

oţet amestecat, şi-l frecară pe coaste cu hârburi, şi prea slăvită minune făcu că ieşi cu totul sănătos.

Deci chemă şi pe Sfântul Evghenie spre credinţa în Hristos, şi mărturisi şi el cu îndrăzneală şi slobod zicând: că şi el la un gând cu Sfântul Evstratie se află, şi aceiaşi cinste dă lui Dumnezeu care se cinstea de dânsul.

Atunci pe Sfântul Evstratie pironindu-i cu încălţăminte de fier, l-au purtat gonindu-l împreună cu Evghenie, din oraşul sevastianilor până la Nicopoli, şi întru acea alergătură privind Sfântul Mardarie, unde gonea pe Sfântul Evstratie, şi văzând pe un om vestit ca acela la nevoie ca aceea, îl fericea pentru răbdarea lui, şi, că pentru credinţa în Hristos, din neam vestit şi luminat ce era, a ales a pătimi cele ce pătimesc făcătorii de rele, şi luând sfat de la femeia sa, care şi ea îl îndemnă spre chinuirea aceea şi lăsându-şi copilaşii ce avea cu dânsa pe seama lui Dumnezeu, se duse de ajunse pe Sfântul Evstratie unde-l gonea pe cale, şi-l legă şi pe el lângă dânsul.

Deci şezând Lisie la întrebare, întâi Sfântului Auxentie i-a tăiat capul, căci a zis că este creştin. Iar Sfântului Mardarie, pătrunzându-i gleznele, l-au spânzurat cu capul în jos, şi l-au ars pe spinare cu ţepi arse mult în foc, şi şi-a dat sufletul la Dumnezeu.

Iar Sfântului Evghenie i s-a tăiat limba, şi-i frânseră fluierele picioarelor cu toiege şi muri întru acele munci.

Iar Sfântul Orest, vrând să lovească pe străjer, se vădi şi el că este creştin, că crucea ce purta la piept, când se întoarse să lovească cu suliţa, se ivi din afară şi se numi pe sine rob lui Hristos. Şi a fost legat împreună cu Evstratie, şi s-au trimis amândoi la Agricolae, socotind Lisie, că aceasta va fi spre folos, nu numai pentru înţelepciunea şi puterea cuvintelor lui Evstratie, cu care a ruşinat şi a batjocorit legea lui, ci şi pentru ca să nu mai facă minuni şi să tragă pe mulţi la credinţa în Hristos.

Deci stând Sfântul Evstratie de faţă înaintea lui Agricolae, şi ruşinând toată înşelăciunea şi deşertarea rătăcirii elineşti, de cele ce zic ei, căci era mare şi vârf întru înţelepciune, şi povestind orânduiala ceea ce era pentru Hristos, şi înfricoşând pe tiran şi dând în mâna Sfântului Vlasie episcopul diata lui ce făcuse în temniţă, care l-a şi împărtăşit cu sfintele Taine.

Deci de vreme ce Sfântul Orest fu mai-nainte pus peste un pat de fier ars, întru acelaşi şi-a luat şi sfârşitul, pe acesta mai pe urmă băgându-l într-un cuptor aprins, a luat cununa muceniciei.

Iar soborul acestora se face în sfânta biserică a Sfântului apostol şi evanghelist Ioan Bogoslovul, care este aproape de sfânta biserică cea mare.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei mucenițe Lucia, fecioara.

Stih: Lucia ca o fecioară, o cunună a luat,
Şi iarăşi ca o muceniță prin cea a doua s-a încununat.

Aceasta a fost din oraşul Siracuza, arătându-se în Sicilia logodită cu bărbat, iar pentru boala ce supăra pe mama sa se duse cu dânsa la Catania, ca să roage pe Sfânta muceniță Agata să o izbăvească de curgerea sângelui, şi ducându-se văzu în vis pe Sfânta Agata unde dă tămăduire maicii sale, şi ei îi proorocii mucenicia ce era să ia pentru Hristos; deci după ce se tămădui maica sa, împărţindu-şi averea la săraci, avea bună poftă a mărturisi pe Hristos.

Şi fiind pârâtă de logodnicul el, a stătut înaintea boierului Pashasie, care a poruncit de o a dus la curvăsărie ca să o ruşineze, însă prin darul lui Hristos a rămas curată, năvălind mulţi şi neputând să o mute din locul care sta întărită, şi văzând că nu este nădejde a-şi schimba gândul ei, nici putând să o ardă cu focul ce aprinsese acolo unde sta sfânta, că era păzită de Dumnezeu, i-a tăiat capul cu sabia.

Tot în această zi, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Arsenie cel din Latro.

Stih: Lui, Arsenie părinte ai urmat.
Şi cu el în ceruri dănţuind împreună te-ai aflat.

Acest cuvios părintele nostru şi de minuni făcătorul Arsenie, era din Constantinopol, fiu de părinţi drept cinstitori, bogaţi, şi cei mai întâi după neam. Deci pe lângă aceea, că cuviosul acesta era asemenea strălucit cu neamul, i s-a mai dat lui de la împăratul acelei vremi şi alt cin; a fi feldmareşal şi patriciu locului ce se zice a Chiviriotelor.

Ci şi când într-o vreme, a fost trimisă flota împărătească, atunci cuviosul acesta a luat îngrijirea ei, dar fiindcă din furtuna mare a clocotit marea din adâncul ei, pentru aceasta corăbiile flotei s-au scufundat, el însă singur ieşind la uscat şi-a scăpat viaţa. Deci atunci aflând voie, a luat aceea ce de multă vreme dorea; adică s-a îmbrăcat cu îngerească schimă monahicească.

Deci se ticăloşea cu trupul şi-l supunea pe el la suflet, cu posturi, cu privigheri, cu culcări pe pământ şi cu alte rele pătimiri, şi pe lângă acestea îşi strâmtară trupul său cu grele lanţuri, cel cu adevărat decât fierul şi diamantul mai puternic

şi mai tare. Iar râurile lacrimilor sale, şi stările cele de toată noaptea, şi războaiele viclenilor duhuri şi suferinţa ce arată la răcelile iernii, şi la arsurile secerişului, acestea toate zic, cine poate să le numere?

Cu asemenea nevoinţă nevoindu-se fericitul a fost trimis de Duhul Sfânt la un loc ce se află de ceea parte de locul numit Ieros iar acolo ducându-se, cu pururelnică curgerea lacrimilor sale, a arătat fericitul acel loc valea plângerii, hainele sale erau de păr. Deci câte părţi ale trupului nu le muncea lanţurile, le muncea asprimea hainelor, hrana sa (sau mai bine zicând nehrana sa), nu era alt decât ierburi sălbatice, şi pe acestea le mânca nu cu saţiu, ci numai cât le gusta. Setea sa o mângâia, numai apă foarte puţină, şi aceasta de două sau trei zile scoasă.

Apoi ducându-se de acolo, a mers la minunatul munte Latron, ce se află în Asia, şi acolo petrecând minunat prea minunatul, a omorât cu rugăciunea sa şi cu semnul Crucii, o aspidă, care se încuibase acolo, şi otrăvea apele.

Apoi ducându-se şi de acolo, a mers după dumnezeiasca poruncă, la mânăstirea ce se numeşte a Chelivarilor, şi făcându-se acolo egumen pe o scurtă vreme, a îndemnat pe mulţi spre faptă bună.

Apoi ducându-se de la mânăstire s-a întors iarăşi la dorita sa linişte, lipsit fiind, necăjindu-se, ticăloşindu-se şi închizându-se într-o peşteră, întru care erau cuiburi şi locuinţe a multor fiare. Deci acolo, a rămas liniştit, alt prooroc Daniil arătându-se, căci precum acela a rămas nevătămat în groapa leilor, asemenea şi marele de suflet acesta Arsenie, a rămas în peştera aceea în locuinţa fiarelor, nevătămat şi nesupărat iar mai bine zicând, cuviosul acesta prin rugăciunea sa a izgonit adică fiarele ce locuiau acolo, iar peştera aceea o a făcut şcoală de suflete.

Deci venind fraţii mânăstirii, îl rugau pe el ca să se ducă împreună, pentru aceasta s-a întors cuviosul iarăşi în mânăstire. Însă şi acolo aflându-se, nu vieţuia mai mult obşteşte împreună cu fraţii, ci închizându-se pe sine într-o chilie prea mică, singur, slujea Dumnezeului singur, şi în cele şase zile ale săptămânii, nici vorbea cu cineva, nici mâncare primea, numai Duminica însă obişnuia sfântul, şi a vorbi, şi a mânca.

Ce să vorbim mai mult? La atâta nepătimire a ajuns cuviosul, încât nici hrană trupească nu primea mai mult pururea pomenitul, căci se hrănea de dumnezeiesc înger, ci şi darul minunilor a luat de la Domnul, căci ape amare tulburându-le cu toiagul său, întru prea dulci pe acestea le prefăcea.

Aşa petrecând cuviosul, cu înţelepciune şi bărbăţie, şi cu înfrânare şi dreptate a ajuns la sfârşitul vieţii sale, şi era chemat la locaşurile cele de sus. Pentru aceasta a chemat pe toţi monahii ce locuiau acolo împrejur şi i-a învăţat pe ei pentru lepădarea de lume, şi de ale lumii, pe lângă acestea încă şi pentru răbdare, şi iubire de fraţi, şi pentru smerenie, şi pentru rugăciuni. Apoi îngenunchind şi umplându-i-se ochii de lacrimi, şi-a dat sfântul său suflet în mâinile lui Dumnezeu; multe şi după moarte minuni lucrând, căci cu rugăciunea fraţilor, a vindecat sfântul un îndrăcit care se apucase să bortilească mormântul sfântului, şi apoi a rămas slăbănog pentru cutezare, mai în urmă însă a venit în simţire şi s-a pocăit.

Ci şi un monah ce avea idropică, apropiindu-se de mor-mântul sfântului, l-a rugat pe el ca să-l vindece, şi îndată o minune! a luat sănătatea sa mulţumind împreună şi slăvind pe cel ce slăveşte pe sfinţii săi Hristos, singur adevăratul şi Mântuitorul sufletelor noastre.

Tot în această zi, cuviosul Aris, cu pace s-a săvârşit.

Stih: Dumnezeiescul Aris, nu Aris cel mânios s-a aflat.
Ci mai vârtos blând, şi pe pământul celor blânzi a călcat.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului sfinţit mucenic Gavriil, arhiepiscopul Serbiei, care în Prusa a mărturisit la anul o mie şase sute cincizeci şi nouă.

Stih: La înălţime spânzurându-te Gavriile,
Celui pe lemn spânzurat ai urmat,
Şi cu îndoită cunună te-ai încununat.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Canonul întâi al Sfinţilor

Cântarea a 7-a

Irmos: În cuptorul persienesc tinerii lui Avraam, de pofta dreptei credinţe mai mult decât de văpaia focului fiind aprinşi, au strigat: Binecuvântat eşti în Biserica slavei Tale, Doamne.

Având cugetul mărturisirii nestrămutat, a cinsti un Dumnezeu în Treime, ai defăimat chinurile, strigând: Binecuvântat eşti Dumnezeul meu şi Domnul.

Ca un fericit ai umblat pe cale fără prihană, plecându-ţi genunchii cu mulţumire Mântuitorului, iar sufletul ţi l-ai dat în mâinile Stăpânului ca o jertfă cu bun miros, Auxentie.

Dumnezeul cel ce a dat hrană lui Ilie prin corb, acesta făcând minuni a descoperit cinstitul tău cap, celor ce-l pofteau ca, un ospăţ mult dorit, Auxentie.

A Născătoarei

Fecioară Maică, ca pe o curată şi nestricată, te-a iubit pe tine Cuvântul cel curat; şi întrupându-Se din tine, a zidit iarăşi pe om deplin, Cela ce a prea mărit pe Lucia cu minunile.

Alt Canon, al Sfinţilor

Cântarea a 7-a

Irmos: Dătător de rouă cuptorul l-a făcut îngerul, cuvioşilor tineri, iar pe haldei arzându-i porunca lui Dumnezeu, pe tiran l-a plecat a grăi: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

Purtătorule de biruinţă Auxentie, către cereasca Împărăţie te-ai suit; că după ispitirea muncilor celor de multe feluri, pe Hristos Dumnezeu mărturisindu-L, te-ai săvârşit pentru Dânsul, tăindu-ţi-se capul.

Prea minunată este, bună şi cu totul înţeleaptă bărbăţia ta Oreste; că în privelişte cu vitejie te-ai luptat, şi pe sufletul lui Lisie cu crucea l-ai pătruns, cântând: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Dimpreună ostaş, dimpreună călător, şi legat de un gând, şi dimpreună ostenind s-a arătat lui Evstratie, Orest, şi împreună moştean Împărăţiei lui Hristos.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe cei trei tineri cuptorul nu i-a ars, naşterea ta mai-nainte închipuind. Că nu te-a ars nici pe tine dumnezeiescul Foc, Cel ce S-a sălăşluit întru tine, şi pe toţi i-a luminat a striga: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Catavasie: Tinerii în buna credinţă fiind crescuţi, păgânească poruncă nebăgându-o în seamă, de groaza focului nu s-au spăimântat, ci în mijlocul văpăii stând au cântat: Dumnezeul părinţilor bine eşti cuvântat.

Canonul întâi al Sfinţilor

Cântarea a 8-a

Irmos: Mâinile întinzându-şi Daniel, gurile leilor cele deschise în groapă le-a închis şi puterea focului au stins-o cu fapta cea bună încingându-se tinerii cei iubitori de dreaptă credinţă, strigând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Deschizându-ţi buzele cele curate, ai tras Dumnezeiescul Duh, Evstratie, şi slăbiciunea închinăciunilor celor pierzătoare de suflete o ai înfruntat, şi ai strigat, să cinstească pe Dumnezeu cel în Treime, zicând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Cu înţeleptele tale învăţături mucenice Evstratie, întărindu-se cugetul lui Orest cel nebiruit, fost-a întins pe pat de fier, urmând tinerilor celor ce au risipit văpaia, strigând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Întinsu-ţi-ai trupul cu răbdare mărite Oreste pe pat de foc, şi te-ai numărat împreună cu mucenicii, veselindu-te întru Domnul, şi te-ai odihnit în locaşurile cele cereşti, strigând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

A Născătoarei

Arătatu-te-ai mai înaltă decât cerurile, născând pe Dumnezeul cel ceresc, Preacurată, care toată făptura pământenilor o a făcut cerească, şi cinstită pomenirea Luciei o a luminat, căruia strigăm: Toate lucrurile binecuvântaţi pe Domnul.

Alt Canon, al Sfinţilor

Cântarea a 8-a

Irmos: Din văpaie cuvioşilor rouă ai izvorât, şi jertfa dreptului cu apă o ai ars; că toate le faci, Hristoase, cu singură voirea. Pe tine te prea înălţăm întru toţi vecii.

O, putere a Treimii celei mai presus de fire, cu îndrăzneală propovăduind ai teologhisit şi idoleasca slujire cea deşartă ai vădit, prea înţelepte Evstratie şi de Dumnezeu înţelepţite.

Neştiind tiranul de răbdarea ta, socotea să spăimânteze cugetul tău cel nebiruit cu priveala focului; care tu defăimându-o cu bucurie, strigai popoarelor: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Cu dumnezeieștile tale sfătuiri învăţându-se de Dumnezeu înțeleptul Orest, pe patul cel înfocat a sărit săltând, şi ca un miel fără prihană cu totul arzând, lui Dumnezeu dătătorului de cununi strigă: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Preacurată Fecioară, izbăveşte-mă ajutând neputinței mele, şi de multele supărări şi rele mă scapă; că pe tine te măresc una de Dumnezeu Născătoare.

Catavasie:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Cuptorul cel răcorit a închipuit chipul minunii celei mai presus de fire, că nu a ars pe tinerii pe care i-a primit, precum nici focul Dumnezeirii pântecele Fecioarei în care a intrat. Pentru aceasta cântând să strigăm: Bine să cuvânteze toată făptura pe Domnul, şi să-L prea înalţe pe Dânsul întru toţi vecii.

Canonul întâi al Sfinţilor

Cântarea a 9-a

Irmos: Hristos, Piatra cea netăiată de mână, cea din capul unghiului, din tine, muntele cel netăiat, S-a tăiat, Fecioară, adunând firile cele osebite. Pentru aceasta veselindu-ne, pe tine Născătoare de Dumnezeu te mărim.

Fiind atras de dragostea dumnezeiască, spre mutarea de aici, şi tare înfruntând amăgirile tiranilor fericite Evstratie, te-ai sârguit către darul chemării de sus, prin pătimire.

Foarte te bucurai veselindu-te mucenice, de hotărârea osândirii, a nebuniei muncitorului, slăvind pe puitorul de pătimirea ta Evstratie, lăudând pe Hristos pierzătorul morţii.

Veniţi toţi iubitorilor de mucenici, să fericim cu laude sfinte pe surpătorii înşelăciunii, pe înţeleptul Evghenie, pe Orest şi pe Mardarie, şi dimpreună cu ei pe Auxentie, şi pe Evstratie.

A Născătoarei

Lumină ne-a strălucit nouă din pântecele tău, Fecioară neispitită de bărbat, cu ale căreia lumini dumnezeieşti s-a luminat minunata Lucia, Născătoare de Dumnezeu Maică Fecioară.

Alt Canon, al Sfinţilor

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu putinţă oamenilor, spre care nu cutează a căuta Oştile îngereşti; iar prin tine Preacurată S-a arătat oamenilor Cuvântul Întrupat. Pe care mărindu-L cu Oştile cereşti, pe tine te fericim.

Dorind a te împărtăşi dumnezeieştilor taine, purtătorule de chinuri, te-ai învrednicit fericite Evstratie şi arătării celei dumnezeieşti şi luminate; şi te-ai apropiat către Hristos cel dorit, care te chema la Cer.

Întărindu-te cu puterea lui Hristos, Evstratie, ai batjocorit momelile gonitorilor, slăvind pe Hristos cu cântări. Că înlăuntrul cuptorului intrând ca în frumosul Rai, ca şi tinerii oarecând, te-ai bucurat, fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu cântări şi cu laude să lăudăm credincioşilor pe dumnezeieştii ostaşi, pe Auxentie şi pe Evghenie, pe Mardarie, pe lăudatul Orest, şi pe începătorul cetei, împreună pătimitorul şi prea înţeleptul învăţător Evstratie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Locaş al lui Hristos, celui ce împărăţeşte împreună cu Tatăl şi cu Duhul te-ai făcut Fecioară; iar prin tine prea curată şi noi locaşuri cu bun dar făcându-ne, neam învrednicit a ne face şi fii Aceluia prin Botez.

Catavasie: Taină străină văd şi prea slăvită, Cer fiind peştera, scaun de Heruvimi Fecioara, ieslea sălăşluirea, întru care S-a culcat Cel neîncăput, Hristos Dumnezeu, pe care lăudându-L Îl mărim.

Luminânda

Podobie: Femei auziţi glas...

Pe ritorul Evstratie să-l lăudăm cu cântări, şi cu el pe Auxentie, pe Mardarie, pe Orest, şi pe înţeleptul Evghenie; care s-au străduit pentru Hristos, şi se roagă neîncetat pentru noi, cei ce lăudăm sfinţită pomenirea lor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *asemenea*

Săvârşit-ai luminata călătorie a pătimirii Evstratie fericite, şi ai adus pe ceilalţi, pe Evghenie prea cinstitul, pe înţeleptul Auxentie, pe Mardarie şi Orest, de a căror credinţă şi îndrăzneală s-au mirat oamenii şi cetele îngereşti.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

De Dumnezeu Născătoare Marie, bună norocirea pământenilor, folositoarea păcătoşilor nădejdea creştinilor, singură mântuirea lumii, izbăveşte-mă de îngrozirea focului.

La Laude

Stihirile pe 4. glasul 1, a lui Vizantie:

Ceata cea în număr de cinci a sfinţilor să o cinstim popoare, lăudând pe Mântuitorul Hristos, pe Evstratie cel cu suflet răbdător şi tare purtător de chinuri, împreună cu dânsul pe Auxentie, pe Evghenie, pe Mardarie, şi pe Orest; că aceştia nevoindu-se pentru buna credinţă, au călcat întreitele valuri ale vrăjmaşilor; şi se roagă Mântuitorului să dăruiască curăţire şi iertare de păcate, celor ce săvârşesc cu credinţă pomenirea lor.

Glasul 3, a lui Ghermano:

Cu cuvintele ritoriceşti a uimit pe cei fărădelege, ostaşul lui Hristos, şi cu răni de luptător, bărbăteşte a biruit puterile vrăjmaşilor, Evstratie măritul şi tarele purtător de chinuri, umblând pe calea cea strâmtă şi anevoioasă şi ajungând la pământul vieţii veşnice; unde se roagă lui Hristos, să ne dăruiască nouă mare milă.

Pe marele între mucenici Evstratie, care întru dumnezeiasca înţelepciune era filozof, şi prin frumuseţea cuvintelor s-a arătat ritor, să-l lăudăm cu cântări mucenicеşti. Că acest ostaş al lui Hristos adunând cu bună credinţă luptători, şi în vremea războaielor punând în rânduială darurile nevoinţelor, răpind sabia vrăjmaşului, cu aceea l-a rănit pe el; către care să strigăm: Alesule întru mucenici, împreună cu cei ce s-au nevoit cu tine, roagă-te lui Hristos Dumnezeu, pentru cei ce săvârşesc cu credinţă prea cinstită pomenirea voastră.

Glasul al 4-lea, a lui Ioan monahul:

Să se încununeze de noi cu laude bunii biruitori, mărturisitorii adevărului, Evstratie înfruntătorul băsmuirii elinilor, şi propovăduitorul dumnezeieştii înţelepciuni a creştinilor; Auxentie, cela ce cu înţelepciunea cuvintelor şi cu răbdarea lucrurilor, a înfruntat nedumnezeirea cea tirănească; pe lângă aceştia Evghenie cel de bună trebuinţă lui Dumnezeu, şi nesuferit tiranilor pentru mărturisirea cea mântuitoare, şi Orest ostaşul cel adevărat şi minunat al Împăratului tuturor; împreună cu aceştia şi Mardarie cel mai blând decât porumbul, care a ruşinat pe şarpele cel înţelegător, prin darul lui Hristos Dumnezeu, Mântuitorul sufletelor noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 4-lea, a Casiei*

Vioara cea cu cinci coarde, şi sfeşnicul cel cu cinci lumini, al Bisericii lui Dumnezeu, pe purtătorii de Dumnezeu mucenici după numele lor să-i cinstim cu cântări, şi cu bună credinţă să-i lăudăm:
Bucură-te, cela ce bine te-ai ostăşit pentru Dumnezeu, în armata cerească, şi ai plăcut Celui ce te-a ales ostaş; cela ce între ritori eşti ritor, de Dumnezeu înţelepţite Evstratie.
Bucură-te, fericite Auxentie, cela ce ai crescut întru mulţime talantul care ţi s-a încredinţat de la Dumnezeu.
Bucură-te, purtătorule de Dumnezeu Evghenie, ramura cea prea frumoasă a dumnezeiescului bun neam.
Bucură-te, Oreste prea fericite, cel cu chip frumos, şi cu năravul prea bun, şi în amândouă prea ales, care petreci cu totul în munţii cei dumnezeieşti.
Bucură-te, Mardarie nebiruitule, mărgăritarul cel strălucit şi limpede, cela ce rabzi cu bucurie chinurile cele amare.
Bucură-te, ceata cea întocmai la număr cu fecioarele cele înţelepte. Pe voi vă rugăm: Apăraţi-ne de toată mânia şi scârba, şi ne faceţi părtaşi bucuriei voastre celei negrăite, pe noi care cinstim pomenirea voastră cea de peste ani.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cunoscându-te că ai născut pe Judecătorul cel prea drept, mă rog Preacurată, soleşte pentru mine, care arn vieţuit neastâmpărat, şi care sunt osândit şi ticălos, să nu mă osândească la înfricoşata judecată cea viitoare; ci să mă pună dimpreună cu cei aleşi care au să stea de-a dreapta Sa, pentru mila şi bunătatea Lui.

Slavoslovia cea mare, Ecteniile şi Otpustul. Ceas întâi, şi cel desăvârşit Otpust.

La Liturghie

Fericirile pe 8. Din Canonul întâi Cântarea a 3-a pe 4; şi din al doilea Cântarea a 6-a pe 4. Apostolul, din epistola către Efeseni: Fraţilor, întăriţi-vă întru Domnul... Evanghelia de la Luca: Zis-a Domnul către ucenicii Săi, păziţi-vă de oameni... Chinonicul: Bucurați-vă drepţii întru Domnul...

Canon de rugăciune către Sfinţii mari mucenici Eustratie, Auxentie, Evghenie, Mardarie şi Orest şi către Sfânta muceniţă Lucia, fecioara din Siracuza

Slujitor Dani - Canon de rugăciune Sfinţii Eustratie, Auxentie, Evghenie, Mardarie ,Orest şi Sfânta muceniţă Lucia:
https://www.youtube.com/watch?v=bGCesaTGOa4

***

Troparul Sfinţilor mari mucenici Eustratie, Auxentie, Evghenie, Mardarie şi Orest, glasul al 3-lea: Statornicia purtătorilor de biruinţă, cei cinci la număr: Sfinţii mari mucenici Eustratie şi Auxentie împreună cu ceilalţi luptători, înfruntând cu îndrăzneală focul şi celelalte chinuri, au primit de la Hristos cununile măririi; căruia se şi roagă, să mântuiască sufletele noastre.

Troparul Sfintei muceniţe Lucia fecioara din Siracuza, glasul al 4-lea: Mieluşeaua Ta, Iisuse, Lucia, strigă cu glas mare: pe Tine, Mirele meu, te iubesc şi pe Tine căutându-Te mă chinuiesc şi împreună mă răstignesc şi împreună mă îngrop cu Botezul Tău; şi pătimesc pentru Tine, ca să împărăţesc întru Tine; şi mor pentru tine, ca să viez pentru Tine; ci, ca o jertfă fără de prihană, primeşte-mă pe mine ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ţie. Pentru rugăciunile ei, ca un Milostiv, mântuieşte sufletele noastre.

Cântarea 1

Irmos: Adâncul Mării Roşii, cu urme neudate, pedestru trecându-I Israel cel de de mult, cu mâinile lui Moise în chipul Crucii, puterea lui Amalec în pustie a biruit.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Hristos, cel ce a hotărât să se dea lupta, şade în cer şi cu dreapta cea atotputernică, răsplăteşte cu daruri pe luptătorii cei de pe pământ, întinzând dumnezeieşti cununi celor din jurul Sfântului Eustratie.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Veniţi să vedem ceata cea mucenicească a celor cinci la număr, că fulgeră de lumină prea strălucitoare, având căpetenie pe doritul mucenic Eustratie, cel încununat cu har dumnezeiesc.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Dezbrăcând brâul ostăşiei celei de pe pământ, l-ai adus Împăratului celui adevărat, luând asupra-ţi de la Hristos, prin Sfântul mucenic Evstratie, semnul dureroasei încercări, Sfinte Auxentie.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cei din jurul Sfântului Eustratie sunt ca nişte stele ale credinţei, care de-a pururea se mişcă pe cer, luminează sufletele credincioşilor şi strălucesc cu răsfrângeri de lumină; pe aceştia după vrednicie să-i lăudăm.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

În porfiră vopsită cu sângiurile tale şi luminos îmbrăcată, locuieşti în cele de sus, ca o fecioară de împărat, împodobită cu dumnezeieşti străluciri, Sfântă muceniţă Lucia.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Loc încăpător te-ai făcut Firii celei dumnezeieşti, prea curată Născătoare de Dumnezeu; pentru aceasta, dorind de tine Sfânta Lucia, ca o fecioară s-a adus pe urma ta, Fiului tău.

Catavasie: Hristos Se naşte, slăviţi-L! Hristos din ceruri, întâmpinaţi-L! Hristos pe pământ, înălţaţi-vă! Cântaţi Domnului tot pământul şi cu veselie lăudaţi-L popoare, că S-a prea slăvit.

Cântarea a 3-a

Irmos: Se veseleşte de Tine Biserica Ta, Hristoase, strigând: Tu eşti Puterea mea, Doamne şi Scăparea şi Întărirea mea.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Eustratie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu nădejdea chinurilor peste fire te-ai umplut de toată bucuria, ca de o comoară tăinuită, Sfinte Eustratie.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Auxentie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu înţelepciune duhovnicească şi cu puterea de a te împotrivi ispitelor, ai biruit închinarea la idoli cea tiranică, mucenice al lui Hristos, mucenice Auxentie.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca o podoabă prea luminată a Bisericii aţi ajuns, mucenicilor, fiind împodobiţi cu rănile lui Hristos.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Eustratie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Arzându-ţi-se mădularele cu cărbunii chinurilor, prin răbdare ai stins nebunia înşelăciunii idoleşti, Sfinte mucenice Eustratie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Primit-ai acum Împărăţia Cerurilor, prea mărită muceniţă Lucia, ca o mireasă prea frumoasă a Împăratului şi Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Mai presus de toate şi cu adevărat te cinstim pe tine, Născătoare de Dumnezeu, credincioşii; că tu, ceea ce eşti fără prihană, ai născut pe Dumnezeu, care S-a Întrupat.

Catavasie: Fiului, Celui Născut fără stricăciune din Tatăl mai înainte de veci şi mai pe urmă din Fecioară Întrupat fără sămânţă, lui Hristos Dumnezeu să-I strigăm: Cel ce ai înălţat fruntea noastră, Sfânt eşti, Doamne!

Cântarea a 4-a

Irmos: Pentru dragostea Chipului Tău, ai stat, Milostive, pe crucea Ta şi neamurile s-au topit, că Tu eşti tăria şi lauda mea, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Eustratie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe când primeai loviturile pe trupul tău, ai lepădat şi întinăciunile sufletului, cu credinţă frângând săgeţile vicleanului balaur, Sfinte Eustratie.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Eustratie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Prea măritu-S-a întru mădularele tale, purtătorule de biruinţă, Împăratul Slavei şi te-a umplut de mărire negrăită, cu puterea minunilor, mucenice Eustratie.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Eustratie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Urmând îndrăznelii pescarilor, pe înţeleptul Evghenie l-ai adus Stăpânului, vânându-l cu mreaja cea mucenicească, Sfinte Eustratie.

Stih: ***Sfântă muceniţă Lucia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ceea ce ai aflat îndrăzneală la cei dintru înălţime, Sfântă muceniţă Lucia, cere de la Dumnezeu să dea iertare de greşeli, celor ce cu dragoste te cinstim pe tine.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Strălucind cu fecioria şi cu adevărul, te-ai logodit cu Cuvântul cel răsărit din Maica Fecioară, fără stricăciune, prea lăudată muceniţă Lucia.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Înţelegând, după naştere, că Fecioria îţi este pecetluită, Fecioară, cu credinţă ai mărit pe Cuvântul, Cel ce în chip de negrăit S-a născut din pântecele tău.

Catavasie: Toiag din rădăcina lui Iesei şi floare dintr-însul, Hristoase, din Fecioară ai odrăslit, Cel Lăudat, din muntele cel cu umbră deasă. Venit-ai, Întrupându-Te din cea neispitită de bărbat, Cel fără de trup şi Dumnezeu. Slavă puterii Tale, Doamne!

Cântarea a 5-a

Irmos: Tu, Doamne, Lumina mea în lume ai venit, Lumina cea sfântă, care întorci din întunericul necunoştinţei, pe cei ce Te laudă pe Tine cu credinţă.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Eustratie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un luceafăr strălucind limpede, aşa ai răsărit în ceata mucenicilor, mărite mucenice Eustratie.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Văzându-te pe tine, de Dumnezeu înţelepţitul Mardarie, strălucind de Lumina cea înţelegătoare, a alergat la tine, ca un miel la păstor, Sfinte Eustratie.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Mardarie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Socotit-ai, prea fericite Mardarie, toate cele înveselitoare ca nişte lucruri ne-trebnice, biruind legile firii cu dragostea pătimirii.

Stih: ***Sfântă muceniţă Lucia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Numai frumuseţile tale îmi sunt plăcute, ca unei fecioare; pe Tine, Doamne, Te iubesc, striga tare Sfântă muceniţă Lucia.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

O, bună moştenire! O, parte de Dumnezeu dată! O, tânără femeie, care cu cuget frumos ai biruit înşelăciunea strămoaşei!

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Mintea omenească nu poate să priceapă zămislirea ta cea mai presus de cuget, Maică Fecioară; că ai născut pe Dumnezeu.

Catavasie: Dumnezeu fiind al păcii, Tată al îndurărilor, ai trimis nouă pe Îngerul Sfatului Tău celui mare, dăruindu-ne pace; deci povăţuiţi fiind la lumina cunoştinţei de Dumnezeu, de noapte mânecând, Te slăvim pe Tine, Iubitorule de oameni.

Cântarea a 6-a

Irmos: Jertfi-voi Ţie cu glas de laudă, Doamne, Biserica strigă către Tine, de sângele diavolilor curăţindu-se, cu Sângele cel curs, prin milostivire, din coasta Ta.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Hristos îmi este mie în loc de toate şi patrie şi cinste şi nume, striga cu glas mare Sfântul Mardarie; că de la tine a învăţat, mare mucenic Eustratie, aceasta.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Mardarie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pătrunzându-ţi-se picioarele ai fost pironit cu capul în jos şi cu frigări înroşite în foc ţi s-a ars spatele; iar duhul ţi l-ai dat Stăpânului, Sfinte mucenice Mardarie.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Evghenie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Limba fiindu-ţi smulsă nu încetează a lăuda; iar mâinile tale tăiate se ridică către Dumnezeu, Sfinte Evghenie, cerând mântuire, pentru cei ce laudă pomenirea ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cinstită înaintea Domnului a fost moartea ta, muceniţă; că ai ales mai bine moartea decât viaţa, pentru ca să ai în tine viu pe Hristos, o, cinstită!

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Aflându-te pe tine, Fecioară, putere şi întărire, muceniţa suferea cu tărie chinurile şi bucurându-se, se aduce după tine, Stăpânului tuturor.

Catavasie: Din pântece pe Iona, ca pe un prunc, l-a lepădat fiara mării, precum l-a primit. Iar Cuvântul în Fecioară Sălăşluindu-Se şi Trup luând, a ieşit lăsându-o nestricată; că Cel ce n-a pătimit stricăciune, pe ceea ce L-a născut a păzit-o nevătămată.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Pe Născătoarea de Dumnezeu...

Luminător prea luminos te-ai arătat celor ce şedeau întru întunericul ne-cunoştinţei, purtătorule de biruinţă. Că agonisindu-ţi credinţa ca pe un scut, nu te-ai temut de semeţiile vrăjmaşilor, Sfinte mucenice Eustratie, arătându-te mai bun vorbitor decât ritorii.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Pe Născătoarea de Dumnezeu...

Nevoindu-te cu deadinsul şi păstrând fecioria nestricată, bucurându-te, te-ai adus Făcătorului tău. Că lepădându-te de mirele cel lumesc, prea lăudată, te-ai

logodit cu Hristos şi săvârşind călătoria prin credinţă şi prin luminată mucenicie, dai acum tămăduiri celor ce te cinstesc pe tine.

Cântarea a 7-a

Irmos: În cuptorul persienesc tinerii lui Avraam, de pofta dreptei credinţe mai mult decât de văpaia focului fiind aprinşi, au strigat: Binecuvântat eşti în Biserica slavei Tale, Doamne.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Având cugetul muceniciei nestrămutat, mucenice şi cinstind un Dumnezeu în Treime, ai defăimat chinurile, strigând: Binecuvântat eşti, Dumnezeule al meu şi Doamne!

Stih: ***Sfinte mare mucenice Auxentie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un fericit ai umblat pe calea cea fără de prihană, plecându-ţi genunchii cu mulţumire Izbăvitorului; iar sufletul ţi l-ai dat în mâinile Stăpânului, ca o jertfă cu bun miros, Sfinte mucenice Auxentie.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Soţ de oaste, de călătorie, de temniţă şi de acelaşi cuget şi vrednic soţ moştenitor al Împărăţiei lui Hristos cu Sfântul Eustratie, s-a arătat mucenicul Orest.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Auxentie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dumnezeu, cel ce a dat hrană proorocului Ilie prin corbi, făcând minuni, a descoperit cinstitul tău cap, celor ce-l doreau ca un ospăţ mult dorit de lume, Sfântul Auxentie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu Focul Dumnezeirii luminându-te, de foc nu te-ai înfricoşat. Pentru aceasta faci pururea să plouă credincioşilor ape de dumnezeieşti tămăduiri, secând răutăţile patimilor, purtătoare de biruinţă, Sfântă muceniţă Lucia.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Fecioară Maică, pe tine cea curată şi nestricată, te-a iubit Cuvântul cel curat şi Întrupându-Se din tine, a zidit iarăşi pe om deplin, Cel ce a prea mărit pe Sfânta Lucia, cu minunile.

Catavasie: Tinerii în dreapta credinţă fiind crescuţi, păgânească poruncă nebăgând-o în seamă, de groaza focului nu s-au înspăimântat; ci în mijlocul văpăii stând, au cântat: Dumnezeul părinţilor, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a

Irmos: Mâinile întinzându-şi Daniel, gurile leilor cele deschise în groapă le-a închis şi puterea focului au stins-o cu fapta cea bună încingându-se tinerii cei iubitori de dreaptă credinţă, strigând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Eustratie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Deschizându-ţi buzele cele curate, ai tras putere de la Dumnezeiescul Duh, Sfinte mucenice Eustratie şi ai dat pe faţă netemeinicia credinţelor celor pierzătoare de suflet; şi cinstind pe Dumnezeul cel în Treime, ai strigat: Binecuvântaţi pe Domnul toate lucrurile Domnului.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Neştiind tiranul statornicia ta, gândea să-ţi înfricoşeze cugetul tău cel nebiruit cu ameninţarea focului; pe care defăimându-l strigai popoarelor, bucurându-te: Binecuvântaţi pe Domnul toate lucrurile Domnului.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Eustratie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu înţeleptele tale sfaturi, Sfinte mucenice Eustratie, întărindu-se cugetul mucenicului Orest cel nebiruit a sărit pe patul de fier, cel înroşit în foc, urmând tinerilor celor care au risipit văpaia, strigând: Binecuvântaţi pe Domnul toate lucrurile Domnului.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Orest, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Tinsu-ţi-ai trupul cu răbdare, mărite mucenice Orest, pe patul cel de foc şi te-ai numărat împreună cu mucenicii, bucurându-te întru Domnul şi te-ai odihnit în Locaşurile cele Cereşti, strigând: Binecuvântaţi pe Domnul toate lucrurile Domnului.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Cu suferinţele tale, cinstită muceniţă Lucia, ai întunecat ochii nelegiuiţilor şi gândul cel destrăbălat şi semeţ al celor străluciţi l-ai umilit şi ai înălţat la

Dumnezeu pe cei ce cântă cu credinţă: Binecuvântaţi pe Domnul toate lucrurile Domnului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Arătatu-te-ai mai înaltă decât cerurile, născând, Preacurată, pe Dumnezeul cel Ceresc, care a făcut cerească toată frământătura pământenilor şi a luminat cinstita pomenire a muceniţei Lucia. Aceluia strigăm: Binecuvântaţi pe Domnul toate lucrurile Domnului.

Catavasie: Cuptorul cel răcorit a închipuit chipul Minunii celei mai presus de fire; că nu a ars pe tinerii pe care i-a primit, precum nici Focul Dumnezeirii pântecele Fecioarei, în care a intrat. Pentru aceasta, cântând, să strigăm: să binecuvânteze toată făptura pe Domnul şi să-L prea înalţe întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Hristos, Piatra cea netăiată de mână, cea din capul unghiului, din tine, muntele cel netăiat, S-a tăiat, Fecioară, adunând firile cele osebite. Pentru aceasta veselindu-ne, pe tine Născătoare de Dumnezeu te mărim.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Eustratie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

De dragoste dumnezeiască fiind atins către călătoria cea de aici, vădit ai înfruntat amăgirile tiranilor, fericite Eustratie şi te-ai sârguit, ca un luptător, către răsplata chemării celei de sus.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Eustratie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Foarte te-ai bucurat, purtătorule de biruinţă, de hotărârea osândirii, ieşită din nebunia tiranului şi ai slăvit pe Cel ce-ţi răsplăteşte ţie pentru nevoinţe, Sfinte mucenice Eustratie, lăudând pe Hristos, Pierzătorul morţii.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Veniţi toţi iubitorilor de mucenici, să fericim cu laude sfinte pe surpătorii înşelăciunii, pe înţeleptul mucenic Evghenie, pe Sfinţii Orest şi pe Mardarie şi împreună cu ei pe mucenicii Auxentie şi pe Eustratie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca o fecioară prea frumoasă, tânără şi împodobită cu frumuseţe şi cu tinereţe stai şi acum, pururea purtătoare de cunună, în jurul lui Hristos, Cel Întrupat din Fecioară, Sfântă muceniţă Lucia.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Lumină ne-a Răsărit nouă din pântecele tău cel neispitit de bărbat, Fecioară; cu ale cărei semne luminoase fiind dumnezeieşte luminată ai dat pe faţă Lumina a cărei numire este cea de bucurie, Născătoare de Dumnezeu, Maică Fecioară.

Catavasie: Taină minunată şi neobişnuită văd, cer fiind peştera, scaun de Heruvimi Fecioara, ieslea sălăşluire, întru care S-a culcat Cel Neîncăput, Hristos Dumnezeu, pe care, lăudându-L Îl slăvim.

Sedelna, glasul al 4-lea. **Podobie:** Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Biserica, stropindu-se cu sângele mucenicilor, a făcut să înflorească Ortodoxia credincioşilor, lăudându-se şi zicând: fala mucenicilor v-aţi arătat, sfinţilor.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Cu credinţa Preasfintei Treimi fiind întărit şi cu arma adevărului într-armat, ai surpat semeţia cea străină a rătăcirii; şi smulgând de la vrăjmaş sabia cuvintelor, ai tăiat cu ea împotrivirea minciunii. Deci, purtător de biruinţă arătându-te asupra înşelăciunii, ai murit cu trupul, dar trăieşti cu duhul, purtătorule de biruinţă, mucenice Eustratie. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu să dăruiască iertare de greşeli, celor ce prăznuiesc cu credinţă sfântă pomenirea ta.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-lea. **Podobie:** Înviat-ai din morţi...

Cuvântul Tatălui S-a pogorât pe pământ, iar Îngerul cel luminos a strigat către Născătoarea de Dumnezeu: Bucură-te, Binecuvântată, că numai tu singură ai păzit curăţia, primind în pântece zămislit pe Dumnezeu şi Domnul cel mai înainte de veci, ca să mântuiască din rătăcire neamul omenesc, ca un Dumnezeu.

Acatistul Sfintei muceniţe Lucia

Acatist compus în Mănăstirea Petru Vodă

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte ttare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat. Şi a înviat a treia zi după Scripturi .

Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1

Veniţi toţi credincioşii să o lăudăm pe Sfânta muceniţă Lucia, că aceasta lepădându-se de cele pământeşti s-a învrednicit de cununa muceniciei şi acum cu îngerii în ceruri se veseleşte. Pentru aceasta toţi cu bună credinţă să strigăm: ***Bucură-te, Sfântă muceniţă Lucia, neînfricată păzitoare a fecioriei!***

Icosul 1

Venind la mormântul Sfintei muceniţe Agatia şi auzind citirea Sfintei Evan-gheliii despre femeia care a luat tămăduire de boala scurgerii de sânge prin atingerea hainei lui Hristos, ai îndemnat-o pe mama ta să se atingă de mormânt, iar aceasta tămăduindu-se, împreună cu tine a dat slavă lui Dumnezeu aşa:
Bucură-te, că credinţa în Hristos ţi-a fost neclintită;
Bucură-te, că rugăciunea fierbinte de Domnul ţi-a fost primită;
Bucură-te, că Sfânta Agatia în vis ţi s-a arătat;
Bucură-te, că slăvire cetăţii Siracuzei prin tine s-a dat;
Bucură-te, că Hristos ţi-a privit viaţa cu bucurie;
Bucură-te, că inima ta ardea neîncetat pentru Cerescul Mire;
Bucură-te, ceea ce ai lepădat grija pentru trupul cel de tină;
Bucură-te, că prin chinuri te-ai îmbrăcat cu lumină;
Bucură-te, a Domnului mireasă primită;
Bucură-te, diamant şi piatră nepreţuită;
Bucură-te, că pe cap porţi strălucită cunună;
Bucură-te, fecioară ce cu drepţii te veseleşti împreună;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Lucia, neînfricată păzitoare a fecioriei!

Condacul 2

Aprinzându-te de dragoste pentru Mirele cel Ceresc, i-ai spus mamei tale că nu vrei să mai auzi de logodnic pământesc. Şi cerând moştenirea ta de la ea, pe Mântuitorul ai voit a-L urma până la moarte, închinându-I fecioria ta. Pentru această pildă te-ai făcut creştinilor care cântă lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 2

Sfătuită de tine, toată bogata ei moştenire lumească maica ta ţi-a înmânat-o spre a o da Domnului, iar tu, înţeleaptă fecioară, ai vândut satele şi podoabele, împărţind săracilor totul, iar ei, slăvind pe Dumnezeu, au strigat:
Bucură-te, că deşertăciunea bogăţiilor pământeşti mamei tale ai arătat;
Bucură-te, că prin bunul tău sfat te-a sprijinit în hotărârea ce ai luat;
Bucură-te, că nu ţi-ai lipit inima de cele trecătoare;
Bucură-te, că ţi-ai agonisit bogăţie nepieritoare;
Bucură-te, că faţă de logodnic de hotărârea cea bună nu te-ai ruşinat;
Bucură-te, că doica cea pricepută înaintea lui te-a apărat;
Bucură-te, prea înţeleaptă următoare a Celui Înviat;
Bucură-te, prea frumoasă jertfă a Celui Preaînălţat;
Bucură-te, că pentru milostivirea ta îngerii s-au bucurat;
Bucură-te, că pe Domnul desăvârşit ai urmat;
Bucură-te, că pe tine însăţi te-ai făcut podoabă fecioarelor;
Bucură-te, că de lucruri minunate în ceruri eşti moştenitoare;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Lucia, neînfricată păzitoare a fecioriei!

Condacul 3

Văzând logodnicul tău că ai risipit toată averea împărţind-o săracilor, a mers la Pashasie, domnul cetăţii, şi te-a vădit că eşti creştină, iar ighemonul, chemându-te să jertfeşti idolilor a voit a te sili, dar tu nu te-ai plecat la porunca lui, apărându-ţi credinţa. Iar noi, văzând îndrăzneala ta, strigăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 3

Fericită eşti între fecioare, că neplecându-te la ameninţările ighemonului ai zis: "Acum ne mai având nimic din averea mea ce să aduc, pe mine mă jertfesc vie lui Dumnezeu". Iar noi auzind acestea, minunându-te de dăruirea ta cea înţeleaptă, te lăudăm aşa:
Bucură-te, că în inima ta pe Mirele Hristos Îl purtai;
Bucură-te, că răbdarea ta ţi-a câştigat loc de cinste în Rai;
Bucură-te, că satana a fost biruit de tine;
Bucură-te, că pe diavol l-ai umplut de ruşine;
Bucură-te, că în lume te-a umbrit raza cerească;
Bucură-te, pilda celor ce vor să se mântuiască;
Bucură-te, că plină de înţelepciune te-ai dovedit;
Bucură-te, că prin cuvintele tale pe ighemon l-ai uimit;
Bucură-te, că la Domnul ai voit a-l întoarce;
Bucură-te, că ai încercat a-l converti înainte de moarte;
Bucură-te, că l-ai îndemnat să se închine lui Dumnezeu şi nu idolilor;
Bucură-te, că nu te-ai temut de mâna împăratului şi a chinurilor;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Lucia, neînfricată păzitoare a fecioriei!

Condacul 4

Văzând râvna lor nebună pentru slujirea idolească, i-ai numit "stricătorii sufletului" pe cei care iubesc dulceaţa vremelnică mai mult decât desfătarea veşnică. Dar ei n-au voit a crede că Duhul Sfânt grăieşte prin tine; noi însă cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 4

Auzind din gura ta că Duhul Sfânt trăieşte întru curăţie, au poruncit să te ducă la casă de desfrânare, ca după ce vei fi batjocorită să fugă Sfântul Duh de la tine, dar tu nu te-ai înfricoşat, zicând că trupul nu se va spurca de nu se va învoi mintea. Iar noi, pentru nădejdea ta în Dumnezeu, strigăm ţie aşa:
Bucură-te, că nu te-ai lăsat înduplecată prin nici o chinuire;
Bucură-te, că tinereţile tale prin chinuri au înflorit;
Bucură-te, că între necredincioşi viaţa ta ca soarele a strălucit;
Bucură-te, fecioară prea tare în virtute;
Bucură-te, că te-ai învrednicit de daruri multe;
Bucură-te, stâlp al credinţei neclintit;
Bucură-te, că pe Domnul mai presus de orice L-ai iubit;
Bucură-te, că toată nădejdea ţi-ai pus în Mirele cel Ceresc;
Bucură-te, că nu te-ai temut de cei ce rănesc doar trupul pământesc;
Bucură-te, că de Dumnezeu cu tot sufletul te-ai lipit;
Bucură-te, că fecioria cu dragoste lui Hristos i-ai făgăduit;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Lucia, neînfricată păzitoare a fecioriei!

Condacul 5

Pashasie a poruncit ca să vină după tine cei ce ţineau casa de desfrânare zicând să cheme poporul şi să-şi bată joc de tine până vei muri, dar Duhul Sfânt nu i-a lăsat să se atingă de tine, pentru care minune cântăm: ***Aliluia!***

Icosul 5

Duhul Sfânt a dat atâta greutate trupului tău încât nicidecum n-au putut să te mute din loc. Atunci aducând o funie şi legându-te de mâini şi de picioare, au încercat cu toţii a te târî, dar ca un munte stăteai nemişcată.
Bucură-te, rugătoare fierbinte către Dumnezeu;
Bucură-te, că prin minune trupul s-a făcut ca un munte de greu;
Bucură-te, că pe Domnul L-ai rugat a-ţi păzi fecioria;
Bucură-te, că în ceruri ţi s-a făcut auzită rugăciunea;
Bucură-te, că mila Domnului te-a acoperit;
Bucură-te, că trupul ţi-a rămas curat precum tu însuţi l-ai păzit;
Bucură-te, că mare cunună Domnul în cer ţi-a pregătit;
Bucură-te, că de mucenicie te-ai învrednicit;
Bucură-te, că prin tine mulţi dreapta credinţă au aflat;
Bucură-te, că slava Domnului prin tine s-a arătat;
Bucură-te, că neclintit îţi era trupul precum îţi era credinţa;

Bucură-te, că l-ai slujit pe Domnul cu toată fiinţa;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Lucia, neînfricată păzitoare a fecioriei!

Condacul 6

Pildă te-ai făcut fecioarelor, Sfânta Lucia, râvnind curăţiei Maicii Domnului; iar Mântuitorul văzând curăţia cugetului tău, cu mărgăritare cereşti ţi-a împodobit haina de nuntă, şi ceata fecioarelor te aşteaptă în ceruri cântând: ***Aliluia!***

Icosul 6

Mirele tău cel iubit nu te-a lăsat pradă desfrânaţilor închinători la idoli ci, minune săvârşind pentru tine, toate planurile lor a zădărnicit. Iar noi slăvind pe Dumnezeu îţi cântăm aşa:
Bucură-te, că te-ai făcut sălaş Duhului Sfânt;
Bucură-te, că numai pe Hristos Domnul Îl aveai în gând;
Bucură-te, că prin tine am văzut mărirea cerească;
Bucură-te, că în faţa păgânilor Duhul Sfânt prin tine a voit să grăiască;
Bucură-te, luminarea celor nepricepuţi;
Bucură-te, ceea ce te-ai îmbrăcat în virtuţi;
Bucură-te, temelie neclintită a creştinătăţii;
Bucură-te, izvorul bunătăţii;
Bucură-te, că pe mulţi i-ai întărit în credinţă;
Bucură-te, că pe şi mai mulţi i-ai adus la dreapta credinţă;
Bucură-te, stea luminătoare;
Bucură-te, a curăţiei cinstită floare;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Lucia, neînfricată păzitoare a fecioriei!

Condacul 7

În mare nepricepere fiind Pashasie, a chemat vrăjitorii, fermecătorii şi toţi popii idoleşti ca să facă vrăji în jurul tău, şi să te urnească, dar neisprăvind nimic, trupul tău a rămas pironit în pământ. Iar noi văzând marea purtare de grijă a lui Dumnezeu asupra robilor Săi, cântăm: ***Aliluia!***

Icosul 7

Pentru că nu izbuteau nicidecum a te mişca din loc, s-a poruncit să fii stropită cu ud de om, socotind că cu oarecare vrăji stai nemişcată, dar în zadar s-au ostenit, căci nu au putut să te clintească, şi mai mult s-au ruşinat de tăria ta, pentru care-ţi cântăm aşa:
Bucură-te, sfântă în credinţă neclintită;
Bucură-te, armă nebiruită;
Bucură-te, trandafir plin de mireasmă între spinii idoleşti;
Bucură-te, că inima ta nu s-a plecat celor pământeşti;
Bucură-te, că credinţa ta s-a transformat într-un izvor de apă vie;
Bucură-te, lauda fecioriei;

Bucură-te, ceea ce împreună cu îngerii locuieşti;
Bucură-te, aducerea de roade duhovniceşti;
Bucură-te, învăţătoarea înfrânării;
Bucură-te, stea curată a răbdării;
Bucură-te, soare luminos care neîncetat luminezi pe cei credincioşi;
Bucură-te, ruşinătoarea slujitorilor idoleşti;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Lucia, neînfricată păzitoare a fecioriei!

Condacul 8

Crezând că te vor putea urni din loc, au adus multe perechi de boi să te clintească, însă nici astfel nu le-a fost cu putinţă. Iar acuzată fiind că ai făcut farmece, le-ai spus că Milostivul Dumnezeu te ocrotea, căci întotdeauna îi cânţi: ***Aliluia!***

Icosul 8

Nepricepând cum tu, deşi neputincioasă copilă fiind, târâtă de o mie de oameni stai neclintită, le-ai spus că eşti înştiinţată de la Duhul Sfânt că nici zece mii de oameni nu ar avea izbândă asupra ta.
Bucură-te, fecioară neîntinată;
Bucură-te, comoară nedeşertată;
Bucură-te, făclie luminoasă;
Bucură-te, că ne tragi pe noi de la dragostea pământească spre dragostea lui Dumnezeu;
Bucură-te, că nimic n-a putut să te mişte din loc;
Bucură-te, că de dorul lui Hristos, sufletul tău ardea ca un foc;
Bucură-te, că le-ai vestit puterea Sfântului Duh;
Bucură-te, că încercările lor de a te necinsti au fost rispite în vânt;
Bucură-te, că eşti biserica lui Dumnezeu celui viu;
Bucură-te, că a-ţi aduce laude cum se cuvine nu ştiu;
Bucură-te, îndreptarea fecioarelor celor drepte;
Bucură-te, strălucirea credinţei celei creştine;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Lucia, neînfricată păzitoare a fecioriei!

Condacul 9

Văzând că l-ai ruşinat, Pashasie a poruncit să fii înconjurată cu un foc mare şi să toarne peste tine smoală arsă, pucioasă şi undelemn fiert. Iar tu stând nevătămată cântai: ***Aliluia!***

Icosul 9

Tu L-ai rugat pe Domnul Iisus Hristos ca focul să nu aibă putere asupra ta, pentru a se întări credinţa credincioşilor şi pentru a fi vădită neputinţa idolilor.
Bucură-te, rugul cel nears;
Bucură-te, că ighemonul de ruşine a rămas;

Bucură-te, pildă de nădejde şi de răbdare;
Bucură-te, tămâie bine primită la cer în rugăciune;
Bucură-te, că povaţă ne-ai dat să-ţi urmăm ţie;
Bucură-te, că ţi-ai dat viaţa trecătoare pentru veşnicie;
Bucură-te, că în ceruri s-a prea mărit al tău nume;
Bucură-te, că veselie fecioarelor eşti în lume;
Bucură-te, că văpaia focului nu te-a atins;
Bucură-te, că farmecele vrăjitorilor idoleşti le-ai învins;
Bucură-te, că creştinii se întăresc văzând pătimirea ta;
Bucură-te, că ne-ai învăţat cu osârdie a ne ruga;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Lucia, neînfricată păzitoare a fecioriei!

Condacul 10

Nesuferind prietenii lui Pashasie să-l vadă în mare supărare, au poruncit să fii lovită cu sabia peste grumaz, după care au plecat, lăsându-te rănită. Tu însă nu conteneai a te ruga şi creştinii cântau: ***Aliluia!***

Icosul 10

Deşi foarte rănită nu ai slăbit, ci te rugai şi le-ai vestit poporului că s-a dat pace Bisericii lui Dumnezeu, căci Diocleţian căzuse din împărăţie, iar Maximian tocmai murise. Şi auzind sfârşitul prigonirilor, creştinii te lăudau zicând:
Bucură-te, că de noroade nu ai uitat;
Bucură-te, că deşi în suferinţă, vestea cea bună le-ai dat;
Bucură-te, că eşti cetăţii ocrotitoare;
Bucură-te, că mântuirea ţi-ai câştigat prin răbdare;
Bucură-te, că pe Domnul Îl ai înaintea ochilor pe veşnicie;
Bucură-te, că vezi veşnic a Raiului îndulcire;
Bucură-te, muceniţă Lucia prea cinstită;
Bucură-te, că prin tine Dumnezeu ne ajută;
Bucură-te, că prin chinuri te desfătezi acum veşnic;
Bucură-te, că răsplată ţi-a dat ţie cel Atotputernic;
Bucură-te, că prin chinuri eşti proslăvită între sfinte;
Bucură-te, că petreci în Raiul pe care l-ai dorit fierbinte;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Lucia, neînfricată păzitoare a fecioriei!

Condacul 11

Înaintea ta s-a dus Pashasie legat în lanţuri, căci venise porunca de la Roma ca să fie dus la judecată ferecat. Iar creştinii, văzând că pedepseşte Domnul pe asupritorii robilor Săi, strigau: ***Aliluia!***

Icosul 11

Deşi gâtlejul îţi era străpuns de sabie, duhul tău nu a ieşit din tine până când au venit preoţii şi te-au împărtăşit cu prea curatele şi de viaţă făcătoarele Taine ale lui Hristos. Privind o minune ca aceasta, toţi credincioşii te lăudăm zicând:
Bucură-te, lauda Siracuzei;
Bucură-te, păzitoarea curăţiei;
Bucură-te, muceniţă ce eşti de raze cereşti plină;
Bucură-te, a inimilor credincioase dulce lumină;
Bucură-te, că ai avut candela ta pregătită;
Bucură-te, că te-ai arătat cereştii cămări învrednicită;
Bucură-te, că pe capul tău Hristos a pus cunună;
Bucură-te, căci cu drepţii te veseleşti împreună;
Bucură-te, că te-ai făcut mireasă Cerescului Mire;
Bucură-te, că nici o suferinţă trupească nu ţi-a fost poticnire;
Bucură-te, că prin chinuri ţi-ai împletit cununa muceniciei;
Bucură-te, că ai primit răsplata veşniciei;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Lucia, neînfricată păzitoare a fecioriei!

Condacul 12

Dându-ţi sufletul în mâinile Domnului, ai fost pusă într-acel loc de cinste, unde s-a zidit biserica în numele tău şi în cinstea lui Dumnezeu, închinat Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, căruia Îi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul 12

Acum în ceruri te veseleşti cu Sfânta Agatia, şi precum ea e slava Cataniei aşa şi tu eşti a Siracuzei. Iar noi, nevrednicii, nădăjduind la al tău grabnic ajutor, te lăudăm aşa:
Bucură-te, fecioară curată şi prea înţeleaptă;
Bucură-te, că de oameni pe pământ eşti lăudată;
Bucură-te, răbdătoare de chinuri nebiruită;
Bucură-te, vitează rugătoare de Duhul Sfânt proslăvită;
Bucură-te, că lumina dreptei credinţe prin tine străluceşte;
Bucură-te, că chinurile cu bucurie le-ai răbdat mucenicește;
Bucură-te, că ne înveţi a nu iubi bunătăţile acestei lumi trecătoare;
Bucură-te, că prin tine după măsura credinţei se dă vindecare;
Bucură-te, propovăduitoarea dreptei credinţe;
Bucură-te, că acum te veseleşti împreună cu muceniţele sfinte;
Bucură-te, vrednică purtătoare de cunună;
Bucură-te, că acum cu îngerii salţi împreună;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Lucia, neînfricată păzitoare a fecioriei!

Condacul 13

O, Sfântă muceniţă Lucia, care prin curăţia vieţii tale te-ai arătat vrednică mireasă a Domnului nostru Iisus Hristos, roagă-L ca să dea iertare de greşeli şi sufletelor noastre, ca în veci să cântăm împreună cu tine: ***Aliluia!***

Apoi, se zice iarăşi:

Icosul 1

Venind la mormântul Sfintei muceniţe Agatia şi auzind citirea Sfintei Evangheliii despre femeia care a luat tămăduire de boala scurgerii de sânge prin atingerea hainei lui Hristos, ai îndemnat-o pe mama ta să se atingă de mormânt, iar aceasta tămăduindu-se, împreună cu tine a dat slavă lui Dumnezeu aşa:
Bucură-te, că credinţa în Hristos ţi-a fost neclintită;
Bucură-te, că rugăciunea fierbinte de Domnul ţi-a fost primită;
Bucură-te, că Sfânta Agatia în vis ţi s-a arătat;
Bucură-te, că slăvire cetăţii Siracuzei prin tine s-a dat;
Bucură-te, că Hristos ţi-a privit viaţa cu bucurie;
Bucură-te, că inima ta ardea neîncetat pentru Cerescul Mire;
Bucură-te, ceea ce ai lepădat grija pentru trupul cel de tină;
Bucură-te, că prin chinuri te-ai îmbrăcat cu lumină;
Bucură-te, a Domnului mireasă primită;
Bucură-te, diamant şi piatră nepreţuită;
Bucură-te, că pe cap porţi strălucită cunună;
Bucură-te, fecioară ce cu drepţii te veseleşti împreună;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Lucia, neînfricată păzitoare a fecioriei!

Condacul 1

Veniţi toţi credincioşii să o lăudăm pe Sfânta muceniţă Lucia, că aceasta lepădându-se de cele pământeşti s-a învrednicit de cununa muceniciei şi acum cu îngerii în ceruri se veseleşte. Pentru aceasta toţi cu bună credinţă să strigăm: ***Bucură-te, Sfântă muceniţă Lucia, neînfricată păzitoare a fecioriei!***

Sursa: **https://manastirea.petru-voda.ro/2017/12/13/acatistul-sfintei-mucenite-lucia-13-decembrie-inedit/**

Acatistul Sfintei muceniţe Lucia din Siracuza (13 decembrie)

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat. Şi a înviat a treia zi după Scripturi .

Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

***

Acatiste, Canoane si Rugaciuni - Acatistul Sfintei muceniţe Lucia fecioara din Siracusa (13 decembrie):

&&&

Condacul 1

Nevoindu-te în feciorie neîntinată te-ai dăruit lui Hristos, lepădând pe mirele vremelnic. Prin credinţă şi luminată mucenicie ai dobândit cununa slavei cereşti împărţind tămaduiri celor ce cântă împreună cu tine: ***Aliluia!***

Icosul 1

Prin tăria neclintită a credinţei în Hristos ai biruit, muceniţă, înşelăciunea strămoaşei, călcând în picioare mărul ademenirii idoleşti, pentru care, această cântare-ţi aducem:
Bucură-te, tânără vitează şi înţeleaptă;
Bucură-te, nevoitoare pe calea cea dreaptă;
Bucură-te, că pe vremelnicul mire l-ai nesocotit;
Bucură-te, că Mirelui Ceresc, cu vrednicie, te-ai dăruit;
Bucură-te, că, nesocotind trecătoarea viaţă, veşnicia ai dobândit;
Bucură-te, că tărie bărbătească asupra şarpelui ai dovedit;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Lucia!

Condacul al 2-lea

Fiica Eutihiei din Siracuza Siliciei eşti, fecioară. Îndurerată pentru boala mamei tale, ai alergat cu nădejde la ajutorul lui Dumnezeu prin mijlocirea Sfintei muceniţe Agata, cântând cu dragoste: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Cu adâncă evlavie ai îngenuncheat pe mormântul Sfintei muceniţe Agata în Catania Siciliei împreună cu mama ta, cerând cu lacrimi vindecarea ei de scurgerea sângelui; pentru aceea, nădăjduind şi noi mijlocirea rugăciunilor tale, îţi aducem aceste laude:
Bucură-te, fiică iubitoare;
Bucură-te, pentru sănătatea mamei tale, mult râvnitoare;

Bucură-te, că pe mormântul sfintei, cu lacrimi te-ai rugat;
Bucură-te, că adormind în rugăciune, sfânta, în vis, ţi s-a arătat;
Bucură-te, ceea ce dai pildă de adâncă credinţă;
Bucură-te, că, urmându-te, ne duci la sfânta biruinţă;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Lucia!

Condacul al 3-lea

Cum aleargă cerbul la izvoarele apelor aşa ai alergat, muceniţă, la mormântul Sfintei Agata, încredinţată că va mijloci vindecarea mamei tale, cântând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 3

La prăznuirea Sfintei Agata, împreună cu mama ta te-ai dus, fecioară, îndemnând-o cu înflăcărare să creadă în ajutorul ei, precum femeia din Evanghelie, ce atunci se citea, şi care a crezut în Iisus, care a vindecat-o de scurgerea sângelui. Aplecându-ne şi noi cu smerenie în faţa dragostei tale, nădăjduim în ajutorul tău, cântându-ţi:
Bucură-te, muceniţă, luminată de înflăcărată credinţă;
Bucură-te, pildă vie de râvnă şi adâncă umilinţă;
Bucură-te, că Sfânta Agata înconjurată de Îngeri ţi s-a arătat;
Bucură-te, că, pe tine, făcătoare de minuni te-a asigurat;
Bucură-te, că, sculându-te, ai văzut pe mama ta vindecată;
Bucură-te, fecioară, de Îngeri şi de noi lăudată;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Lucia!

Condacul al 4-lea

„Sora mea, Lucia, ţi-a zis Sfânta Agata, pentru ce, de la mine, ceri, ceea ce singură, de îndată, poţi să dai, fiindcă tăria credinţei tale va izbăvi, de boală, pe mama ta ?” Pentru aceea, cântare lui Dumnezeu aducem: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Întărită cu credinţa ce mută munţii neputinţelor, ţi-ai câştigat dragostea Sfintei Agata, care ţi-a proorocit că vei fi ocrotitoarea şi slava Siracuzei, precum dânsa, a Cataniei. Nădăjduind şi noi în ajutorul tău, cu dragoste-ţi cântăm:
Bucură-te, prietena Sfinţilor;
Bucură-te, bucuria Îngerilor;
Bucură-te, că Sfânta Agata, cu bucurie, te-a cercetat;
Bucură-te, că, puternica-ţi credinţă pe vrăjmaşi a dezarmat;
Bucură-te, că proorocia muceniţei s-a adeverit;
Bucură-te, că, pe mama ta, de boală, ai izbăvit;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Lucia!

Condacul al 5-lea

Săgetată de dragostea lui Hristos, muceniţă, I-ai închinat inima şi întreaga-ţi fiinţă, hotărând, împreună cu mama ta, să vă predaţi toată averea, mângâind cu ea lipsurile şi neputinţele celor oropsiţi, care, împreună cu voi, cântau lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Părăsit-ai, fecioară, toate bunurile pământeşti, chiar şi pe logodnicul tău, care cu vrăjmăşia te-a pârât la mai marele cetăţii. Fără teamă de ameninţările lor ai mărturisit cu tărie pe Hristos, pentru care aceste laude-ţi aducem ţie:
Bucură-te, fecioară curată care ai ales sărăcia;
Bucură-te, mireasă, care, pentru Hristos, ai dispreţuit bogăţia;
Bucură-te, că Mirelui Ceresc toată fiinţa I-ai închinat;
Bucură-te, că, pe cele viclene, nesigure, egoiste şi trecătoare le-ai părăsit;
Bucură-te, că bunătăţi nepreţuite, măreţe şi veşnice ai dobândit;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Lucia!

Condacul al 6-lea

Pashasie, mai marele cetăţii, întărâtat de fostul tău logodnic, neputându-se ridica din josnicia vieţuirii păgâneşti, la măreţia sfinţeniei tale, te-a ameninţat, încercând să te întineze cu vorbe şi fapte de ocară, dar tu ai rămas dreaptă, cântând împreună cu Îngerii: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Urmând Maicii lui Dumnezeu în curăţie, ai lepădat toate legăturile pământeşti, ca să te logodeşti cu Mirele cel Veşnic. Ca o prea frumoasă mireasă împărătească, nu te-ai înfricoşat de muncile cu care te-a chinuit vrăjmaşul lui Dumnezeu, Pashasie. Ameninţaţi şi noi, neîncetat, de vrăjmaşul curăţiei, îţi cerem ajutor, cântându-ţi:
Bucură-te, vas ales al curăţiei;
Bucură-te, pildă vie a milosteniei;
Bucură-te, a Maicii prea curate următoare;
Bucură-te, a fecioarelor singură sprijinitoare;
Bucură-te, ocrotitoarea celor prigoniţi;
Bucură-te, încurajatoarea celor prigoniţi;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Lucia!

Condacul al 7-lea

Pătrunsă de râvnă pentru frumuseţile cele cereşti, ai respins cu vitejie ademenirea şarpelui idolesc, răscumpărând greşeala strămoaşei şi cântând împreună cu Cetele Cereşti: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

După cum lumina puternică orbeşte pe cei din întuneric, astfel credinţa ta n-a pătruns prin opacitatea diabolică a inimii lui Pashasie. Aplecarea ta demnă şi hotărâtă spre curăţie nu a fost înţeleasă de mintea lui întunecată de patimi. De aceea, uniţi cu tine în credinţă şi râvnă spre curăţie, îţi cântăm din inimă:
Bucură-te, tânără vitează, care, de pe eşafod, ai vestit credinţa;
Bucură-te, că, vrăjmaşilor cinstei, le-ai dovedit neputinţa;
Bucură-te, cu cei întinaţi de patimi vitează luptătoare;
Bucură-te, că, asupra necinstei şi minciunii, te-ai dovedit biruitoare;
Bucură-te, că întunecatul Pashasie a vrut să-ţi impună aşezămintele pământeşti;
Bucură-te, că tu le-ai demonstrat tăria şi măreţia celor cereşti;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Lucia!

Condacul al 8-lea
Întărită cu putere de sus, vitează Lucia, ai înfruntat pe vrăjmaşul curăţiei, strigându-i că tu te străduieşti să placi Împăratului Ceresc, nu celui pământesc, ca dânsul. De aceea, neîncetată cântare aducem: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea
Întorcând înţelesul vorbelor curate şi al faptelor tale de milostenie, întunecatul Pashasie te-a acuzat cu neruşinare că ţi-ai cheltuit averea cu desfrânaţii, tu însuţi fiind ca dânşii, ameninţându-te că te va da la casa desfrânare. Dar tu, fecioară, nădăjduind în ocrotirea Mirelui Ceresc şi a Sfintei Sale Maici, ai rămas neclintită, primind de la toţi, cei ce-ţi cinstim nevoinţele, această cântare:
Bucură-te, cinstită fecioară, care, de neruşinarea păgânului, nu te-ai speriat;
Bucură-te, că nobleţea virtuţii pe chipul tău s-a arătat;
Bucură-te, a Maicii Fecioare următoare în curăţie;
Bucură-te, că urâciunea osândei ţi-a dovedit nevinovăţia;
Bucură-te, că muncile cu care te-a chinuit vrăjmaşul le-ai primit cu seninătate;
Bucură-te, că învinuirile lor josnice au fost vădite neîntemeiate;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Lucia!

Condacul al 9-lea
Vrăjmaşul necurăţiei, nesuferind statornicia credinţei şi a demnităţii tale, te-a dat la casa de desfrânare, cu poruncă să fii batjocorită fără cruţare, dar, Stăpânul şi Cerescul tău Mire te-a păzit nevătămată, primind de la tine curată cântare: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea
Aflând în tine, Maică Fecioară, întărire şi sfântă pavăză, a suferit cu bărbăţie muceniţa, păzindu-şi neîntinată curăţia trupească şi sufletească. Nădăjduind şi noi în ajutorul tău, cu dragoste-ţi aducem această cântare:
Bucură-te, floare gingaşă, în gunoiul lumii aruncată;
Bucură-te, stâncă neclintită de viforniţe ameninţată;

Bucură-te, că-n mijlocul destrăbălării semeţe, ai fost crin înmiresmat;
Bucură-te, că tiranul spurcat de patimi grele a fost întinat;
Bucură-te, că dârzenia ta pe vrăjmaş l-a umilit;
Bucură-te, că Dumnezeul curăţiei de întinăciune te-a păzit;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Lucia!

Condacul al 10-lea

Cu suferinţele tale, Lucia cinstită, ai împietrit inima nelegiuiţilor, umilindu-le gândul cel semeţ şi cântând împreună cu Îngerii: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Suferind, muceniţă, cu răbdare, chinurile la care ai fost supusă de vrăjmaşii lui Hristos, ai preferat moartea pentru El, decât viaţa în tovărăşia celor tăvăliţi în mocirla patimilor. Ameninţaţi şi noi de uneltirile vrăjmaşilor curăţiei, la tine alergăm, cântându-ţi cu dragoste:
Bucură-te, că ai fost legată de călăi cu funii, dar ai stat neclintită;
Bucură-te, că vrăjitorii, fermecătorii şi preoţii idoleşti te-au aflat nebiruită;
Bucură-te, că idolatrii şi întinaţii de patimi te-au acuzat de puteri vrăjitoreşti;
Bucură-te, că senină şi demnă le-ai răspuns că eşti ocrotită de Puteri Cereşti;
Bucură-te, că le-ai dovedit puterea Dumnezeului creştinilor;
Bucură-te, că lupta lor nelegiuită a vădit neputinţa zeilor;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Lucia!

Condacul al 11-lea

Cu focul Dumnezeirii luminându-te, de foc nu te-ai înfricoşat, că peste el te-au aruncat, ungându-te cu smoală. De aceea, cu rugăciunile tale, muceniţă, faci pururi să plouă pentru credincioşi cu dumnezeieşti tămăduiri, cântând împreună cu noi: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Bucură-te, fericită mireasă a lui Hristos, că înrourată în mijlocul focului ai binevestit mulţimii sfârşitul prigoanei, asigurându-i de ocrotirea ta, dacă vor stărui în credinţa cea adevărată.
Bucură-te, că în suferinţă, cu Sfintele Taine ai fost întărită;
Bucură-te, că în braţele Mirelui Ceresc ai fost primită;
Bucură-te, că bunii creştini cu cinste te-au îngropat;
Bucură-te, că pe mormântul tău, Biserică lui Dumnezeu au înălţat;
Bucură-te, că prigonitorul Pashasie cu moarte a fost pedepsit;
Bucură-te, că închinătorii evlavioşi, grabnic ajutor în tine au găsit;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Lucia!

Condacul al 12-lea

Ca o fecioară tânără şi prea frumoasă stai, muceniţă Lucia, pururi purtătoare de cunună, în preajma lui Hristos, cel ce te-a primit în ceata aleşilor Săi, cântând neîncetat: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea

Luminându-te cu flacăra iubirii de Dumnezeu, nu te-ai înfricoşat de focul în care te-au aruncat prigonitorii; şi cu ploaia rugăciunilor tale stingi focul patimilor noastre, care-ţi cântăm din inimă:
Bucură-te, a Bisericii dreptmăritoare podoabă;
Bucură-te, a lui Hristos, cel cu Cruce, sfântă şi fericită podoabă;
Bucură-te, că suferind ocări şi chinuri, partea cea bună ţi-ai ales;
Bucură-te, că, întărită de Hristos, senină şi curajoasă la moarte ai mers;
Bucură-te, pildă aleasă şi sfântă a fecioarelor;
Bucură-te, sprijinitoarea sigură a monahilor;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Lucia!

Condacul al 13-lea (de 3 ori)

O, Sfântă muceniţă Lucia, ceea ce, împreună cu maica ta, te-ai lepădat de toate bunurile vremelnice, dobândind pe cele veşnice ; ceea ce ai suferit, cu bărbăţie, ocările, chinurile şi, chiar, moartea mucenicească, primeşte smeritele noastre cereri şi ne ajută să sporim în credinţă şi să stăruim în nevoinţe. Aprinde în inimile noastre dragostea înflăcărată de Dumnezeu, ca, lepădându-ne desăvârşit de lume şi de noi înşine, să câştigăm bunătăţile cereşti, cântând neîncetat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Apoi, iarăşi se zice:

Icosul 1

Prin tăria neclintită a credinţei în Hristos ai biruit, muceniţă, înşelăciunea strămoaşei, călcând în picioare mărul ademenirii idoleşti, pentru care, această cântare-ţi aducem:
Bucură-te, tânără vitează şi înţeleaptă;
Bucură-te, nevoitoare pe calea cea dreaptă;
Bucură-te, că pe vremelnicul mire l-ai nesocotit;
Bucură-te, că Mirelui Ceresc, cu vrednicie, te-ai dăruit;
Bucură-te, că, nesocotind trecătoarea viaţă, veşnicia ai dobândit;
Bucură-te, că tărie bărbătească asupra şarpelui ai dovedit;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Lucia!

şi

Condacul 1

Nevoindu-te în feciorie neîntinată te-ai dăruit lui Hristos, lepădând pe mirele vremelnic. Prin credinţă şi luminată mucenicie ai dobândit cununa slavei cereşti împărţind tămaduiri celor ce cântă împreună cu tine: ***Aliluia!***

Şi, apoi, se face Otpustul: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale, ale Sfintei muceniţe Lucia din Siracuza şi ale tuturor Sfinţilor, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi ! Amin!

Sursa:
https://chirho88888888.wordpress.com/2019/12/13/acatistul-sfintei-mucenite-lucia-din-siracuza/

Rugăciune pentru paza fecioriei și a dreptei credințe către Sfintele mucenițe Tecla, cea întocmai cu apostolii, Doroteea din Cezareea Capadociei, Eufrasia și Iuliana din Nicomidia, Pelaghia și Iustina din Antiohia Siriei, Agata și Lucia din Sicilia, Drosida, Cecilia, Agnia și Lucia din Roma dimpreună cu toate Sfintele mucenițe fecioare (a episcopului Macarie Drăgoi)

Sfintelor mucenițe Tecla, cea întocmai cu apostolii, Doroteea din Cezareea Capadociei, Eufrasia și Iuliana din Nicomidia, Pelaghia și Iustina din Antiohia Siriei, Agata și Lucia din Sicilia, Drosida, Cecilia, Agnia și Lucia din Roma, dimpreună cu toate Sfintele mucenițe fecioare, făclii de Dumnezeu aprinse v-ați făcut întru dreapta credință, alungând întunericul păgânesc și cel al patimilor stricăciunii. Cu osârdie și curaj ați păzit dreapta credință și fecioria trupului, pe chinuitorii ucigași de creștini înfruntând și cununile muceniciei dobândind.

O, Sfântă Tecla cea întocmai cu apostolii, prima între mucenițe, alesul vlăstar al Iconiei, care la auzul propovăduirii Sfântului apostol Pavel, de dragostea lui Hristos te-ai rănit și ai făgăduit că nici părinții tăi, nici mânia, nici amenințările sau chinuirile tiranilor fără de omenie nu te vor mai despărți de Mirele tău cel ceresc. Tu, cea prea cinstită, primind binecuvântarea „apostolului neamurilor”, care ți-a fost sprijin și întărire, împreună cu Sfântul Barnaba, prin rugăciune fierbinte ai înduplecat pe Dumnezeu să stingă cu rouă din cer rugul pe care te-au urcat idolatrii. Fiarele sălbatice cele asmuțite asupra ta le-ai îmblânzit, la care minune păgânii au exclamat: „Mare este Dumnezeul creștinilor!”. Tu, cea aleasă dintre miresele lui Hristos, din pustia Seleuciei și pe sacerdoții păgâni ai chemat la baia Botezului, multe semne și minuni săvârșind cu puterea Preasfintei și de viață făcătoarei Treimi. Sfântă întâi mare mucenită Tecla, cea grabnică ajută-toare celor care se nevoiesc cu bună rânduială și sunt cuprinși de felurite sufe-

rințe și chinuri, roagă-te pentru noi, dimpreună cu toate celelalte mucenițe fecioare, ocrotitoarele monahiilor care se afierosesc Domnului.

O, Sfântă muceniță Doroteea, mult iubitoare de feciorie, ocrotitoare a grădinarilor, odraslă aleasă a Cezareei cea din Capadocia, tu, la credință ai întors și cununa muceniciei ai mijlocit surorilor care, din pricina persecuțiilor, oarecând lepădaseră numele de creștin. Cumplitele suplicii cu credință ai îndurat pentru Hristos, cântând cu bucurie imnele Paradisului. Tu, cea care pe aristocratul păgân Teofil, cel care în batjocură ți-a cerut de îndată câteva mere și flori din Grădina Mirelui tău, l-ai rușinat când în pânză nepătată i-ai adus trei mere și trei trandafiri, ofrande dăruite ție de înger, la care minune, săvârșită în friguroasa lună a lui februarie, acela îndată s-a făcut creștin, primind și el cununa slavei mucenicilor.

O, Sfântă muceniță Eufrasia din Nicomidia, tu, care în vremea cumplitei persecuții a împăratului Maximian te-ai rugat lui Dumnezeu să păstreze neîntinată a ta feciorie, iar pe tiranii cei fără de omenie, atrași nebunește de frumusețea chipului tău, cu dumnezeiască înțelepciune i-ai biruit. Călăii au crezut cuvântului tău că ierburile arătate de tine sunt asemenea unei armuri și pot să stea chiar și împotriva ascuțișului sabiei, iar, când te-ai oferit să îi încredințezi de aceasta prin propriul exemplu, au lovit cu putere, coborând pe sfințitul tău creștet cununa muceniciei cea dăruită ție de Hristos.

O, Sfântă muceniță Iuliana din Nicomidia, iubitoarea de feciorie, ocrotitoarea bolnavilor și izgonitoarea demonilor, tu, care din părinți bogați te-ai născut și înțelepciunea ai iubit, mântuirea ai dorit și Botezul creștin în ascuns ai primit. Tu, cea care pe Hristos, singurul Mire, ai dorit, suferind bătăi și chinuri din invidia celui rău, care în propriile-i unelte i-a transformat pe tatăl tău și pe guvernatorul cel idolatru. Tu, cu exemplul mărturisirii, 500 de bărbați și 130 de femei de la păgânism ai convertit, suferind cu ei moarte martirică.

O, Sfântă muceniță Pelaghia din Antiohia Siriei, deși aveai doar 15 ani, soldații cei fărădelege ai crudului împărat Dioclețian voiau să siluiască fecioria ta, dar te-ai rugat Mântuitorului și ai ales moartea martirică decât căderea în păcat. Pentru iubirea curăției, însuși marele Ioan Gură de Aur te-a proslăvit în al său cuvânt, lăudând întreaga ta înțelepciune pe care ai păzit-o cu prețul vieții.

O, Sfântă muceniță Iustina din Antiohia Siriei, tu, care te-ai dăruit Mirelui Ceresc și ai ales să trăiești viață de feciorie, tu, care ai stat împotriva avansurilor pătimașului tău pretendent, care, în nebunia sa de a te cuceri, a apelat la vrăjitorul Ciprian, cel care a slobozit împotriva ta, a familiei tale și a întregului oraș cohorte de demoni și vrăji cumplite, încercând să te momească, dar, văzând că

tăria acestora e neputincioasă în fața rugăciunilor tale, s-a convertit și el, până la urmă, și a primit cununa martiriului alături de tine în zilele lui Dioclețian.

O, Sfântă muceniță Agata, deși erai doar o adolescentă, ai socotit bogăția căii creștine mai presus de bunăstarea părinților tăi, alegând să te afierosești Mântuitorului încă din pruncie. La nebunia guvernatorului Quintian, care încerca să te seducă, ai răspuns cu păzirea neclintită a îndemnurilor lui Hristos. Văzând tiranul că nici un chin nu folosește, a poruncit să te arunce în temniță, unde însuși Petru, verhovnicul apostolilor, a îngrijit rănile tale înainte de a-ți încredința sufletul în mâinile Domnului. Mare este jertfa ta, mare este și îndrăzneala pe care ai câștigat-o înaintea lui Dumnezeu, salvând cu sfintele tale rugăciuni orașul Catania, atunci când a erupt vulcanul Etna.

O, Sfântă muceniță Lucia din Siracuza, după ce ai împărțit averea ta săracilor, ai ales calea fecioriei de dragul lui Hristos. Orbirea celui care, stăpânit de patimi și neacceptând refuzul tău de a-i deveni soție, ai înfrânt-o cu puterea rugăciunii și a îndelungii răbdări. Însă pătimașul bărbat te-a denunțat guvernatorului că ești creștină, fiind condamnată să suferi rușinea prostituției, însă cu tărie de la Dumnezeu ai stat nemișcată, păstrându-ți puritatea. Fiind supusă la multe chinuri, ai răspândit cu și mai multă putere tuturor lumina lui Hristos, devenind ocrotitoarea și vindecătoarea celor cuprinși de orbire sufletească și trupească.

O, Sfântă muceniță Drosida, fiica împăratului Traian, cea care în ascuns uceniță a lui Hristos erai și ajutai pe sfinți să culeagă trupurile martirilor și să le îngroape ca niște odoare de mare preț. Tu, care, împreună cu alte cinci creștine, ai fost capturată de soldații tatălui tău și aruncată în închisoare, văzând mucenicescul sfârșit al acestora și dorind să intri la Nunta Fiului cu haina sufletului luminată și curată, ai primit de la Dumnezeu Botezul dorinței și, apoi, nesocotind rugăminții tatălui tău după trup, la locașurile Părintelui ceresc ai năzuit, primind, prin Botezul sângelui, cununa cea nevestejită a muceniciei.

O, Sfântă muceniță Cecilia, în cetatea vestită a Romei te-ai născut și din fragedă pruncie pe Hristos ai slujit, făgăduind să trăiești în feciorie toată viața. Dar când părinții tăi au vrut să te căsătorească, pe Domnul ai rugat fierbinte ca logodnicul tău, Valerian, să creadă și el și astfel să îți păzești legământul. Primind Botezul împreună cu fratele său, Tiburtie, cinstitul Valerian s-a făcut pildă multor creștini, împreună cu tine virtuțile cele alese cu râvnă lucrând. Dar, arestat fiind pentru misiunea creștină pe care o împlinea, pe tine avându-te ca mijlocitoare și împreună rugătoare, pe călăul cel fără de omenie de la rătăcirea idolilor l-ați întors. Dându-vă, așadar, împreună sufletul lui Iisus, Mirele cel Ceresc, cu scump sângele vostru pământul ați sfințit.

O, Sfântă muceniță Agnia, care te-ai jertfit în cetatea Romei ca o mielușea pentru Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii, tu, care din părinți creștini te-ai născut și Domnului I te-ai închinat din pruncie. Tu, care ai refuzat să fii mireasa altui mire și pe eparhul cel rău credincios l-ai refuzat, drept pentru care te-a trimis într-o casă de desfrânări pentru a întina evlavia și fecioria ta, deși erai doar o copilă, însă un înger al Domnului îți era alături, păzindu-te de toți cei se apropiau de tine cu gânduri necuvioase.

Iar tu, o, Sfântă muceniță Lucia din Roma, care cu înțelepciunea cea de negrăit dăruită ție de Domnul, ai întors la credința creștină pe guvernatorul Rix, care încerca să te convingă să te lepezi de Hristos și, împreună cu el și alți 24 de creștini, ai primit cununa nepieritoare, păzindu-ți întreagă fecioria.

Pentru aceasta, cu multă dragoste vă cinstim, însă, iarăși, vrăjmașul mântuirii noastre, nesuferind a voastră cinstire și mărturie pentru întreaga feciorie, cu gând viclean, în aceste vremuri în care oamenii au slăbit în credință, caută de multe ori ca sărbătoarea voastră să o prefacă în ocară.

Sfintelor fecioare mucenițe, cumplite vremuri pentru creștini trăim! Dreapta credință este batjocorită, cele firești sunt răstălmăcite și vrăjmășite, căsătoriile întru silnicie sunt schimbate după legea desfrânării, împotriva legii lui Dumnezeu, iar îndemnurile spre patimile cele rușinoase trupești ca un foc au cuprins întreaga lume. Într-un astfel de cuptor al ispitelor stăm noi, creștinii acestui veac. Pentru aceasta venim către voi, Sfintelor mucenițe ale lui Hristos, și cu lacrimi și credință ne rugăm: Întru curăție ne întăriți! Întru credință ne ocrotiți! Cu cei ce urmează Mirelui Hristos ne socotiți, iar de cei fărădelege ne păziți și ne osebiți. Dați-ne curaj, înțelepciune, bărbăție și dragoste de Dumnezeu și de aproapele, să putem trece nevătămați noaptea acestui veac! Ajutați-ne să urmăm Păstorului Hristos, iar nu lumii! Rugămu-ne vouă, blândelor mielușele, luați aminte la multele noastre neputințe și fiți-ne lumină, zid de apărare, izvor de milă și de faceri de bine acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Notă:

- *Sfânta întâia muceniță și întocmai cu apostolii Tecla (sec. I) este sărbătorită la 24 septembrie;*
- *Sfânta muceniță Doroteea din Cezareea Capadociei († 300) este sărbătorită pe 6 februarie;*
- *Sfintele mucenițe Eufrasia († 303) și Iuliana din Nicomidia († 304) sunt sărbătorite la 19 ianuarie și 21 decembrie;*
- *Sfânta muceniță Pelaghia din Antiohia Siriei († 303) este sărbătorită pe 8 octombrie, iar*
- *Sfânta muceniță Iustina din Antiohia Siriei († 304) este sărbătorită pe 2 octombrie, împreună cu Sfântul sfințit mucenic Ciprian, fostul vrăjitor;*

- *Sfânta muceniță Agata din Catania Siciliei († 251) este sărbătorită pe 5 februarie;*
- *Sfânta muceniță Lucia din Siracuza Siciliei († 304) este sărbătorită la 13 decembrie;*
- *Sfânta muceniță Drosida, fiica împăratului Traian († 115/116), este sărbătorită la 22 martie;*
- *Sfânta muceniță Cecilia din Roma († 232) este sărbătorită la 22 noiembrie;*
- *Sfânta muceniță Agnia din Roma († 304) este sărbătorită la 21 ianuarie;*
- *Sfânta muceniță Lucia din Roma († 301) este sărbătorită pe 6 iulie.*

Imnografie

Condacul Sfintei muceniţe Lucia, fecioara din Siracuza: Nevoindu-te cu de-adinsul şi păstrând fecioria nestricată, bucurându-te, te-ai adus Făcătorului tău. Că lepădându-te de mirele cel lumesc, prea lăudată, te-ai logodit cu Hristos şi săvârşind călătoria prin credinţă şi prin luminată mucenicie, dai acum tămăduiri celor ce te cinstesc pe tine.

Troparul Sfintei muceniţe Lucia fecioara din Siracuza: Mieluşeaua Ta, Iisuse, Lucia, strigă cu glas mare: pe Tine, Mirele meu, te iubesc şi pe Tine căutându-Te mă chinuiesc şi împreună mă răstignesc şi împreună mă îngrop cu Botezul Tău; şi pătimesc pentru Tine, ca să împărăţesc întru Tine; şi mor pentru tine, ca să viez pentru Tine; ci, ca o jertfă fără de prihană, primeşte-mă pe mine ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ţie. Pentru rugăciunile ei, ca un Milostiv, mântuieşte sufletele noastre.

Condacul Sfinţilor mari mucenici Eustratie, Auxentie, Evghenie, Mardarie şi Orest: Luminător prea luminos te-ai arătat celor ce şedeau întru întunericul necunoştinţei, purtătorule de biruinţă. Că agonisindu-ţi credinţa ca pe un scut, nu te-ai temut de semeţiile vrăjmaşilor, Sfinte mucenice Eustratie, arătându-te mai bun vorbitor decât ritorii.

Troparul Sfinţilor mari mucenici Eustratie, Auxentie, Evghenie, Mardarie şi Orest: Statornicia purtătorilor de biruinţă, cei cinci la număr: Sfinţii mari mucenici Eustratie şi Auxentie împreună cu ceilalţi luptători, înfruntând cu îndrăz-

neală focul şi celelalte chinuri, au primit de la Hristos cununile măririi; căruia se şi roagă, să mântuiască sufletele noastre.

Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfintei muceniţe Lucia, fecioara

Cuvant Ortodox - Sfânta mucenița Lucia, fecioara - 13 decembrie
https://www.youtube.com/watch?v=-P0PNHhHmgo

***

Când se răspândea prin toate părţile Siciliei cinstirea Sfintei muceniţe Agatia şi poporul Siracuzei venea de departe să se închine sfântului ei mormânt, în cetatea Catanei, Lucia, fecioara cea lăudată a fost între siracuzeni cea mai de frunte la praznic împreună cu alţii şi cu maica sa Evtihia, care avea boala curgerii de sânge de patru ani, şi care nu se vindeca cu nici o doctorie de la doctori. Şi, săvârşindu-se slujbele bisericeşti, se citea Evanghelia în care se pomeneşte de femeia căreia îi curgea sânge şi care, prin atingerea hainei lui Hristos s-a tămăduit.

Lucia a zis mamei sale: "De crezi celor ce s-au citit, mamă, crede şi aceasta, cum că Agatia, care a pătimit pentru Hristos, s-a învrednicit a avea de faţă totdeauna pe Acela, pentru a Cărui nume a pătimit. Deci atinge-te de mormântul ei cu credinţă şi te vei tămădui".

După săvârşirea cântării bisericeşti, ducându-se poporul, a căzut înaintea mormântului sfintei muceniţe, mama împreună cu fiica şi au început cu lacrimi a se ruga, cerând ajutor. ***Deci, rugându-se ele mult, a adormit Lucia şi a avut vedenie, văzând-o pe Sfânta muceniţă Agatia în mijlocul îngerilor, foarte împodobită cu mărgăritare şi zicându-i: "Sora mea, Lucia, fecioara***

Domnului, pentru ce ceri de la mine ceea ce singură poţi îndată să dai? Căci credinţa ta ajută mamei tale şi iată, s-a făcut sănătoasă! Şi precum prin mine se slăveşte cetatea Catania, aşa şi prin tine se va slăvi şi împodobi cetatea Siracuzei, pentru că ai gătit sălăşuire bine primită lui Hristos întru a ta feciorie".

Acestea auzindu-le Lucia, s-a deşteptat şi cu cutremur s-a sculat, apoi a zis către mama ei: *"Mamă, mamă, iată te-ai vindecat. Deci, rogu-te pe tine prin sfânta aceasta care cu rugăciunile sale te-a tămăduit, să nu-mi mai pomeneşti de logodnic niciodată - pentru că acum era logoditã - nici să pofteşti a vedea din trupul meu rodul cel muritor. Ci toate acelea ce le-ai pregătit să mi le dai mie, ca şi când aş fi mers după bărbatul cel muritor, dă-mi-le acum, ca să merg la mirele cel fără de moarte, Hristos Domnul, Care va păzi fecioria mea".*

Iar mama sa Evtihia a zis către dânsa: "Toate cele ce sunt ale tatălui tău, care a murit de nouă ani, păzindu-le întregi le-am înmulţit şi nu le-am împuţinat, spre a le da moştenire ţie. Iar cele ce sunt ale mele şi cele ce mai pot să fie, singură le ştii bine. Deci, să acoperi mai întâi cu ţărână ochii mei şi apoi ceea ce va fi ţie cu plăcere, vei face cu toată avuţia".

Lucia a zis: "Ascultă, mamă, sfatul meu, că nu este iubit de Dumnezeu acela care Îi dă Lui ceea ce nu poate duce cu sine, nici singur pentru el nu poate să le cheltuiască. Ci de voieşti a face lucru bine primit lui Dumnezeu, dă-I Lui ceea ce-ţi este cu putinţă a cheltui; pentru că după ce vei muri, nimic nu vei mai putea cheltui şi ceea ce dai acum, dai ce nu poţi duce cu tine. Deci, fiind vie şi sănătoasă, dă lui Hristos ceea ce ai şi toate cele ce ai vrut să mi le dai mie, începe a le da de acum lui Hristos".

Astfel, în toate zilele vorbind fecioara cu mama sa, s-a făcut împărţirea lucrurilor, pe care le-a dat spre trebuinţă săracilor. Deci, vânzând satele, podoabele cele de mult preţ şi mărgăritarele, s-a înştiinţat despre aceea logodnicul ei, care mâhnindu-se, a început a întreba pe doica Luciei: "Ce va să fie aceasta, că am auzit despre vinderea satelor, podoabelor şi a mărgăritarelor?"

Iar doica, fiind pricepută, a zis: "Logodnica ta a aflat că se vinde o moştenire, a cărui preţ este de o mie de galbeni şi mai mult; şi vrând a o cumpăra pe aceea, pentru tine, vinde asemenea lucruri ca să adune banii aceia".

Logodnicul, crezând cuvintele ei şi socotind că se face negustorie, a tăcut; ba chiar el îndemna la vânzare. Dar când s-a înştiinţat că toate s-au împărţit săracilor şi scăpătaţilor, şi toate s-au cheltuit cu străinii şi slujitorii lui Dumnezeu, mergând la Pashasie, domnul cetăţii, a clevetit-o, zicând că logodnica sa este creştină şi potrivnică legilor împărăteşti.

Iar ighemonul, chemând-o la sine, o sfătuia cu cuvinte şi o silea a jertfi idolilor.

Atunci Lucia fericită a zis: "Aceasta este jertfa cea vie, precum şi credinţa cea curată, înaintea lui Dumnezeu: a cerceta pe cei săraci şi pe văduve în necazurile lor. Eu într-aceşti trei ani nimic altceva n-am făcut, decât numai am adus jerfă lui Dumnezeu Cel viu. Acum ne mai având nimic din averea mea ce să aduc, pe mine mă jertfesc vie lui Dumnezeu şi ceea ce va fi cu plăcerea Lui, aceea să facă cu jertfa Sa".

Pashasie a zis: "Aceste cuvinte spune-le creştinilor, celor asemenea ţie, iar mie celui ce păzesc aşezămintele împărăteşti, în deşert mi le povesteşti".

Lucia a zis: "Tu ia aminte la legile împărăteşti, iar eu iau aminte la legile lui Dumnezeu. Tu te temi de împăraţi, iar eu mă tem de Dumnezeu. Tu nu voieşti a-i mânia pe dânşii, iar eu foarte cu dinadinsul mă păzesc a nu mânia pe Dumnezeu. Tu te sârguieşti a plăcea acelora, iar eu doresc a-i plăcea lui Hristos. Deci, tu fă ceea ce socoteşti că-ţi este de folos, iar eu voi face aceea ce voi cunoaşte că-mi este de folos".

Pashasie a zis: "Ai cheltuit moştenirea ta cu desfrânaţii tăi şi ai risipit-o şi pentru ceea vorbeşti ca o desfrânată".

Lucia a zis: "Eu moştenirea mea la loc bun am aşezat-o, iar pe stricătorii sufletului şi ai trupului meu niciodată nu i-am primit".

Pashasie a zis: "Şi care sunt stricătorii sufletului şi trupului tău?"

Lucia a zis: "Stricătorii sufletului voi sunteţi, de care grăieşte apostolul: Vorbele cele rele, strică obiceiurile cele bune. Pentru că sfătuiţi sufletele omeneşti, ca lăsând pe Ziditorul lor, să urmeze idolilor celor deşerţi. Iar stricătorii trupului sunt aceia care iubesc dulceaţa vremelnică, mai mult decât desfătarea cea veşnică şi aceia care cinstesc veselia ce degrabă piere mai mult decât bucuriile cele nesfârşite".

Pashasie a zis: "Vor înceta şi vor amuţi cuvintele tale, când vor veni bătăile şi rănile".

Lucia a zis: "Cuvintele lui Dumnezeu, niciodată nu vor tăcea".

Pashasie a zis: "Au doară tu eşti Dumnezeu?".

Lucia a răspuns: "Sunt roaba lui Dumnezeu şi pentru aceasta grăiesc cuvintele Lui, pentru că însuşi El a zis: Că nu veţi grăi voi înaintea împăraţilor şi a domnilor, ci Duhul Sfânt, Acela va grăi întru voi".

Pashasie a zis: "Dar în tine este Duhul Sfânt şi Acela grăieşte în tine?".

Lucia a zis: "Apostolul zice că cei ce vieţuiesc întru curăţie, sunt biserici ale lui Dumnezeu şi Duhul lui Dumnezeu vieţuieşte într-înşii".

Pashasie a zis: "Eu voi porunci să te ducă în casa cea de desfrânare, ca după ce vei fi batjocorită, să fugă de tine Duhul Sfânt".

Lucia a zis: "Niciodată nu se spurcă trupul de nu se va învoi cu mintea; pentru că chiar de vei pune tămâie în mâinile mele şi pe acea tămâie o vei arunca spre jertfă diavolească, Dumnezeu, uitându-se spre acesta, va râde pentru că voia şi cugetul îl judeca, iar nu lucrul ce se face cu sila. Iar pe siluitorul şi stricătorul fecioriei îl socoteşte ca pe un balaur, ca pe un tâlhar şi ca pe un barbar. Deci dacă pe mine, care nu voiesc, vei porunci a mă silui, apoi atunci vei îndoi cununa fecioriei mele".

Pashasie a zis: "Voi porunci ca prin desfrânare să te omoare, de nu te vei supune poruncii împărăteşti".

Lucia a zis: "Acum ţi-am spus că niciodată nu vei putea atrage voia mea către învoirea spre păcat şi de acum orice vei face trupului meu, care ţi se pare a fi întru a ta stăpânire, de aceasta nu băga seama roaba lui Hristos".

Atunci Pashasie, judecătorul cel necurat şi nedrept, a poruncit să vină cei ce ţineau casa de desfrânare şi venind, le-a dat pe sfântă, zicând: "Chemaţi poporul şi faceţi ca să-şi bată joc de dânsa până când aceasta va muri".

Şi când a început a o duce în casa de desfrânare, atâta greutate i-a dat trupului ei Duhul Sfânt, încât nicidecum n-au putut să o mişte din loc. Apropiindu-se mulţi, după porunca muncitorului, munceau să o urnească din loc, dar în zadar osteneau şi slăbeau asudând fără rezultat, că fecioara Domnului stătea neclintită. Atunci, aducând o funie şi legând-o de mâini şi de picioare, au început cu toţii a o târî, dar ea ca un munte stătea neclintită.

Atunci Pashasie, cu mare supărare şi fiind în mare nepricepere, a chemat vrăjitorii, fermecătorii şi pe toţi popii idoleşti şi le-a poruncit să facă vrăjile lor împrejurul Luciei ca să fie urnită. Însă nimic n-au sporit căci stătea ca şi cum ar fi fost pironită cu trupul de pământ, iar picioarele ei nu le puteau mişca din loc. Apoi a poruncit să o stropească cu ud de om, socotind că cu oarecare vrăjitorii

sta nemişcată, dar degeaba. Şi au adus multe perechi de boi, ca să o poată mişca din loc, însă nici aşa n-a fost cu putinţă a o clinti.

Deci, a zis către dânsa Pashasie: "Care sunt farmecele tale?"

Lucia a zis: *"Nu sunt acestea farmecele mele, ci faceri de bine ale lui Dumnezeu".*

Pashasie a zis: "Ce pricină este ca fiind copilă neputinciosă şi de o mie de oameni fiind târâtă, stai neclintită"?

Sfânta a zis: *"De vei aduce şi zece mii, vor auzi pe Sfântul Duh care îmi grăieşte; cădea-vor despre laturea ta o mie şi zece mii de-a dreapta ta".*

Iar ticălosul judecător care o muncea, se chinuia cu sufletul său să scornească chinuri, dar se tulbura cu gândurile, apoi i-a zis sfânta fecioară: *"Pentru ce te munceşti şi te tulburi cu multe feluri de gânduri? Ai văzut că sunt biserică a lui Dumnezeu Celui viu? Crede acum, dacă nu te-ai cuminţit şi mai mult te învaţă!"*

Iar Pashasie se tulbură şi mai mult, oftă, văzând că sfânta îşi bate joc de dânsul. Atunci a poruncit să aprindă un foc mare împrejurul ei şi să toarne peste dânsa smoală arsă, pucioasă şi untdelemn fiert. Dar ea în numele Domnului Iisus Hristos sta nemişcată şi nevătămată, zicând către tiran: *"Eu am rugat pe Domnul meu Iisus Hristos, ca să nu aibă stăpânire asupra mea focul acesta şi pentru ca să râdă de tine cei ce nădăjduiesc în Hristos, de aceea am cerut îndelungare pătimirii mele, ca să ridic frica muncilor, de la cei ce cred, iar pe cei ce nu cred, să-i lipsesc de glasul batjocoririi, ca să nu-şi mai bată joc de creştini".*

Iar unii din prietenii lui Pashasie, nesuferind a-l vedea pe acesta în mare supărare şi în nepricepere, au poruncit s-o lovească cu sabia peste grumazul ei.

Deci s-au dus acasă cu Pashasie, iar sfânta, deşi era foarte rănită, n-a slăbit, ci se ruga şi vorbea către popor: *"Binevestesc vouă că s-a dat pace Bisericii lui Dumnezeu, pentru că Diocleţian a căzut din împărăţie, iar Maximian a murit acum; şi precum cetatea Cataniei are mijlocitoare către Dumnezeu pe sora mea, Sfânta Agatia, aşa şi pe mine să mă ştiţi ca trimisă de la Dumnezeu cetăţii acesteia; însă numai dacă veţi face voia Lui şi veţi primi credinţa Lui".*

Acestea zicând Lucia, roaba lui Dumnezeu, cu gâtlejul cel străpuns de sabie, iată înaintea ochilor ei se aducea Pashasie legat în lanţuri. Pentru că sicilienii trimiseseră în taină la Roma, vestind că Pashasie fără de milă necăjeşte acea

lature, jefuind-o, luând cu sila şi răpind cele străine. Deci a venit în acea vreme poruncă de la Roma, ca să fie dus la judecată ferecat, unde, fiind întrebat, a fost osândit la moarte, apoi, tăindu-i-se capul, a pierit cu sunet ticălosul.

Acea ducere a lui în fiare a văzut-o sfânta, încă fiind vie şi stând la locul cel de muncă, unde fiind rănită, n-a ieşit dintr-însa duhul ei, până când au venit preoţii şi au împărtăşit-o cu preacuratele şi de viaţă făcătoarele Taine ale lui Hristos. Apoi, zicând toţi: "Amin", sfânta muceniţă şi-a dat cinstitul său suflet în mâinile Domnului. Şi a fost pusă într-acel loc de cinste, unde a zidit peste dânsa biserica, în numele ei şi în cinstea lui Dumnezeu în Treime, închinat Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, căruia I se cuvine slava în veci. Amin.

Sfânta Lucia, fecioara - drumul spre sfinţenie

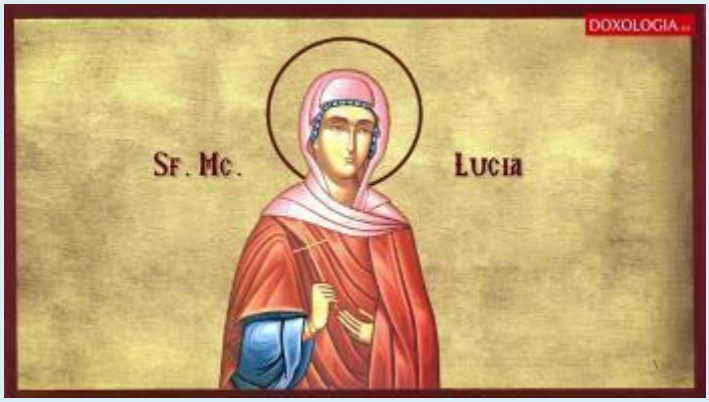

Sfânta Lucia, venind la mormântul Sfintei Agatia, era însoţită de mama ei, de patru ani bolnavă de scurgere de sânge. Atunci au început amândouă a se ruga la Sfânta Agatia pentru tămăduire şi, adormind Sfânta Lucia, a avut vedenie cum Sfânta Agatia îi spunea că ea singură poate da ceea ce a cerut şi îi prorocea că, aşa cum prin ea s-a slăvit Catania, aşa şi prin Sfânta Lucia se va împodobi cetatea Siracuzei.

Vindecându-se mama fecioarei Lucia şi aflând cele întâmplate, a împărţit cele ce se cuveneau tinerei drept moştenire şi le-a dat săracilor, cu gândul de a-i urma lui Dumnezeu. Fiind însă logodită la vremea aceea şi afând logodnicul fecioarei despre aceasta, a clevetit-o la domnul cetăţii, zicând că este creştină şi se împotriveşte legilor împărăteşti. Ighemonul o sfătuia, astfel, să slujească zeilor, dar fericita s-a opus cu tărie şi a propovăduit pe Dumnezeu, măcar că ighemonul va rămâne cu idolii, dar pe ea să o lase să îi slujească Domnului.

Mâniindu-se, acesta a ameninţat-o că o va da spre batjocură, ca să fugă Duhul Sfânt de ea, dar muceniţa i-a răspuns că şi de o va da spre desfrânare sau spre ucidere, Domnul nu va băga de seamă cele făcute cu de-a sila trupului ei.

Ighemonul le-a dat-o pe Sfânta celor ce aveau case de desfrânare, spre a o batjocori până va muri, dar atât de greu s-a făcut trupul fecioarei, încât nici nu puteau să o mişte din loc şi nici cu funia sau cu perechi de boi nu au putut să o târâie. Ighemonul a chemat vrăjitorii, ca prin lucrarea lor să fie mutată fecioara din loc, dar nici aceştia nu au reuşit. Întrebând-o care sunt farmecele ei, muceniţa a spus că acestea sunt facerile de bine ale lui Dumnezeu şi îl îndemna pe ighemon să creadă în El.

Acesta a poruncit să se facă foc mare împrejurul ei şi să se toarne peste ea smoală arsă, pucioasă şi untdelemn fiert. Dar ea stătea nemişcată şi nevătămată, încât unii dintre prietenii ighemonului au lovit-o cu sabia peste grumaz. Rănită fiind, continua să se roage şi să vorbească poporului, arătându-le că ea a fost

trimisă de Dumnezeu cetăţii aceleia. Şi a venit poruncă de la Roma ca ighemonul să fie judecat şi osândit la moarte, tăindu-se capul.

Şi a văzut sfânta cum a fost acesta pus în fiare şi, stând neclintită, nu şi-a dat sufletul Domnului, până când nu au venit preoţii să o împărtăşească cu Sfintele Taine. Zicând toţi „Amin”, a trecut fericita la cele veşnice, fiind pusă în locul acela de cinste şi zidindu-se biserică peste ea, în numele lui Dumnezeu.

Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfinţilor mucenici Evstratie, Avxentie, Evghenie, Mardarie şi Orest

Pe vremea împărăţiei lui Diocleţian şi Maximian, toată stăpânirea romană era plină de nedumnezeiască înţelepciune idolească şi toţi oamenii, râvnind unul altuia, ca nişte turbaţi se sârguiau în acea păgânătate. Mai ales când se trimiteau porunci împărăteşti în unele zile, prin toate cetăţile şi locurile către domni şi către judecători, poruncind ca să aducă idolilor multe daruri şi jertfe în zilele cele hotărâte şi de praznice, făgăduind celor care vor sluji cu osârdie idolilor răsplata împărătească, învrednicire de cinste şi dregătorie. Iar celor care nu vor vrea să se închine idolilor şi să le aducă jertfe, acelora mai întâi să li se ia averea; apoi pe dânşii, după felurite şi multe munci, să-i supună la pedeapsa cu moartea. De aceea era prigoană mare în toată lumea, sârguindu-se pretutindeni domnii şi stăpânitorii ca să piardă de pe pământ credinţa creştinească.

În acea vreme s-a vestit acelor împăraţi păgâni, cum că toată Armenia cea mare şi Capadocia se împotrivesc poruncii lor şi vor să iasă din stăpânirea romanilor, nădăjduind spre Hristos Cel răstignit, crezând cu tot sufletul într-Însul. Deci, s-a tulburat de aceasta împăratul Diocleţian şi, chemând pe toţi boierii săi, a ţinut sfat trei zile, de dimineaţă până seara, gândind cum ar putea să dezrădăcineze creştinătatea. Mai întâi pe cei ce stăpâneau în cele două ţări, adică în Armenia şi Capadocia, i-au scos din stăpânire, ca pe nişte neiscusiţi şi nevrednici care nu ştiau să ocârmuiască stăpânirile încredinţate lor şi să smerească nesupunerea poporului. Apoi a ales doi din neamul grecesc, învăţaţi în limba elinească, pe Lisie şi pe Agricolae, amândoi cu năravuri rău şi cumpliţi, şi i-a pus pe aceştia

peste aceste ţări. Lui Lisie i-a dat rânduiala limitaniei, adică păzirea hotarelor, iar lui Agricolae, poruncindu-i să stăpânească toată eparhia, i-a încredinţat mulţimea ostaşilor care erau rânduiţi în acele cetăţi.

Deci, ajungând acei tirani nemilostivi prin ţările încredinţate lor, mulţime mare de toată vârsta, era omorâtă fără cruţare şi fără cercetare, numai cât de mica clevetire s-ar fi adus la dânşii asupra cuiva de la zavistuitorii vrăjmaşi. În toate zilele erau cercetaţi şi prinşi creştinii şi aduşi la pierzare, de către acei băutori de sânge, ca nişte fiare mâncătoare de om. Lisie, fiind în cetatea Satalia, când află undeva oarecare bărbaţi sfinţi şi femei, după multe ispitiri şi munci, sub strajă mare îi trimitea legaţi la Agricolae, care era în Sevastia, pentru ca să nu moară în patria lor şi să nu fie daţi obişnuitei îngropări de către rudenii şi cunoscuţii lor, ca fiind omorâţi în pământ străin, să piară fără ştirea nimănui. Asemenea făcea şi Agricolae, cu creştinii prinşi în Sevastia. Îi trimitea în Satalia la Lisie, pentru că era între dânşii mare prietenie şi unire în cuget şi un gând aveau ticăloşii: ca, astfel mai multă răutate să facă creştinilor, omorându-i afară de patria lor.

Acestea făcându-se astfel, ***Evstratie, bărbat însemnat în cetatea Satalia, cel dintâi cu bunul neam şi cu dregătoria - căci era din rânduiala voievozilor - binecredincios fiind şi temător de Dumnezeu şi petrecând viaţă fără prihană, văzând răutatea cea mare ce se făcea creştinilor în toate zilele, se necăjea cu sufletul, se mâhnea şi striga cu lacrimi către Domnul nostru Iisus Hristos, petrecând în post şi în rugăciuni ca să fie milostiv robilor Săi.*** Apoi, căutând spre poporul său, se ruga să-i mântuiască de o nevoie ca aceea şi să întoarcă răutatea ce era asupra lui. Dorea încă să intre în nevoinţele sfinţilor şi să se învrednicească a fi părtaş muceniciei lor. Dar, socotind muncile cele de multe feluri şi iuţimea cea cumplită a muncitorului, se temea.

Atunci, în gândul său a socotit să-i facă o ispitire ca aceasta: luând brâul l-a dat credincioasei sale slugi şi i-a poruncit să-l ducă în biserica Aravrachiei, de unde era de neam Evstratie. La biserica aceea era preot în acea vreme Avxentie, cel mărturisit rob al lui Dumnezeu. Şi a învăţat pe sluga sa să pună brâul în altar, iar el să se ascundă în biserică şi să pândească cine va veni să ia mai întâi brâul. Dacă preotul Avxentie, intrând să se roage, va lua brâul, să nu-i zică nimic şi să se întoarcă; iar de va voi mai întâi altcineva din clerici să-l ia, să nu-l lase nicidecum şi să-l aducă înapoi. Astfel învăţând pe slugă, l-a trimis, gândind în mintea sa şi zicând: "Dacă va lua preotul brâul, apoi acel semn îi va fi ca o purtare de grijă şi ca o prevestire a bunăvoirii lui Dumnezeu, că se va da la munci pentru Hristos; iar de va fi să-l ia altcineva, să-i fie semn că nu se va da la munci, ci să-şi păzească în taină credinţă". După puţine zile, întorcându-se sluga, a spus stăpânului său că în acelaşi ceas în care a pus brâul în altar,

îndată a venit preotul Avxentie, ca şi cum ar fi fost trimis şi intrând în altar, a luat brâul.

Auzind acestea Evstratie s-a bucurat foarte mult şi strălucea faţa lui de bucurie şi veselie, încât se miră de el prietenul său Evghenie.

În acea vreme fericitul Avxentie a fost prins împreună cu alţi creştini şi fiind întrebat în divan şi muncit, a fost aruncat în temniţă şi ţinut în legături.

Sfântul Avxentie

Apoi, fiind pregătit un divan în mijlocul cetăţii pe loc înalt, a şezut Lisie cu mândrie şi a poruncit să scoată pe cei legaţi ca să-i întrebe.

Sfântul Evstratie, intrând în temniţă, a rugat pe toţi sfinţii care erau legaţi pentru Hristos să se roage pentru dânsul, căci zicea că şi el în aceeaşi zi are să se facă părtaş nevoinţei lor. Atunci toţi sfinţii cei legaţi, plecându-şi genunchii, s-au rugat pentru dânsul către Dumnezeu şi, zicând "Amin", mergeau în urma lui Evstratie.

Stând ceata ostaşilor înaintea judecătorului, după obicei, a poruncit Lisie să aducă înaintea divanului sau pe câte unul, adică pe acei care fuseseră mai înainte la întrebare.

Iar Evstratie a zis: "În zilele trecute s-a citit în divan porunca cea împărătească, ca de pretutindeni creştinii, cei ce se vor afla în orice

rânduială, să se aducă înaintea judecăţii tale. Deci s-a adus Avxentie, cel demult slăvit cu neamul şi cu viaţa, iar acum şi mai slăvit cu bărbăţia şi tăria care s-a arătat într-însul, căci s-a făcut rob al lui Hristos, Împăratul ceresc. Acela, stând în faţa acelui divan, s-a nevoit cu nevoinţa nemuririi, mustrând a ta nedumnezeire, o! judecătorule, grăind cuvinte, arătând fapte prea înţelepte şi răbdând munci. Şi de vreme ce, pe cel ce l-ai pus în temniţa tâlhărească, acum iarăşi ai poruncit să se scoată la întrebare împreună cu sfinţii săi, iată, toţi stau înaintea ta, împreună cu mine, cu minte sănătoasă şi cu vitejie, fiind gata a ruşina şi a risipi până la sfârşit măiestriile tale, spre care eşti povăţuit de tatăl tău, diavolul".

Auzind această neaşteptată îndrăzneală a bărbatului, s-a mirat Lisie şi cu ochii plini de cruzime, a căutat asupra lui; apoi, oftând mânios din adâncul pieptului, a strigat cu glas groaznic: "Niciodată nu mi s-a întâmplat să văd un mai rău divan şi mai plin de împietrire elinească, decât acesta de acum, când vorbeşte astfel înaintea mea acest păcătos; deci să se ia de la dânsul brâul şi haina ostăşească şi să fie spre ştiinţa tuturor, că este străin de rânduiala în care a fost până acum. După aceasta, cu trupul gol, legat de mâini şi de picioare şi întins pe pământ, să-şi continue vorba sa".

Făcându-se aceasta degrabă, Lisie a zis: "Oare nu te căieşti de fapta ta cea pierzătoare, că, dobândind bunătatea mea, să scapi de munci? Spune-mi, mai înainte de munci, numele şi patria care te-a născut şi ne arată credinţa care se ascunde în tine".

Sfântul a zis: ***"Sunt născut în cetatea Aravrachiei, numele îmi este Evstratie, iar după poreclă Chirisic, vorbesc limba părintească şi sunt rob al Dumnezeului tuturor, al Fiului Său, Domnul nostru Iisus Hristos şi al Sfântului Duh. Din scutecele maicii mele am învăţat a mă închina acestui Dumnezeu în Treime şi a crede într-Însul".***

Lisie a zis: "Să spună ceata câtă vreme are acesta în ostăşie?"

Ostaşii au răspuns: *"De douăzeci şi şapte ani, de când încă era tânăr, a început a ostăşi".*

Lisie a zis: "Acum, Evstratie, văzând nevoia care este de faţă, ce s-a pregătit pentru neascultarea ta, întoarce-te de la nebunia ta şi cugetând cele înţelepte, nu-ţi lăsa cinstea şi dregătoria pe care le-ai câştigat în atâţia ani, prin atâtea osteneli în ostăşie; ci cheamă puterea cea milostivă a zeilor şi roagă blândeţea împărătească şi iubirea de oameni a divanului".

Sfântul Evstratie a zis: ***"Nimeni, din cei ce au înţelegere sănătoasă, n-a judecat cândva să se închine idolilor şi necuraţilor diavoli; idolilor celor surzi şi muţi pe care i-au făcut oamenii, pentru că se grăieşte în Sfânta Scriptură: Zeii care n-au făcut cerul şi pământul să piară".***

Judecătorul a zis: "Dar acela oare are înţelegere sănătoasă, care se închină Dumnezeului Celui răstignit, ca voi cei plini de rătăcire?"

Sfântul Evstratie a zis: ***"De nu ţi-ar fi schimbată puterea minţii cu faptele deşarte şi de nu s-ar fi prefăcut sufletul tău întru cugetul cel pământesc, ţi-aş fi arătat pe acest răstignit, că este adevăratul nostru Mântuitor şi Domnul ziditor a toată făptura, Care este mai înainte de veci în Tatăl şi cu negrăită înţelepciune, prin naştere a ridicat pedeapsa noastră".***

Vrând sfântul să mai grăiască, i-a tăiat vorba necuratul judecător, zicând: "Cu frânghii să fie ridicat în văzduh îndrăzneţul acesta. Deci, aduceţi cârlţi să se aprindă sub pieptul său şi să-l ardă, iar deasupra pe spate să fie bătut cu trei toiege împreunate, ca limbuţia sa să o facă mai smerită cu noi".

Acestea făcându-se, sfântul a răbdat multă vreme dedesubt arzându-se, iar pe deasupra fiind bătut cumplit şi rănit. În nişte munci ca acestea fiind sfântul, nici o vorbă n-a scos, nici nu şi-a schimbat faţa şi se vedea c a şi cum ar fi pătimit în trup străin, încât se mira chinuitorul.

După ce a poruncit ca să-i slăbească muncile puţin, cu faţa a zâmbit către mucenic: "Ce gândeşti, o! Evstratie? Oare voieşti ca să-ţi găsesc puţină uşurare rănilor ce s-au adus asupra ta?" Şi îndată a poruncit să aducă apă sărată amestecată cu oţet şi să toarne multă peste rănile lui cele arse şi cu hârburi ascuţite să-l frece tare. Dar şi aceasta o suferea răbdătorul de chinuri cu bărbăţie, ca şi cum nu l-ar fi durut. Atunci se gândea muncitorul ca prin oarecare farmece se face că nu simte durerile.

Apoi, sfântul a zis către dânsul: ***"Muncindu-mă cu aceste munci, multă facere de bine îmi faci, chiar nevrând. Pentru că, prin muncile acestea, ai îndepărtat de la mine negura care se face sufletului meu din grosimea trupului şi pe mintea cea stăpânitoare peste patimile cele de demult, care mă necăjesc, ai păzit-o biruitoare şi m-ai făcut a izgoni toate asupririle patimilor ce vin asupra mea, cum şi tulburările sufleteşti. Apoi, mi-ai păzit tăria cea dinăuntru duhului, nebiruită de orice fel de ispite, care îmi găteşte viaţă fără de moarte, unde îmi este păstrată bogăţia nestricăciunii. Şi mi-ai arătat cale scurtă şi fără patimă, prin care voi putea, întru acest trup de tină, să ajung viaţa cea îngerească şi să mă îndulcesc cu dulceaţa cea cerească şi pururea fiitoare.***

Acum ştiu că sunt biserică a lui Dumnezeu şi a Sfântului Duh, care vieţuieşte în mine. Deci, depărtaţi-vă de la mine toţi cei ce lucraţi fărădelegea, că a auzit Domnul glasul plângerii mele şi rugăciunea mea a primit-o. Sufletul meu cu adevărat se va bucura de Domnul, veseli-se-va de mântuirea Lui. Toate oasele mele vor zice: Doamne, Doamne, cine este asemenea Ţie? Cel ce izbăveşti pe săracul din mâna celor mai tari decât el şi pe scăpătatul şi săracul de la cei ce-l răpesc pe dânsul. Deci, sârguieşte-te şi nevoieşte-te, slujitorule al potrivnicului, nimic nu lăsa din scornirile cele tâlhăreşti care se află întru tine şi lămureşte-mă ca aurul în cuptor, încă şi mai mult, şi nu vei afla întru mine necurăţia cea iubită de tine pe care o cauţi cu fapta. Pentru că zeii tăi sunt urâciune, care te stăpânesc pe tine şi pe împăraţii tăi cei nebuni".

Atunci tiranul a zis: "Mi se pare că din multă durere a trupului s-a schimbat mintea ta şi de aceea vorbeşti multe necuviinţe. Pentru că de-ar fi putut Dumnezeul tău, precum zici, să te facă părtaş nemuririi, te-ar fi izbăvit de rănile ce sunt pe trupul tău. Deci, lăsând nălucirile visului şi ale nădejdii cele deşarte, sârguieşte-te a dobândi izbăvirea pe care o arăt eu ţie".

Iar Evstratie a zis: ***"Oare voieşti a crede, orbitule cu toate simţirile, cum că nimic nu este cu neputinţă Dumnezeului meu? Ia aminte şi uită-te la mine, care ţi se pare că mă omorî şi mă pierzi cu muncile cele aflate de tine".***

Uitându-se toţi spre dânsul cu mare băgare de seamă, deodată au văzut cum au dispărut bubele de pe trupul său, ca nişte solzi şi l-a făcut pe sfânt sănătos, neavând nici urmă de răni pe trupul său; apoi toţi, văzând acea minune, au prea mărit pe unul adevăratul Dumnezeu.

Evghenie*, prietenul lui Evstratie, care era dintr-o cetate cu dânsul şi chiar rudenie - căci dintr-acea cetate a Aravrachiei era de neam şi întru aceeaşi ceată fuseseră ostaşi - a strigat cu glas mare: "O! Lisie, şi eu sunt creştin şi blestem credinţa ta şi mă împotrivesc poruncii împărăteşti şi voii tale, întocmai ca şi domnul meu, Evstratie".*

Tiranul, mâniindu-se foarte mult, a poruncit îndată să apuce pe Evghenie, să-l pună în mijloc, zicând astfel: "Întrebare şi muncire multă vreme le trebuie acestora, dar acum îmi stă înainte o nevoie pentru rânduiala treburilor poporului; deci pe fermecătorul acesta şi făcătorul de minuni vrăjitoreşti, Evstratie, cum şi pe Evghenie, care acum s-a arătat la un gând cu dânsul, ferecându-i cu lanţuri peste tot trupul, poruncesc să se arunce în temniţă împreună cu ceilalţi creştini, ca să fie păziţi pentru altă înfăţişare".

Acestea zicând, s-a sculat de la divan şi sfinţii au fost duşi toţi, bucurându-se şi veselindu-se de atâta îndrăzneală şi răbdare a sfântului Evstratie şi

mântuitoarea minune ce s-a făcut asupra lui, prin puterea Domnului nostru Iisus Hristos. Şi intrând în temniţă au cântat cu toţii într-un glas: Iată ce este bun şi ce este frumos, fără numai a locui fraţii împreună, şi celelalte ale psalmului până la sfârşit. Sfârşindu-se rugăciunea, ceilalţi au învăţat multe de la Sfântul Evstratie şi s-au deşteptat către nevoinţa ce le stătea înainte.

Astfel trecând ziua aceea, în noaptea următoare s-a sculat Lisie şi a poruncit ostaşilor să se pregătească de drum, că vrea să meargă în cetatea Nicopolei. Pregătindu-se ostaşii, într-acea vreme a venit singur la temniţă şi poruncind să scoată pe Evstratie, a zâmbit şi a zis: "Bucură-te, iubitule Evstratie".

Sfântul a răspuns: "Dumnezeu Cel atotputernic, Căruia îi slujesc eu, să te lumineze pe tine după vrednicie, judecătorule".

Lisie a răspuns: "Pentru Dumnezeul tău eu nu mă grijesc, dar acum primeşte încălţămintele acestea şi te încalţă, ca să mergi cu veselie cu noi în cale". Şi erau încălţămintele acelea de fier, având bătute într-însele cuie lungi şi ascuţite, ca încălţându-se să-i pătrundă în picioare. Fiind încălţat Evstratie cu acele încălţări de fier, cu piroane ascuţite, le-a strâns tare cu curele de picioarele sfântului şi le-a pecetluit tiranul cu inelul său, apoi a poruncit să ducă pe sfânt pe cale, după sine, legat împreună cu alţii şi în toată calea să-l bată şi să-l izgonească, ca să alerge mai degrabă, iar el a plecat înainte cu ostaşii.

După două zile au ajuns în cetatea Aravrachiei, patria lui Evstratie şi a lui Evghenie. Iar când sfinţii se apropiau de cetate, tot poporul cetăţii aceleia a ieşit în întâmpinare, vrând să-l vadă pe fericitul Evstratie. Dar nu îndrăznea nimeni din cunoscuţii săi prieteni să se apropie de dânsul, temându-se să nu fie prinşi şi ei, după cum poruncise necuratul muncitor.

Şi era acolo un bărbat, cu numele Mardarie, unul din poporul cel de obşte, nu prea bogat, dar îndestulat cu ale sale. Acesta, făcându-şi o casă nouă, o acoperea tocmai atunci şi căutând spre sfinţii cei legaţi şi duşi, a văzut în mijlocul lor ca o stea luminoasă pe Sfântul Evstratie. Deci, coborându-se degrabă jos de pe acoperiş, a zis către femeia sa în limba armenească: "Oare vezi, femeie, pe stăpânitorul ţinutului acestuia, cel slăvit cu neamul şi cu bogăţia şi în oaste cinstit, cum n-a băgat seama de toate şi merge să se aducă jertfă bine primită lui Dumnezeu? Fericit este acela care şi în veacul acesta a fost slăvit şi la Stăpânul nostru Hristos va primi mare îndrăzneală, că împreună cu îngerii se va învrednici dulceţii celei negrăite".

Fericita femeie a răspuns: "Iubitul meu bărbat ce te opreşte ca şi tu să mergi acolo pe aceeaşi cale şi să alergi împreună cu el, ca să te învredniceşti sfântului sfârşit şi să-mi fii mie ajutor, cum şi acestor copii mici şi la tot neamul tău?"

Bărbatul a zis: "Dă-mi încălţămintea ca să merg în calea cea dorită".

Iar ea îndată a făcut aceasta cu bucurie. Încălţându-se Mardarie, apoi îmbrăcându-se cu haina şi încingându-se, a îmbrăţişat pe amândoi fiii, care erau prunci mici şi căutând spre răsărit s-a rugat spre Dumnezeu: "Stăpâne, Dumnezeule, Părinte Atotţiitorule, Doamne Iisuse Hristoase şi Duhule Sfinte, o! dumnezeire şi o putere, miluieşte-mă pe mine păcătosul, milostiveşte-te şi fii păzitor roabei Tale şi acestor doi prunci, Apărătorule al văzutelor şi Tatăl sărmanilor, pentru că eu, Stăpâne, cu multă bucurie şi osârdie vin către Tine".

Acestea zicând, a sărutat pe fiii săi şi a zis: "De acum fii sănătoasă soţia mea şi nu te supăra, nici mâhni; ci te bucură şi te veseleşte, pentru că pe tine, pe fiii noştri şi sufletul meu îl dau în mâinile Atotputernicului şi Preabunului Dumnezeului nostru". Acestea zicând, a ieşit în grabă din casa sa, petrecându-l soţia cu bucurie.

Mergând la un bărbat de cinste, cu nume Mucaror, cetăţean al Aravrachiei, dregător slăvit şi bogat, s-a închinat lui şi a zis: "Iată, eu mă duc către prietenul şi rudenia ta Chirisic şi cu voia lui Dumnezeu, am să fiu călător şi să intru împreună cu dânsul la nevoinţa mucenicească. Deci, fii tu, după Dumnezeu, sprijinitorul femeii mele şi al fiilor mei în viaţa aceasta; iar eu, de voi afla dar de la Dumnezeu, voi ajuta ţie în ziua aceea când vom sta înaintea Lui toţi, şi-ţi vei primi plata ta".

Bărbatul acela, fiind cucernic, i-a răspuns: "Mergi cu pace, fiul meu, săvârşeşte-ţi acea cale frumoasă şi nu purta grijă de acestea, căci eu voi împlini dorinţa ta, şi voi fi ca tată soţiei tale şi copiilor tăi".

Acestea auzind Mardarie şi sărutându-se cu bărbatul acela, s-a dus şi a ajuns pe sfinţi, care acum erau aproape de cetate şi a strigat către Sfântul Evstratie: "Domnule Chirisic, precum oaia aleargă către păstorul său, aşa şi eu am alergat către tine, vrând să fiu şi eu împreună cu voi călător. Deci, primeşte-mă pe mine şi mă însoţeşte cu sfinţii tăi soţi şi mă du, deşi nu sunt vrednic de nevoinţă mucenicească, ca să fiu mărturisitor lui Hristos Domnul". Zicând acestea, a strigat cu glas mare: "Şi eu sunt creştin, precum şi domnul meu Evstratie, auziţi slugile diavolului, auziţi!"

Atunci, prinzându-l ostaşii, l-au legat împreună cu ceilalţi sfinţi şi aruncându-i în temniţa cea de obşte, au vestit despre dânşii pe Lisie, care, în acel ceas răcnind ca un leu, i-a chemat la întrebare. Ostaşii aducând după obicei pe cei legaţi, Sfântul Avxentie a fost adus gol şi cu mâinile legate cu frânghii, stând înainte şi ceilalţi sfinţi.

Judecătorul a zis către Sfântul Avxentie: "Izbăvindu-ne pe noi de osteneală şi pe tine de munci, spune oare schimbatu-te-ai de împotrivirea ta cea deşartă şi pierzătoare? Întorsu-te-ai oare către zeii cei făcători de bine?"

Iar Sfântul Avxentie a zis: "Ascultă, o! Lisie. Mă jur cu însuşi Adevărul, Care este mai presus de toţi şi pe toate le vede mai înainte, că mintea mea este neschimbată de a cunoaşte pe unul Dumnezeu şi a mă închina Lui, deşi iarăşi vei aduce cu miile alte răni asupra mea şi mai mari munci decât cele ce ai adus întâi; chiar de m-ai omorî cu fier şi cu foc, niciodată nu vei putea să-mi pleci gândul meu; iar acum fă ceea ce voieşti".

Atunci tiranul a dat răspuns de moarte, astfel: "Avxentie, care după multe munci până acum petrece întru nebunia sa cea pierzătoare, prin tăiere de sabie, cea gătită lui, va muri, să-şi piardă sufletul său cel de fier şi neînduplecat. Apoi, în loc de a fi înmormântat, să primească hotărârea aceasta, pentru ca să nu se învrednicească cuviincioasei îngropări ticălosul lui trup; iar cel ce de curând a îndrăznit a se amesteca cu cei legaţi, să se aducă aici la mijloc, ca să-şi primească degrabă cinstea care o caută".

Atunci ostaşii au dezlegat pe Sfântul Mardarie de lanţurile cu care era legat, iar el a zis către Sfântul Evstratie: "Domnul meu, Chirisic, roagă pe bunul Dumnezeu pentru mine şi învaţă-mă ce voi răspunde acelui om pierzător, ca nu cumva să mă înşele el, eu fiind om simplu şi necărturar".

Sfântul Evstratie i-a zis: "Fratele meu, Mardarie, zi numai aceasta neschimbat: Sunt creştin rob al lui Hristos! Nimic alt răspuns să nu dai, orice-ţi va grăi sau orice-ţi va face!"

Fiind adus în mijloc Sfântul Mardarie, ostaşii au zis: "Iarăşi stă înainte legat cel de curând".

Grăit-a judecătorul: "Să-şi spună numele, meşteşugul, patria, viaţa şi de ce credinţă este".

Mardarie a răspuns: "Sunt creştin".

Şi fiind întrebat de muncitori, ca să-şi spună numele şi patria, zicea mereu: "Sunt creştin". Mult fiind întrebat, nimic altceva nu zicea decât numai aceasta: "Sunt creştin". "Sunt rob al lui Iisus Hristos".

Atunci, văzând necuratul judecător simplitatea lui, a poruncit să-i rănească cu sfredelul gleznele lui şi legându-l cu frânghie, să-l spânzure cu capul în jos şi cu ţepi înfocate să împungă tot trupul său, apoi să-l ardă. Astfel, fiind multă vreme

spânzurat şi muncit, a dat glas, zicând: "Doamne, îţi mulţumesc că m-ai învrednicit acestor bunătăţi; dorit-am mântuirea Ta şi am iubit-o foarte: Primeşte sufletul meu în pace!". Acestea zicând, şi-a dat duhul.

Fiind luat apoi, trupul Sfântului Mardarie de la locul cel de muncă, judecătorul a zis: "Să se aducă gol, Evghenie, cel de la Satalia, care, în vremea întrebării lui Evstratie, a îndrăznit a sta împotrivă, căruia nu-i zic creştin, precum bârfesc ei, ci cu totul nevrednic".

Şi, aducându-l pe el înainte, au zis: "Iată, Evghenie stă înainte".

Grăit-a judecătorul: "Spune-mi, răule, ce diavol te-a invitat de te-ai pornit spre atâta îndrăzneală, încât ne-ai ocărât cu atâta obrăznicie, nesocotind întru nimic asprimea judecăţii".

Sfântul Evghenie a zis: "Dumnezeul meu Cel ce preface întru nimic pe diavolii care se cinstesc de tine, Acela mi-a dat putere şi mi-a dăruit îndrăzneală şi grăire slobodă, ca să urăsc ticăloşia ta, câine rău, vas al satanei, care va fi dat la pierzare împreună cu tine".

Tiranul a zis: "Să se taie limba lui cea dosăditoare şi să i se taie cu sabia amândouă mâinile şi cu toiege să se sfarme fluierele lui, pentru ca să fie mai cuviincios către noi". Făcându-se aceasta şi-a dat şi acesta duhul.

După aceasta de trei ori ticălosul Lisie a ieşit la câmp ca să-şi încerce ostaşii şi când le lua seama acelora şi fiecare îşi arăta meşteşugul său la arme, iar Lisie privea, unul dintr-înşii, cu numele Orest, bărbat înalt la stat şi frumos la chip, fiind chemat pe nume, după dregătorie a stat înaintea lui Lisie. Acesta văzându-l, l-a lăudat şi l-a numit pe el adevărat ostaş; apoi i-a poruncit ca să lovească cu suliţa la ţintă şi îndreptându-şi mâna şi învârtind suliţa a ieşit din sânul lui Crucea de aur, pe care o purta la piept şi au văzut-o toţi şi chiar Lisie.

Deci îndată a fost chemat şi adus aproape şi luând Lisie cu mâna Crucea ce era la pieptul lui, l-a întrebat: "Ce este aceasta? Oare şi tu eşti printre acei care sunt de partea Răstignitului?"

Iar el a răspuns: "Rob sunt al Celui răstignit, Stăpânului meu Dumnezeu şi acest semn al Lui îl port spre izgonirea tuturor răutăţilor ce năvălesc asupra mea".

Lisie a zis: "Şi acest ostaş ales să se lege împreună cu osânditul Evstratie, ca să-i fie tovarăş de călătorie până la Nicopole, unde se cuvine a face pentru dânşii întrebare".

Venind Lisie în cetatea Nicopole, mulţime de ostaşi care erau în cetate au venit la dânsul şi cu toţii au strigat: "Lisie, şi noi suntem ostaşi ai Domnului nostru Iisus Hristos, fă şi cu noi ceea ce voieşti".

Iar el mai întâi s-a înspăimântat, temându-se ca nu cumva să cugete ceva nou împotriva lui. Apoi, văzând că singuri se dau ca nişte oi, pe ei înşişi spre moarte, descingând brâul său, a poruncit să-i ia pe toţi, întemniţându-i. Astfel, cugeta în sine cum i-ar pierde pe dânşii ca să nu se ridice vreo plângere din partea cetăţenilor sau din partea rudeniilor lor. Mai ales se temea de Sfântul Evstratie, ca nu cumva în muncile ce se vor aduce asupra lui, să mai facă vreo minune, asemenea cu cea dintâi; căci nu numai pe creştini îi va întări, ci şi pe elini îi va întoarce la credinţă. Deci, a socotit ca să trimită a doua zi pe Sfântul Evstratie şi pe Sfântul Orest la Agricolae, în cetatea Sevastiei.

Făcându-se ziua, a poruncit să se facă aşa şi scriind carte către Agricolae, a zis: "Preaîncuviinţatului ighemon Agricolae, scrie Lisie, ducele. Văzând dumnezeieştii noştri împăraţi că în toată partea cea de sub soare, nici unul nu se află care ar putea mai bine decât tine a cerceta cele neştiute, ţi-au dat stăpânire a îndrepta aceste laturi, pentru că te ştiu că şi nopţile, ca şi zilele te ocupi de rânduiala treburilor poporului sau mai binezis, somnul poate să adoarmă mai lesne stelele cele neadormite, decât ochii tăi până se va săvârşi ceea ce tu voieşti să săvârşeşti, spre folosul cel de obşte. Deci, în scurt, zic: când a văzut în tine o vrednicie mare ca aceasta, după dreptate, cu cinstea pe care o ai acum te-a cinstit pe tine.

Drept aceea şi eu, martor fiind a atâtor bunătăţi care se află întru tine, trimit la tine legat pe acest Evstratie, care este stăpânit de boala creştinească, mai ales că n-am putut afla nimic care ar fi cu îndestulare spre întoarcere de la îndrăzneala lui pe care o are. Dar, deşi s-a învrednicit cinstei, punându-se mai mare peste ostaşii care sunt sub mine, el cu mare mândrie s-a înălţat, aducând asupra noastră ocări. Deşi l-am înfricoşat cu îngroziri, el prin părerea sa, prezice mai înainte cele ce au să fie, întărindu-se în vrăjitoriile sale. Măcar că a văzut şi pe alţii asemenea muncindu-se, nu s-a oprit de la a sa îndrăzneală, ci chiar muncile le socoteşte o fericire. Deci pe acesta şi pe cel ce este cu el, anume Orest, care sunt de un cuget, îi trimitem la prea înţeleapta ta judecată, urmând rânduielilor împărăteşti".

Luând-o ostaşii această scrisoare, ca şi întrebarea sfinţilor mucenici dată în scris, împreună cu cei legaţi, au plecat la drum.

Pe cale Sfântul Evstratie şi Orest cântau: Pe calea poruncilor tale am alergat, înţelepţeşte-mă şi mă voi învăţa poruncile Tale. ***După rugăciune, Evstratie a zis: "Frate Orest, spune-mi cum s-a săvârşit Sfântul Avxentie şi în ce loc?"***

Iar Sfântul Orest a spus: "După răspunsul cel hotărât asupra lui de către judecător, a rugat pe ostaşii ce-l duceau să-l lase ca să vină să te vadă pe tine şi să-ţi dea sărutarea cea de pe urmă. Dar n-a vrut nimeni să-l asculte, pentru că era vremea ospăţului şi se sârguiau robii pântecelui a împlini mai degrabă ceea ce li se poruncise. Apoi, l-au dus în pădurea ce se numea Ororia, iar sfântul, mergând, cânta psalmul: Fericiţi cei fără prihană în cale, care umblă în legea Domnului... Şi a cântat psalmul acela până la sfârşit. Plecându-şi genunchii, s-a rugat şi şi-a întins mâinile, ca şi cum ar fi primit oarecare daruri; după aceea, zicând "Amin", a căutat împrejur şi văzându-mă pe mine stând aproape, m-a chemat la sine şi mi-a zis: "Frate Orest, spune domnului Evstratie să se roage pentru mine, căci şi el degrabă mă va ajunge pe mine, fiindcă îl aştept pe dânsul". Şi aşa i-au tăiat capul, izgonind pe cei ce i-au priceput că erau creştini. Iar sfintele lui moaşte s-au furat noaptea de către preoţii Aravrachiei şi neaflându-se capul lui, au început a plânge şi a se ruga lui Dumnezeu să le arate capul sfântului mucenic. După purtarea de grijă a lui Dumnezeu, a dat semn un corb dintr-un stejar, unde mergând preoţii au aflat capul sfântului în crengile stejarului, unde şedea corbul; apoi, luându-l, l-au pus lângă sfântul trup şi l-au aşezat la loc curat şi cinstit".

Acestea auzind Sfântul Evstratie a plâns şi rugându-se lui Dumnezeu a zis lui Orest: "Să ne sârguim şi noi, frate, ca să ajungem pe Sfântul Avxentie".

După cinci zile, fiind aduşi sfinţii în Sevastia şi primind ighemonul Agricolae scrisoarea de la Lisie, a rânduit pe cei legaţi sub strajă mare. A doua zi i-a judecat înaintea poporului şi a poruncit să aducă pe sfinţi acolo unde era toată cetatea, să vadă pe cei ce erau să-i judece. Astfel Agricolae a zis: "Mai întâi să se citească scrisoarea de la luminatul Lisie, cum şi cercetarea dată în scris acestor legaţi".

Fiind citită scrisoarea, Agricolae a zis: "Să nu socoteşti, Evstratie, că şi aici vor fi muncile precum ţi-au fost la Lisie; ci, mai înainte de a pieri cumplit, supune-te legilor împărăteşti şi apropiindu-te, adu jertfa zeilor!"

Iar sfântul a zis: "O, judecătorule, oare legile stăpânesc şi pe împăraţi, sau nu?"

Ighemonul a zis: "Cu adevărat, pentru că şi împăraţii păzesc legile".

Sfântul Evstratie a zis: "Oare numai singur ţie îţi sunt date legile în scris, dar nu şi în faptă?"

Ighemonul a întrebat: "Pentru ce grăieşti aşa, cap neînţelept? Cine a îndrăznit cândva a se împotrivi legilor cu ceva?"

Sfântul Evstratie a zis: ***"De vreme ce în legile împărăteşti se citeşte aşa: Silă să nu fie în tot cuvântul şi lucrul, ci mai vârtos prin sfătuire să se ocârmuiască poporul. Deci, din două una este de trebuinţă: ca cel ce stăpâneşte să sfătuiască pe cel stăpânit, vrând a dobândi ceea ce doreşte; sau cel stăpânit, plecându-se sfatului, de voia sa să facă cele poruncite. După acestea iarăşi se află astfel de scrieri pe margine: Şi poruncim ca judecătorul să amestece frica cu blândeţea, ca nu cumva cei judecaţi prin frica îngrozirii să urască şi să vrăjmăşească judecătorul, nici pentru blândeţile lui să greşească. Acestea sunt sau nu scrise, judecătorule?"***

Ighemonul a zis: "Cu adevărat aşa sunt".

Iar sfântul a răspuns: ***"Rogu-te ca această rânduială să fie păzită şi pentru mine".***

Ighemonul a răspuns: "Este de trebuinţă a se păzi neschimbate legile şi pentru tine şi pentru toţi, cu cinstea ce se cuvine".

Iar sfântul a răspuns: ***"Rogu-te dar să fie frica ta amestecată cu blândeţe, că precum eşti mai înţelept decât alţii, să voieşti mai bine a cere sfat, decât a sfătui, socotind fiecare lucru cu înţelepciune, iar de nu, apoi îndată fără socoteală şi rânduială, munceşte, omoară, fă ceea ce voieşti".***

Ighemonul a răspuns: "Vorbeşte ceea ce voieşti cu îndrăzneală şi cu libertate, pentru că voiesc a se face judecata mai bine cu sfat, decât cu frică".

Sfântul Evstratie a zis: ***"La care dumnezei porunceşti să jertfesc? La cei mari, sau la cei mici?"***
Ighemonul a zis: "Mai întâi lui Die, apoi lui Apolon şi apoi lui Poseidon".

Sfântul Evstratie a zis: ***"Pe care înţelepţi sau prooroci ascultând, aţi aflat că se cuvine a ne închina lui Die şi celorlalţi, presupuşi dumnezei?"***

Ighemonul a zis: "Pe Platon şi pe Aristotel, pe Ermet şi pe alţi înţelepţi, pe care de i-ai fi ştiut tu, Evstratie, ai fi cinstit pomenirea lor ca a unor bărbaţi dumnezeieşti şi minunaţi".

Sfântul Evstratie a zis: ***"Nu-mi sunt neştiute tainele acelora, căci din tinereţe le-am deprins pe acelea şi muzica am învăţat-o bine, fiindcă tatăl meu era iubitor de înţelepciune şi de vei porunci, să începem mai întâi de la Platon".***

Ighemonul a zis: "Aflăm pe Platon în cartea scrisă de Timeu, cum că s-a pogorât în Pireia ca să roage pe o zeiţă. Deci, ţi se pare a fi el înţelept sau nu?"

Evstratie a răspuns: ***"Foarte mult osândeşte Platon pe idolul tău Die. Ascultă cuvintele lui Platon de vreme ce ai început de la Timeu şi din cuvintele lui cele isteţe ascultă pe acelea ce sunt scrise într-a doua carte a lui: Dumnezeu de vreme ce este bun are a fi pricină a bunătăţilor, iar celor rele nicidecum. Deci, pe nimeni altul nu-l socotim că este pricinuitor de bine, fără numai pe Dumnezeu, iar celor rele nu este pricinuitor. Iar Homer şi alţi făcători de stihuri, grăiesc că Die este pricinuitor şi celor bune şi celor rele; pentru că păcii celei silite prin jurământ, adică a celei de la Pandora împotriva grecilor, cine a fost pricinuitor, oare, nu Die, prin Atena, precum grăiesc făcătorii de stihuri? Şi Eschil a spus: că Dumnezeu este pricină a descoperirii oamenilor muritori, când voieşte a răni casele şi a le răsturna din temelie.***

Iar Platon, în cartea sa Cetatea, pe nimeni nu lasă a grăi aceea sau a o asculta, nici pe tânăr nici pe bătrân. Pentru că este cu necuviinţă la Dumnezeu a fi ucigaş de tată, precum a făcut Die, ce se cinsteşte acum de voi, care pe tatăl său, Cronos, l-a aruncat din cer, precum ziceţi, şi l-a zdrobit. Oare cu cuviinţă este lui Dumnezeu să se prefacă în lebădă, ca să înşele pe femeia cea muritoare şi să o batjocorească? Pe lângă aceasta iarăşi se odihneşte Platon, căci fiind cuprins cu nestăpânire spre femei zeul tău, judecătorule, plânge nemângâiat pentru moartea lui Sarpedon. Deci nu sunt astfel cele grăite? Oare nu sunt scrise aceste basme în cărţile voastre? Şi dacă însuşi Platon, scriitorul vostru cel prea înţelept, îl tăgăduieşte de a fi Dumnezeu şi a poruncit ca nimeni din oamenii cei ce se îngrijesc de faptele cele bune să nu urmeze acestor basme, căci sunt vătămătoare de suflet, voi pentru ce credeţi faptelor, în care aceia s-au încurcat şi ne siliţi acum pe noi a ne închina lor?"

Ighemonul a zis: "Îţi rabd îndrăzneala ta pentru iubirea de înţelepciune pe care o am; iar tu spune-mi pe care Dumnezeu îl cinsteşti? Cum se crede de voi a fi Dumnezeu un om care a fost dus la divan şi a fost pironit pe cruce?"

Grăit-a sfântul: ***"De mă vei asculta cu răbdare, te voi întreba eu mai întâi pe tine despre oarecare lucruri, de care am socotit să te întreb şi după aceasta, voi spune ţie pe rând, toate cele ce m-ai întrebat pe mine".***

Ighemonul a zis: "Ţi se dă stăpânire a grăi totul cu vreme şi fără vreme; deci spune nouă ceea ce voieşti".

Grăit-a Evstratie: ***"Tot omul, care are minte sănătoasă, va înţelege pe Dumnezeu a fi drept, neajuns, nescris împrejur, nespus, neschimbat şi cu dumnezeieştile sale deosebiri, mai presus decât toată puterea. Oare nu ţi se pare ţie aceasta a fi aşa, judecătorule prea înţelepte?"***

Judecătorul a zis: "Adevărat aşa mi se pare".

Iar sfântul a răspuns: "Să mai adăugăm şi aceasta că nu este întru El nici o neajungere sau nedesăvârşire, ci întru toate este desăvârşit".

Judecătorul a zis: "Desăvârşit, aşa este".

Sfântul a grăit: "Deci, dacă vom zice că mai sunt şi alţi dumnezei şi că stau în mijlocul firii celei nestricate, deci ceea ce se grăieşte, nu are loc. Pentru că oricât de puţin, de nu va ajunge lor dintr-acea fericită însuşire dumnezeiască, nu mi se pare a fi vrednici ca să se înţeleagă de oameni că sunt dumnezei; pentru că la Dumnezeu nu este nici o nedesăvârşire, precum s-a zis mai sus, întru care este de cuviinţă a se crede şi a se închina toţi oamenii".

Agricolae a zis: "Aşa este cu adevărat".

Grăit-a Evstratie: "Acei mulţi dumnezei, oare aflaseră întru acele bunătăţi nestricăcioase şi fără de moarte cele cuviincioase dumnezeirii? Oare au deopotrivă putere întru sine? Să nu se zică dumnezei mari şi mici, ci un Dumnezeu care este întru neasemănata putere, unul având numele dumnezeirii; iar nu precum se socotesc de voi, că un Dumnezeu vieţuieşte în cer, altul în mare şi altul pe pământ. Oare nu ţi se par ţie acestea că sunt aşa?"

Neputând răspunde la aceasta, ighemonul Agricolae a tăcut multă vreme, apoi abia târziu a răspuns: "Lăsând silogismele tale şi vorbirea cea cu multă limbuţie, răspunde la ceea ce te-am întrebat: De ce cinstiţi voi ca pe un Dumnezeu pe Cel răstignit?"

Sfântul a zis: "Voi începe ca şi făcătorul tău de stihuri, Exsiod: Întru început era întuneric şi haos, adică negură şi adânc de apă; iar Dumnezeu, când a făcut lumea cu această frumuseţe, zidind-o nu din oarecare materie, ca aceea care ar fi fost de faţă sau care ar fi fost mai înainte, ci toate dintru nefiinţă întru nefiinţă adunându-se, a făcut pe om după chipul şi asemănarea Sa; iar îngerul cel rău, care era stăpân pe ceilalţi îngeri, cu voinţa să s-a depărtat de la Cel ce l-a făcut pe dânsul şi înălţându-se cu mândrie, a căzut din rânduiala sa şi s-a izgonit de la Dumnezeu; pentru că Dumnezeu, cu judecata Sa cea dreaptă, l-a surpat din stăpânirea cea de sus, pentru neascultarea lui şi l-a lipsit de slava îngerească; iar pe om l-a pus în Rai, dându-i porunca ce învaţă ascultare, ca să se satură de toate bunătăţile ce erau în Rai, dar numai de un pom să nu se atingă.

Acest fel de nevoinţă punându-i, că, dacă prin ispitirea diavolului care toate le meşteşugeşte împotriva lui, nu va călca porunca lui Dumnezeu şi dacă va ruşina pe vrăjmaşul care pizmuia asupra lui, pentru cinstea lui cea mare, să fie fără moarte, petrecând în nestricăciune. Iar de nu va urma aşa, nu se va lăsa mai mult a vieţui în Rai, ci va fi izgonit afară şi cu moarte va muri. Deci diavolul cel rău, sculându-se cu zavistie asupra omului, multe măiestrii a adunat asupra lui şi cu ajutorul şarpelui a amăgit pe femeia omului celui dintâi, apoi printr-însa şi pe om l-a adus la călcarea poruncii, ca să fie izgonit de Dumnezeu din Rai şi să trăiască în osteneli, în sudori şi în stricăciune.

Astfel, a dobândit biruinţă prea înrăutăţitul şi se laudă c-o să ia pe om pentru o greşeală ca aceea sub stăpânirea sa. După ce s-a înmulţit neamul omenesc, el s-a sârguit, ca un tiran, să robească pe tot omul. Apoi mulţi căzând în fărădelegi, Dumnezeu a prăpădit lumea cu potop şi a păzit pe Noe, bărbatul cel drept, care bine s-a ostenit împotriva acelui diavol înrăutăţit şi fiind nebiruit de acela, s-a izbăvit de potop într-o corabie de lemn, cu femeia şi copiii săi. Şi aşezând pe Noe pe pământ în chipul cel dintâi, ca pe un cetăţean l-a aşezat într-un loc; iar după mulţi ani oamenii s-au înmulţit iarăşi, a sporit iarăşi fărădelegea, încât toţi erau biruiţi de păcate, căzeau în moarte şi se ţineau legaţi în iad, atrăgându-se la pierdere de vrăjmaşul diavol.

Deci, milostivindu-se Dumnezeu, Care ne-a zidit pe noi, şi nevrând mai mult a trece cu vederea lucrul mâinilor Sale, a dăruit mai întâi elinilor acea înţe-lepciune, ca deschizând ochii cei sufleteşti, să cunoască pe Dumnezeu Cel atotputernic şi să biruiască pe potrivnicul diavol. Iar dintre aceia, deşi erau puţini oameni care şi-au venit în sine şi au păşit în dreapta credinţă, dar numai ca nişte umbre năluceau prin cuvinte şi iarăşi căzeau în păcatul strămoşesc, fiind biruiţi de credinţa cea mincinoasă şi în mai rea păgânătate au alunecat rătăcindu-se pe cale. Dar nici aşa n-a suferit puterea cea tare a milostivirii lui Dumnezeu, ca să zăcem în cădere, ci a dat lege, a trimis prooroci şi în multe chipuri a arătat neamului evreiesc calea mântuirii. Şi toţi mergând înapoi, căzeau iarăşi în neputinţa strămoşilor lor, căci toţi erau supuşi la moarte pentru păcat.

Deci cu dreptate a judecat să primească nevoinţa deopotrivă cu noi, Domnul nostru, adică Dumnezeu Cuvântul şi să ne arate biruinţă asupra potrivnicului, făcându-se în toate asemenea nouă, afară de păcat; S-a smerit pe sine primind chipul robului şi S-a născut din Fecioară, neschimbându-se cu dumnezeirea şi s-a făcut ca un miel, ca să piardă pe lup. Pentru că, dacă ar fi rănit pe cel potrivnic, cu dumnezeiasca sa putere cea din înălţime, şi putea să facă aceasta ca un Atotputernic, i-ar fi dat diavolului pricina binecuvântată către un răspuns ca acesta, cum că pe om l-a biruit, iar el -

diavolul - este biruit de Dumnezeu şi aşa cu înlesnire ar fi putut răspunde pentru sine; toate sunt cu putinţă lui Dumnezeu.

Să luăm o, judecătorule, o asemănare care s-ar potrivi povestirii mele. Dacă tu, fiind domn cetăţii acesteia, ai fi văzut năvălind asupra cetăţii tale un urs sau altă fiară puternică, şi ai fi poruncit unui rob al tău să-l omoare, iar el ascultând porunca ta, ar fi mers împotriva ei - acela fiind neiscusit şi neputincios, neştiind a se lupta cu fiara, ar fi căzut mâncat de dânsa. Atunci oare nu ai fi voit să porunceşti altui rob neputincios şi neiscusit ca să intre în luptă din nou cu fiara? Tu însuţi fiind tare puternic şi ştiind bine a te lupta, oare n-ai fi ieşit singur să te lupţi cu dânsa, ca un iscusit şi viteaz luptător şi ai fi omorât fiara? Tu ai fi ieşit nu cu slava domniei, ci în chipul robului, care ştie a se lupta şi ai fi învăţat prin tine şi pe ceilalţi robi ai tăi, în acest chip a birui şi a omorî asemenea fiare puternice, care s-ar fi întâmplat.

Aşa şi Domnul nostru, Mântuitorul tuturor, când robii Lui au căzut biruiţi în războiul cu diavolul, atunci Domnul singur prin sfatul Său cel negrăit, pogorându-Se prin Preacurata şi cea fără de prihană Fecioară, a primit chipul robului şi toate neputinţele trupului nostru afară de păcat. Ieşind la lupta vieţii acesteia de bunăvoie şi cu prea înţeleapta smerenie, s-a tăinuit de diavolul cel înrăutăţit, care se cinsteşte acum de voi, şi l-a biruit pe acela care a năvălit asupra Lui, ca asupra unui om simplu şi a sfărâmat toată puterea vrăjmaşului prin patima Sa cea mântuitoare de pe Cruce, învăţându-ne pe noi cei ce ne uităm la nevoinţa Lui, ca într-acel chip să ne luptăm cu diavolul şi să-i slăbim puterea.

Deci, însuşi El, primind asupra-Şi patimile noastre, ne-a dăruit nepătimirea Sa, înviind pe cei ţinuţi în iad şi ne-a dat har de a fi fiii lui Dumnezeu, prin mână Lui cea nebiruită şi nădăjduim a dobândi cununi pentru nevoinţă. Cu trupul suntem biruiţi, dar cu Duhul biruim; cădem în stricăciunea morţii, dar ne facem nestricăcioşi şi fără de moarte. Noi ne întoarcem faţa de la beţia voastră şi de la viaţa cea dobitocească şi căutăm viaţa cea îngerească şi petrecerea cea pururea viitoare. Nu căutăm jos ca dobitoacele, nici ne numim oameni cu năravuri de fiară, ci drept la cer ne uităm; şi, fiind în trup, urmăm vieţii celor fără de trup.

Noi ştim războiul cel neîncetat al duhului nostru contra trupului şi cu cuget înţelept şi măsurat nu primim împărtăşirea cu acest trup muritor, lepădând iubirea lui de plăceri şi înălţându-ne sus cu gândul; iar mădularele le învăţăm a le omorî totdeauna prin răbdare şi prin înfrânare. Apoi ne săturăm cu pomenirea cea prea curată a Domnului nostru, încât iese din noi cuvânt fără de tulburare şi lucrează în noi fără împiedicare o putere înţelegătoare.

Acestea şi mai mult decât acestea ne-a dăruit nouă Dumnezeu, îmbrăcându-Se singur în om. Iar voi, precum toţi ştiu, v-aţi făcut robi ai trupului şi numiţi dumnezei pe acei care au făcut lucruri necurate şi de ruşine, apoi făcându-le capişte, îi cinstiţi pe ei; v-aţi înstrăinat de împărăţia cea cerească şi în toate zilele vă tulburaţi, temându-vă nu numai de întâmplările cele rele, dar şi bună norocire vremelnică căutând-o cu sârguinţă ca în vis năluciţi. Voi nu numai cu trupul, ci şi cu sufletul muriţi în pierderea cea fără de sfârşit. Iar noi ne-am învăţat de la Dumnezeul nostru Iisus Hristos, cum că trupul, prin stricăciunea cea de obşte, prin moarte stricându-se şi făcându-se ţărână, iarăşi va învia şi va primi fire nestricată. Deci acestea în scurt ţi-am spus, ca şi tu plecându-te lui Platon al tău şi adevărul de la mine învăţându-te, să te lepezi de zeul tău cel ucigător de tată şi de iubitul tău Lebad, care a plâns mult pentru moartea fiului său".

Ascultând cuvintele acestea pline de înţelepciune ale Sfântului Evstratie, cu răbdare, ighemonul Agricolae, în sfârşit, a zis: "Noi nu putem judeca înţelepciunea şi voinţa zeilor şi marilor împăraţi, ci suntem datori a ne pleca legilor lor şi a face poruncile lor. Pentru care lăsând şi tu multa vorbă cea netrebnică, vino şi jertfeşte zeilor. Iar de nu, apoi multe munci vei suferi, pe care nu le-ai auzit tu niciodată".

Sfântul Evstratie a zis: "Dar pentru ce ne-ai făcut atâta osteneală şi n-ai început a ne munci mai de mult?"

Atunci a poruncit muncitorul să aducă un pat de fier şi înfierbântându-l foarte mult, să-l pună deasupra lui mai întâi pe Sfântul Orest. Iar către Sfântul Evstratie a zis: "Se cuvine ca muncile ce te aşteaptă pe tine să le vezi asupra acestuia şi după aceea şi tu să le primeşti".
Iar Sfântul Orest, apropiindu-se de pat, s-a temut şi căutând către Sfântul Evstratie a zis: "Roagă-te pentru mine, pentru că s-a înfricoşat gândul meu".

Iar Evstratie a răspuns: "Nu slăbi, frate Orest, pentru că numai vederea aduce frica şi munca, iar cu trupul nici o durere nu vei simţi, dacă te vei sui cu îndrăzneală şi cu nădejde; pentru că însuşi Domnul ne stă înainte ajutător şi sprijinitor. Adu-ţi aminte de mărimea de suflet a Sfântului Avxentie şi a celorlalţi sfinţi şi nu fi mai slab decât aceia; pentru că muncile acestea degrabă se vor sfârşi, iar nouă ne rămâne în cer răsplătirea veşnică".

Acestea auzindu-le Sfântul Orest îndată a sărit cu multă îndrăzneală şi cu mare bărbăţie pe acel pat ars. Apoi, însemnându-se cu semnul Sfintei Cruci, îndată s-a culcat şi cu tot trupul s-a întins pe foc, strigând cu glas mare: "Doamne Iisuse Hristoase, în mâinile Tale îmi dau duhul meu". Şi şi-a dat Domnului, sfântul său suflet.

Iar Sfântul Evstratie a strigat: "Amin".

Îndată a poruncit Agricolae ca să ducă pe Sfântul Evstratie în temniţă, unde rugându-se lui Dumnezeu după obicei a chemat pe sluga ce era cu dânsul şi a zis lui: ***"Adu-mi, fiule, o hârtie şi să facem diata, căci nădăjduiesc că şi eu mâine dimineaţă voi sta înaintea stăpânului meu Iisus".***

Aducând fiul hârtia, a scris diata, însemnând într-însa ca să fie duse moaştele lui în cetatea Aravrachiei şi nimeni să nu îndrăznească a lua din moaştele lui ceva; ci întregi să le pună la locul ce se numeşte Analicozora, împreună cu ale Sfinţilor Avxentie, Orest, Mardarie şi Evghenie. Pentru că acei sfinţi cu jurământ au spus Sfântului Evstratie, că, după sfârşitul lui şi trupurile lor să se pună împreună cu ale lui neclintite. Averea pe care o avea Sfântul Evstratie în Aravrachia a dat-o spre hrană slujitorilor bisericii; lucrurile cele trecătoare, toate le-a împărţit, jumătate le-a dat săracilor şi jumătate le-a dat surorilor sale; iar pentru robi a poruncit să fie liberi şi să primească fiecare darurile pe care le-a însemnat lor.

Acestea scriindu-le, a petrecut toată ziua postind şi toată noaptea în rugăciune. Iar episcopul cetăţii Sevastia, fericitul Vlasie, care se ascundea în acea vreme de goană, a venit noaptea la sfânt, dând aur străjerilor, pentru că auzise de înţelepciunea cea mare a lui şi că a ruşinat pe ighemon cu zeii săi. Şi, intrând în temniţă, a căzut cu faţa la pământ şi s-a închinat sfântului, zicând: "Fericit eşti, fiule Evstratie, că atât de mult te-a întărit pe tine Atotputernicul Dumnezeu; rogu-mă ţie, pomeneşte-mă şi pe mine".

Răspuns-a Sfântul Evstratie: "Nu face aceasta, duhovnicescule părinte; ci căutând la treapta dată ţie, aşteaptă de la mine cuvenită închinăciune".

Apoi, şezând ei, Evstratie a zis către episcop: ***"De vreme ce, vrând Dumnezeu, dimineaţa într-al treilea ceas din zi, am să stau înaintea stăpânului meu Hristos, pentru că El mi s-a descoperit mie, primeşte hârtia testamentului meu şi o citeşte".***

Citind-o, episcopul l-a rugat pe el şi pe clericii săi ce erau împreună cu dânsul, ca să iscălească acea diată a lui; şi a spus episcopului ca singur să ia trupul lui şi al Sfântului Orest şi să le pună la locul ce este scris în diată. Apoi şi celelalte toate care sunt scrise, să se sârguiască a le împlini, făgăduindu-i pentru acea osteneală şi sârguinţă, răsplătire de la Domnul nostru Iisus Hristos în viaţa ce va să fie. Iar episcopul a făgăduit că va împlini toate poruncile. Apoi Sfântul Evstratie l-a rugat pe episcop să-l învrednicească şi pe el cu Sfânta Împărtăşanie a dumnezeieştilor Taine, pentru că de când era în temniţă nu se împărtăşise.

Deci, fiind aduse cele de trebuinţă pentru slujbă şi săvârşindu-se Sfânta Jertfă, Sfântul Evstratie s-a apropiat şi a primit acel mărgăritar ceresc; şi îndată a strălucit în temniţă lumina unui fulger şi s-a auzit glas: "Evstratie, bine te-ai nevoit, vino şi te suie în ceruri, ca să primeşti cununa ta!" Iar acel glas l-au auzit toţi câţi erau acolo şi au căzut cu frică cu feţele la pământ. Şi toată noaptea aceea a petrecut-o episcopul împreună cu Sfântul Evstratie, îndulcindu-se de cuvintele lui. Apoi, răsărind luceafărul, s-a dus, făgăduind a împlini cu fapta toate cele scrise în diată.

După ce s-a făcut ziuă, Agricolae, venind la judecată, a trimis să aducă pe Sfântul Evstratie şi, chemându-l la sine, i-a zis în taină: "Martor îmi este dreptatea cea atotvăzătoare, o, Evstratie, că foarte mult mă doare inima pentru tine, pentru ce nu voieşti a te supune poruncii împărăteşti? Măcar înaintea poporului fă-te ca şi cum ai fi de o credinţă cu noi şi numai de formă te închină zeilor, iar în tine crede şi te roagă Dumnezeului tău, că acela te va ierta pe tine, căci faci acestea nu de voie, ci de nevoie; nu pofti a pieri ca unul din făcătorii de rele, fiind bărbat plin de atâta învăţătură şi înţelepciune. Şi de aş şti că nu pătimesc ceva, apoi nici aceasta nu mi-ar fi trebuit de la tine. Pe mulţi am pierdut din cei de credinţa ta şi nici unul n-am miluit. Iar de tine foarte mult îmi pare rău şi voiesc a te cruţa, căci toată noaptea aceasta nedormind, am fost în mare mâhnire".

Sfântul Evstratie a zis: "Nu te îngriji de aceasta, nici nu cădea în vreo nevoie pentru mine, ci ceea ce-ţi este poruncit de împăraţii tăi, aceea să faci; pentru că eu nici cu făţărnicia, nici în vreun alt oarecare chip nu mă voi închina zeilor tăi; ci voi mărturisi pe Dumnezeul meu înaintea tuturor şi în mijlocul multora, îl voi lăuda pe El. Şi să ştii cu tot dinadinsul că muncile tale sunt ca o veselie pentru mine; iar de voieşti încearcă cu lucrul".

Ighemonul, acoperindu-şi faţa cu mâna sa, plângea, încât l-a văzut tot poporul ce stă împrejur. Şi, pricepând toţi că jeleşte pe nevinovatul Evstratie, plângeau şi ei, făcându-se mare tânguire în cetate.

Iar Sfântul Evstratie a zis către judecător: "Dumnezeu Cel preaînalt, să răsplătească meşteşugul cel cu vicleşug rău al tatălui tău, satana, ca acela a dat această ispită asupra mea, ca să facă împiedicare cinstei ce-mi stă înainte; fă ceea ce voieşti pentru că eu sunt rob al Stăpânului meu, Iisus Hristos, mă împotrivesc poruncii împărăteşti şi mă îngreţoşez de urâciunile idoleşti; pentru că urâciune sunt şi cei ce se închină lor".

Văzând Agricolae stăruinţa lui Evstratie în credinţa creştinească şi osârdia lui cea mare către Hristos, abia a dat asupra lui răspunsul cel desăvârşit, într-alt chip: "Pe Evstratie, cel ce nu s-a supus poruncii împărăteşti şi n-a vrut să

jertfească zeilor, poruncesc să se ardă, ca în foc să se piardă sufletul său de fier". Acestea zicând, s-a sculat şi a plecat degrabă din divan.

Şi fiind dus sfântul spre ardere, se ruga în auzul tuturor în acest chip: ***"Te măresc pe Tine, Doamne, că ai căutat spre smerenia mea şi ai mântuit de nevoi sufletul meu. Acum, Stăpâne, să mă acopere mâna Ta şi să vină peste mine mila Ta, că s-a tulburat sufletul meu şi cu durere va ieşi din ticălosul şi necuratul meu trup. Ca nu cumva să-l întâmpine sfatul cel viclean al potrivnicului şi să-l împiedice întru întuneric, pentru păcatele mele, făcute întru cunoştinţă şi necunoştinţă. Milostiv fii mie, Stăpâne, şi să nu vadă sufletul meu întunecatul chip al viclenilor diavoli, ci să-l primească îngerii Tăi cei prea luminaţi şi străluciţi. Arată slavă numelui Tău cel sfânt şi cu puterea Ta ridică-mă la dumnezeiasca Ta judecată; când mă vei judeca, să nu mă apuce mâna stăpânitorului lumii acesteia, ca să mă ducă pe mine păcătosul în adâncul iadului, ci stai lângă mine şi fii mie mântuitor şi sprijinitor. Pentru că muncile acestea trupeşti, veselie sunt robilor Tăi. Miluieşte, Doamne, sufletul meu cel întinat cu patimile vieţii acesteia; şi-l primeşte curat prin pocăinţă şi prin mărturisire, că binecuvântat eşti în vecii vecilor. Amin".***

Astfel rugându-se sfântul şi cuptorul fiind foarte ars, a făcut semnul Crucii lui Hristos şi a intrat în cuptor, cântând şi zicând: ***"Doamne, Iisuse Hristoase, în mâinile Tale îmi dau duhul meu".*** Şi astfel şi-a dat în pace duhul său. Dar n-a vătămat focul sfântul lui trup şi nici de părul lui nu s-a atins. Deci, s-a săvârşit Sfântul Evstratie, în luna decembrie a treisprezecea zi.
Iar episcopul cetăţii Sevastia, luând moaştele Sfântului Evstratie şi ale Sfântului Orest, a făcut ceea ce era scris în viaţa mucenicului.

Iată o minune a acestor sfinţi mucenici.

Înaintea porţilor cetăţii Constantinopolului era o mănăstire ce se chema Olimp, în care era zidită o Biserică, în numele celor cinci sfinţi mucenici: Evstratie, Avxentie, Evghenie, Mardarie şi Orest. Şi era obicei vechi de venea împăratul şi patriarhul în acea mănăstire la praznic, la pomenirea acestor sfinţi mucenici şi dădeau cele de trebuinţă monahilor. Pentru că era lăsat aşezământ de la cel ce zidise mănăstirea, ca să nu agonisească nimic monahii cei ce vieţuiau într-însa, să nu aibă nici sate, nici vii; ci să se lase pe ei în purtarea de grijă a sfinţilor mucenici şi să ia aminte de mântuirea lor.

De vreme ce se păzea porunca celui ce o dăduse, de aceea nu se depărtau nici sfinţii mucenici, îngrijindu-se de cele pentru trebuinţă mănăstirii. Însă darul lui Dumnezeu trebuie căutat, ca să se arate mai cu adeverire că cei ce nădăjduiesc în Dumnezeu şi-L caută, nu se lipsesc de tot binele, mai mult decât toţi cei ce

nădăjduiesc spre bogăţie. Deci, Dumnezeu, purtătorul de grijă al tuturor, vrând mai mult a prea mări locul răbdătorilor Săi de chinuri, a cerceta cu darul Său pe cei ce slujesc Lui şi a-i mângâia întru sărăcia lor, a rânduit să fie în vremea praznicului o furtună mare, ploaie multă şi frig mare, încât nimeni din cetate n-a venit la praznicul sfinţilor mucenici.

Cântând Vecernia şi canonul, monahii de acolo erau în mare mâhnire, pentru că nu aveau ce să mănânce şi făceau defăimare sfinţilor mucenici înaintea icoanei lor, zicând: "Dimineaţa, când vom ieşi de la locul acesta, ne vom risipi fiecare pe unde va putea să-şi afle cele de trebuinţă". Iar după ce s-a întunecat, a venit portarul la egumen, zicând: "Binecuvântează, părinte, să aduc la tine un bărbat, care a venit de la împărat cu două cămile încărcate". Poruncind egumenul, a intrat un bărbat foarte însemnat, zicând: "Împăratul v-a trimis bucate şi vin". Făcând rugăciune, le-a dus în pivniţă, apoi au mâncat toţi din bucate şi au băut vin, iar celelalte bucate le-au păstrat".

Fiind cu toţii împreună, a venit iarăşi portarul spunând despre altul care venise de la împărăteasa şi fiind şi acela adus înăuntru, a zis egumenului: "Iată, v-a trimis împărăteasa peşte bun şi zece galbeni".

Şi iarăşi a venit portarul, spunând despre un alt bărbat ce venise de la patriarh şi adus fiind şi acesta înăuntru, a dat egumenului vase bisericeşti, zicând: "Patriarhul a binevoit ca dimineaţă aici să slujească Sfânta Liturghie".

Egumenul a zis către bărbaţii aceia care veniseră: "Precum Dumnezeu va voi, aşa se va face; dar voi vă veţi duce de aici?"

Ei au răspuns: "De vom avea loc aici, vom rămâne până dimineaţa".

Deci, a poruncit egumenul ca să-i ducă în pridvorul bisericii, întrebându-i despre numele lor. Şi a zis cel ce venise primul de la împărat: "Eu mă numesc Avxentie; iar cel de la împărăteasa a spus că-l cheamă Evghenie; iar cel cu vasele de la patriarh, Mardarie.

În vremea cântării Utreniei, au mai intrat în biserică doi bărbaţi şi, după citirea psaltirii, a zis egumenul să se citească din patimile sfinţilor mucenici. Însă monahii au zis să le lase necitite pentru că n-a venit nimeni la praznic din cetate.

Iar un bărbat din cei ce intrase în biserică, "pe care nimeni nu-l ştia cine este, a zis". Daţi-mi cartea să citesc eu. Şi aceasta făcându-se, a ajuns povestirea la Scriptura unde zice: a fost încălţat Evstratie cu încălţările de fier cu piroane ascuţite. Apoi, lovind în pardoseala bisericii cu toiagul, oftând şi înfingându-se

toiagul pe care-l avea în mână şi cu care lovise pardoseala, a dat ramuri şi s-a făcut copac.

Atunci, cei ce stăteau la spatele lui, au zis: "Oare pentru tine ai făcut aceasta, Evstratie?" Şi a zis: "Nu. Puţine sunt pătimirile mele în faţa răsplătirii lui Dumnezeu. Ci aceasta s-a făcut ca să nu rămână praznicul nostru fără cei din cetate". Aceasta zicând el, îndată toţi s-au făcut nevăzuţi.

Egumenul, ieşind din biserică, a aflat beciul plin de pâine şi de peşte, iar vasele cele deşerte s-au aflat pline cu vin. Atunci au vestit degrabă pe împărat şi pe patriarh de minunea ce se făcuse şi toţi venind, au prea mărit pe Dumnezeu şi pe sfinţii Lui mucenici. Iar toiagul ce se făcuse copac s-a frânt şi l-au împărţit pentru binecuvântare.

Şi multe tămăduiri s-au făcut neputincioşilor într-acea zi, cu rugăciunile sfinţilor răbdători de chinuri.

Cu ale căror sfinte rugăciuni slăvim pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, un Dumnezeu în Treime, Căruia se cuvine slava şi stăpânirea în veci. Amin.

Sinaxar - Pomenirea Sfintei muceniţe Lucia, fecioara

Tot în această zi (13 decembrie), pomenirea Sfintei muceniţe Lucia, fecioara.

Sfânta muceniţă Lucia era din Siracuza Siciliei şi era logodită. Îmbolnăvindu-se mama ei, a plecat cu ea la Catana, ca să se roage Sfintei Muceniţe Agata să o izbăvească sfânta de curgerea de sânge. Când a ajuns la Catana a văzut în vis pe Sfânta Agata. Sfânta i-a făgăduit mamei ei tămăduire de boală, iar ei i-a vestit mai dinainte suferinţe mucenicești pentru Hristos.

După însănătoşirea mamei sale, Sfânta Lucia a împărţit toate averile sale săracilor şi era gata să mărturisească pe Hristos. Fiind pârâtă de logodnicul ei, a fost dusă înaintea lui Pashasie, domnul cetăţii, care a poruncit să o ducă într-o casă de desfrâu, ca să fie necinstită. Prin harul lui Hristos însă a rămas curată; au tăbărât mulţi asupra ei, dar n-au putut să o mişte din locul în care se proptea. Pentru că aceia şi-au pierdut nădejdea că o mai pot mişca din loc, şi pentru că nici n-au putut-o arde cu focul ce-i aprinseseră acolo unde sta, căci sfânta era păzită de Dumnezeu, i-au tăiat capul cu sabia.

Sinaxar - Pomenirea pătimirii Sfinţilor mucenici ai lui Hristos: Eustratie, Auxentie, Evghenie, Mardarie şi Orest

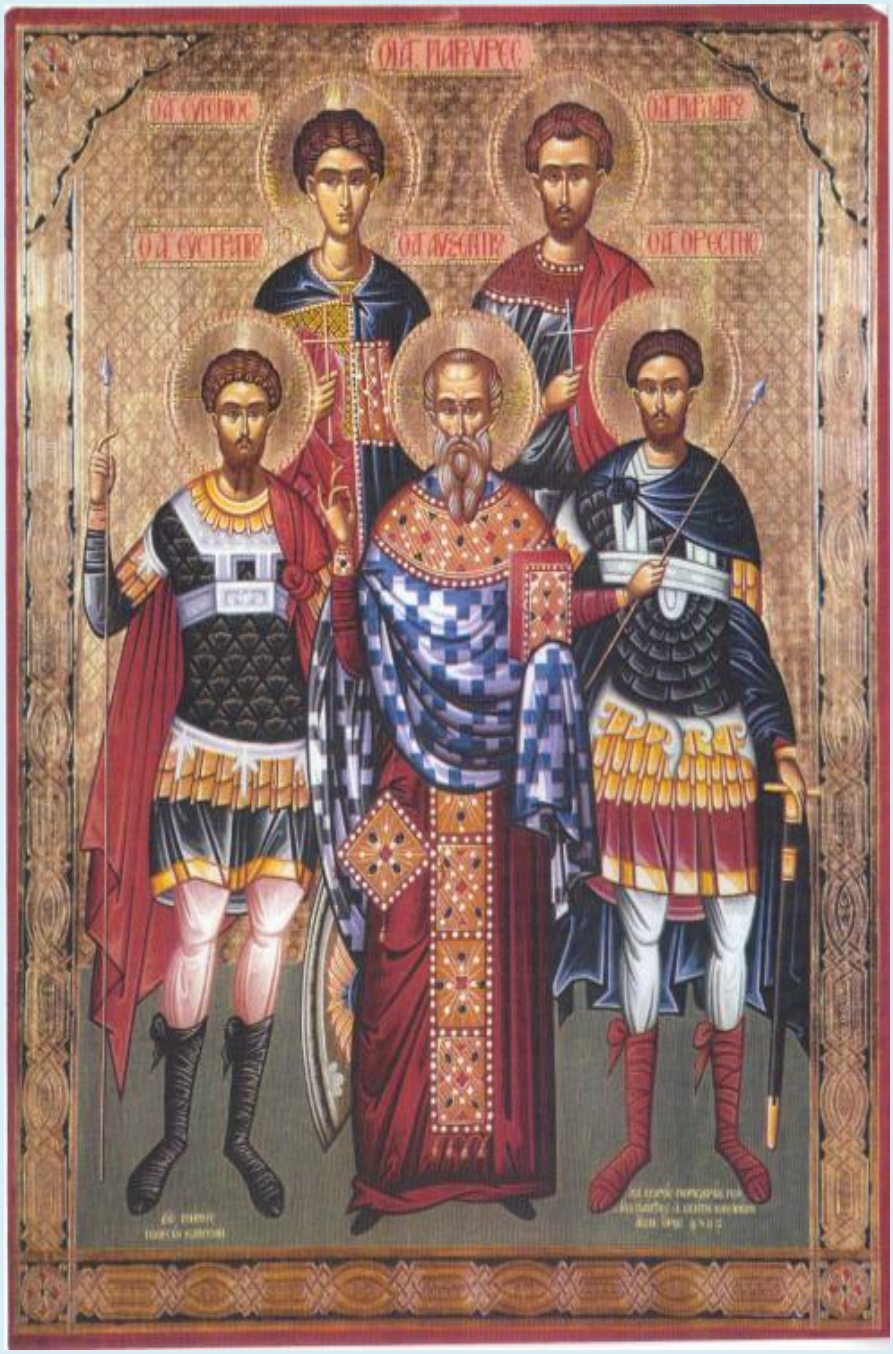

În această lună (decembrie), în ziua a treisprezecea, pomenirea pătimirii Sfinţilor mucenici ai lui Hristos: Eustratie, Auxentie, Evghenie, Mardarie şi Orest.

Aceşti sfinţi mucenici au trăit pe vremea rău credincioşilor împăraţi Diocleţian şi Maximian, a ducelui Lisie, care comanda ceata de oşteni a limitaneilor şi a lui Agricola, care stăpânea toată partea Răsăritului. Dintru început au fost creştini şi

se trăgeau din părinţi creştini; dar se ascundeau de frica tiranilor şi a prigonitorilor.

Sfântul Evstratie era de loc din oraşul Aravraca şi era căpetenie în oştirea ducelui Lisie. Dorea să-şi dea pe faţă credinţa, dar se temea, că nu ştia cum va fi sfârşitul mărturisirii sale. De aceea a poruncit unuia din slujitorii săi să pună centura sa în biserica din Aravraca. Că îşi zicea: "Dacă va intra în biserică preotul Avxentie şi va lua cu el centura, atunci îndrăznirea şi mărturisirea lui va fi după placul lui Dumnezeu şi nu se va teme de nimic din cele aşteptate, când se va înfăţişa înaintea ducelui. Dar dacă altcineva din biserică va lua centura, atunci să poarte încă mai departe în ascuns credinţa în Hristos şi să nu o vădească". Când a văzut că sfârşitul ispitirii sale s-a făcut după cum gândea, căci preotul Avxentie luase centura, a înţeles că mărturisirea lui pentru Hristos se va termina cu bine şi s-a hotărât să se înfăţişeze înaintea lui Lisie şi să mărturisească cu îndrăznire credinţa sa.

Când au fost aduşi la scaunul de judecată nişte sfinţi mucenici, Evstratie stătea şi el alături de Lisie, că era căpetenie în oştirea lui. Atunci el, cel dintâi, a strigat tare că este creştin. Tiranul i-a smuls centura şi a poruncit să-l dezbrace şi să fie chinuit în multe feluri; dar el le-a răbdat pe toate cu seninătate. Aceasta a adus la credinţa în Hristos şi pe Sfântul Evghenie, prietenul său. Acesta a mărturisit cu îndrăznire că are aceeaşi credinţă ca Sfântul Evstratie şi că dă aceeaşi închinăciune Dumnezeului cinstit de acela. Atunci Sfântul Evstratie a fost şi el chinuit cumplit.

Văzând aceasta, Sfântul Mardarie s-a alăturat Sfântului Evstratie şi au fost aduşi amândoi la cercetare înaintea lui Lisie.

Mai întâi i s-a tăiat capul Sfântului Avxentie, pentru că s-a numit creştin. Iar Sfinţii Mardarie şi Evghenie au murit în timpul chinurilor.

Sfântul Orest a fost cunoscut că e creştin când a ridicat mâna ca să arunce cu suliţa la ţintă. Atunci, răsucindu-se ca să ţintească, i-a ieşit afară din sân crucea pe care o ţinea la piept, ca pe o pavăză. A fost întrebat de ce o poartă, iar el a răspuns că este rob al lui Hristos. Lisie l-a legat şi pe el alături de Sfântul Evstratie şi i-a trimis pe amândoi la Agricola, care i-a cercetat şi i-a supus la chinuri.

Sfântul Evstratie

Întâi şi-a aflat sfârşitul Sfântul Orest, fiind aşezat pe un pat de fier înroşit în foc. Pe urmă a fost aruncat într-un cuptor aprins şi Sfântul Evstratie, şi acolo şi-a primit cununa muceniciei.

Martiriul

Sinaxar - Sfinții mucenici Eustratie, Auxentie, Evghenie, Mardarie și Orest

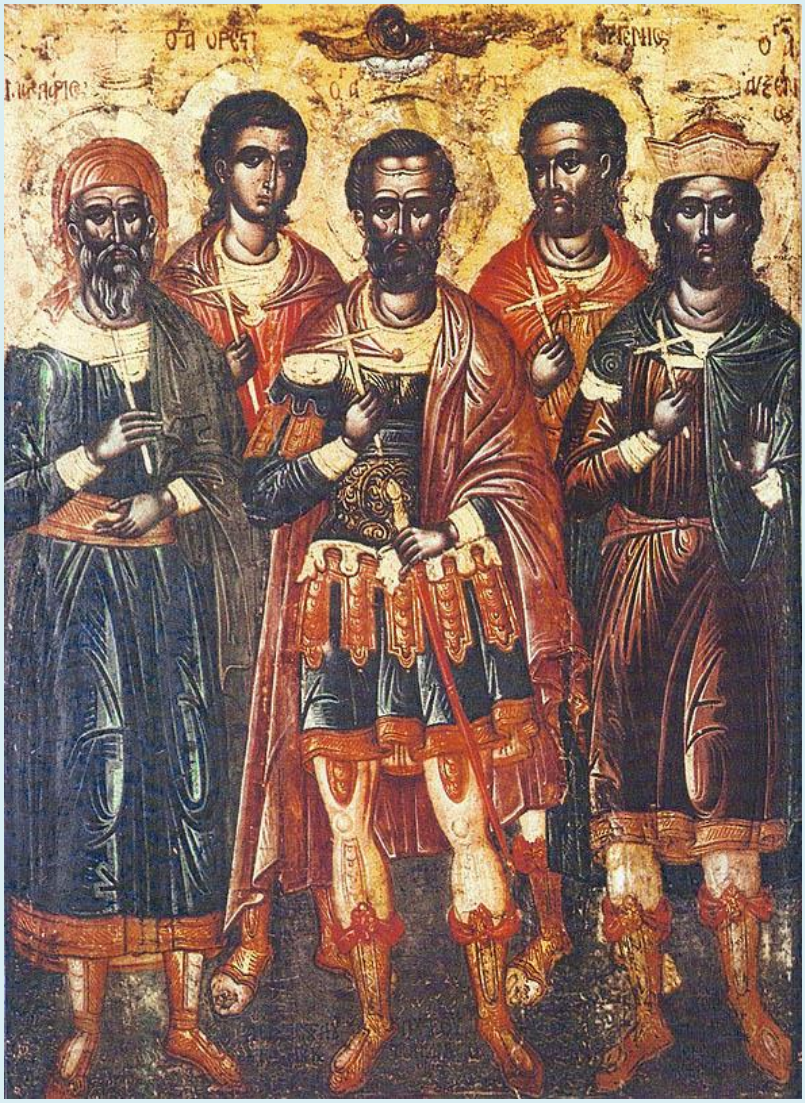

Sfinții mucenici Eustratie, Auxentie, Evghenie, Mardarie și Orest

Slăviții Sfinți mucenici ai lui Hristos, Eustratie, Auxentie, Evghenie, Mardarie și Orest au trăit în timpul împăraților păgâni Dioclețian și Maximian (248-305 d.H.) în vremea când Dioclețian îi numise pe Lysias și pe Agricola administratori și stăpâni peste ținuturile din Răsărit.

Cei cinci mucenici erau creștini din strămoși, însă nu-și dădeau credința pe față de frica tiranilor persecutori.

Sfântul Eustratie era funcționar roman. Având dorința de a mărturisi, și-a înmânat centura sa unei slugi, poruncindu-i s-o așeze în Sfânta Biserică din Arávraka, gândind că dacă preotul Auxentie va lua cureaua atunci când va intra în Biserică, va primi aceasta ca pe un semn dumnezeiesc să meargă mai departe, să-și mărturisească credința și să sufere moartea mucenicească pe care mult și-o

dorea. Slujitorul a făcut ceea ce îi poruncise Sfântul, iar când s-a întors, i-a dat de știre că preotul luase centura. Astfel, Sfântul s-a încredințat că mărturisirea sa se va sfârși cu bine. Curând după aceea, s-a înfățișat înaintea lui Lysias împreună cu alți sfinți dornici și pregătiți de mucenicie, mărturisind cel dintâi și cu îndrăzneală faptul că el crede în Hristos.

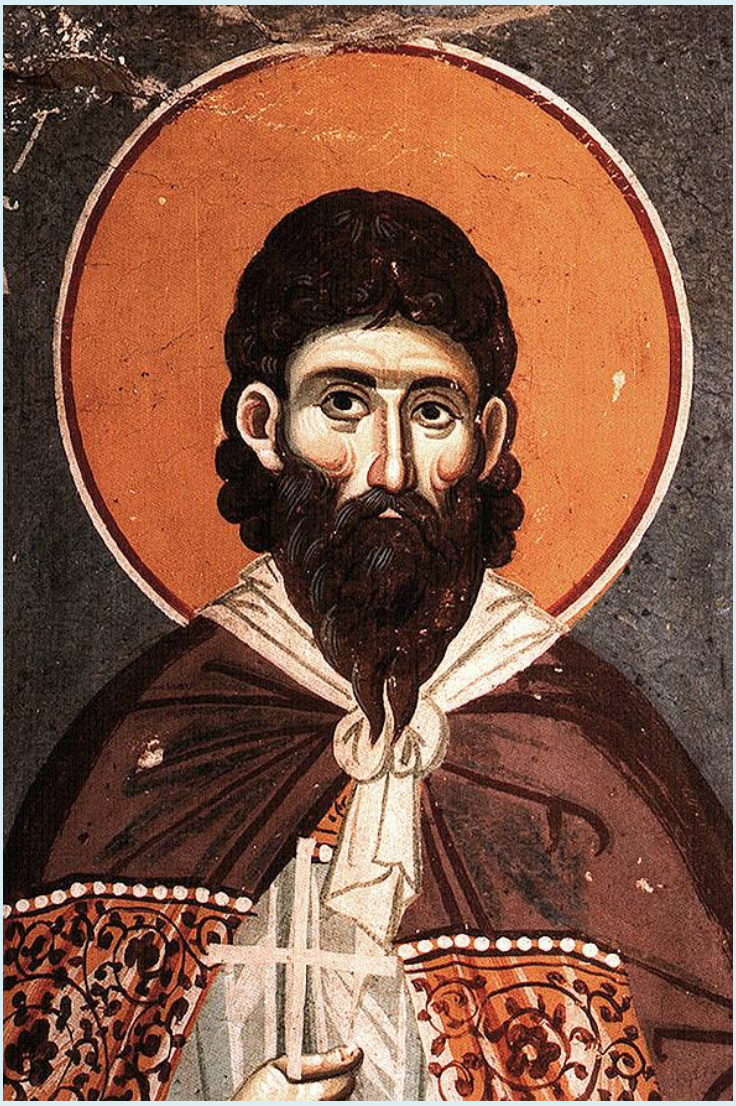

Sfântul mucenic Eustratie

Lysias și-a ieșit din minți de furie și l-a destituit din funcție, apoi le-a poruncit călăilor să îl supună la chinuri groaznice. Mai întâi l-au dezbrăcat, l-au întins pe jos și l-au biciuit fără milă, apoi l-au legat cu sfoară și l-au ridicat de la pământ, au aprins un foc mare dedesubtul lui și l-au ars, după care au turnat un amestec de sare și oțet peste rămășițele arse ale sfântului. Mucenicul însă, prin lucrarea minunată a lui Dumnezeu, a rămas sănătos.

Această minune l-a determinat și pe Sfântul Evghenie să-și mărturisească credința în Hristos. Călăii i-au pus apoi Sfântului Eustratie în picioare încălțări

din fier cu cuie pe dinăuntrul lor și l-au condus din Sevastia până la Nicopolele Armeniei, împreună cu Evghenie.

Văzându-l condus în acest fel pe drumul spre Nicopole, i s-a alăturat Sfântul Mardarie, care îl fericea pentru vitejia și curajul său. Primind binecuvântarea soției, Mardarie a alergat și l-a ajuns din urmă pe Sfântul Eustratie, le-a mărturisit soldaților că și el este creștin, așa că a fost legat împreună cu acesta.

Când Lysias s-a așezat la judecată, a poruncit să fie adus înaintea lui preotul Auxentie, pe care tiranul s-a străduit să îl silească să se întoarcă la idolatrie, dar acesta a refuzat cu tărie, așa că Lysias a poruncit să i se taie capul, și așa s-a săvârșit Sfântul Auxentie.

Pe urmă a fost adus la judecată Sfântul Mardarie. Dar și acesta, în ciuda strădaniei depuse de tiran, a rămas credincios lui Hristos, fiind supus la torturi. Mai întâi i-au străpuns cu fiare gleznele, apoi au trecut sfori prin găuri, spânzurându-l cu capul în jos și arzându-i spinarea și rărunchii cu fiare înroșite în foc, și așa s-a sfârșit Sfântul mucenic Mardarie, dându-și sufletul său în mâinile Domnului.

Martiriul Sfinților mucenici Mardarie și Orest

Adus la judecată, Sfântul Evghenie a rămas și el neclintit în credința lui în Hristos. Călăii i-au tăiat limba din rădăcini și i-au zdrobit picioarele cu bâte. În

astfel de chinuri și-a dat Sfântul mucenic Evghenie sufletul în mâinile Domnului.

Odată, pe când Lysias a mers pe câmpul de exerciții pentru a vedea antrenamentele soldaților, un ostaș care se numea Orest, creștin într-ascuns, a aruncat cu sulița la țintă și i s-a descoperit crucea pe care o purta la gât, vădindu-i credința. La porunca lui Lysias, ceilalți soldați l-au legat pe Orest în aceeași temniță cu Sfântul Eustratie, dar apoi Lysias i-a trimis în Sevastia, pentru a fi judecați acolo de Agricola. Lysias se temea ca nu cumva din nou Sfântul Eustratie să facă minuni și să atragă și pe alții la credința în Hristos.

Înaintea lui Agricola, Sfântul Eustratie, care era foarte învățat, i-a expus pe larg toată iconomia lui Hristos pentru mântuirea oamenilor, uimindu-i cu cuvântul său, dar și mâniindu-l peste măsură pe tiran.

Închis în temniță, a fost vizitat noaptea de episcopul Sevastiei, Sfântul Vlasie, care l-a împărtășit cu Trupul și Sângele Mântuitorului.

După mai multă vreme, tiranul i-a scos din temniță și le-a poruncit călăilor să-i ucidă cu chinuri, punându-l pe Sfântul Orest pe un pat de fier înroșit în foc și așa și-a dat acela sufletul în mâinile Domnului, iar pe Sfântul Eustratie l-au aruncat înăuntrul unui cuptor și așa a luat de la Domnul coroana nevestejită a muceniciei.

Pomenirea Sfinților mucenici Eustratie, Auxentie, Evghenie, Mardarie și Orest se săvârșește în ziua 13 decembrie.

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul ierarh Dosoftei, mitropolitul Moldovei; Sfinţii mari mucenici Eustratie, Auxentie, Evghenie, Mardarie şi Orest; Sfânta muceniţă Lucia fecioara din Siracuza

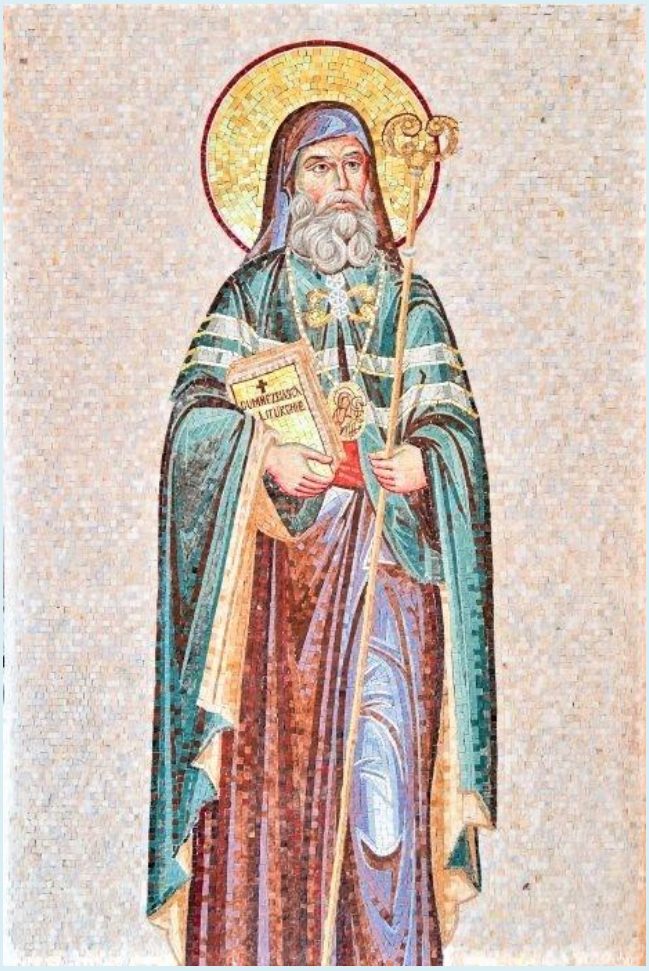

Sfântul ierarh Dosoftei s-a născut în anul 1624 la Suceava, în familia Barilă, primind la botez numele Dimitrie. Părinţii săi, Leontie şi Maria-Misira, bine credincioşi creştini, români de neam, aveau rudenii în Transilvania şi în ţinutul Liovului, din Polonia.

Tânărul Dimitrie Barilă a învăţat carte de la cei mai renumiţi dascăli din Moldova şi la şcoala Frăţiei Ortodoxe de la Mănăstirea Adormirea Maicii Domnului din Liov. Dăruit de Dumnezeu cu o deosebită agerime a minţii, şi-a agonisit încă din anii copilăriei şi ai tinereţii multă ştiinţă de carte.

A cercetat cu multă râvnă dumnezeieştile Scripturi şi învăţăturile Sfinţilor părinţi ai Bisericii şi a deprins cu mult drag meşteşugul tâlcuirii scrierilor sfinte în limba română, pentru că învăţase a vorbi şi a scrie şi în alte limbi: greacă, latină, slavonă, polonă şi ucraineană.

Pe lângă învăţătura adunată cu migală de la mulţi dascăli, la şcoala Mănăstirii Probota a deprins şi învăţătura cea duhovnicească: rugăciunea, ascultarea, smerenia şi nevoinţele monahale. A primit îngerescul chip al călugăriei în această sfântă mănăstire la anul 1649, odată cu numele de Dosoftei.

Tropar, glasul 8: Apărătorule al Ortodoxiei şi învăţătorule al sfinţeniei, păstor blând ca un miel şi mare dascăl al Sfintei Liturghii, părinte ierarhe Dosoftei, roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre!

Iubitor de înţelepciune şi vrednic împlinitor al ostenelilor călugăreşti, cuviosul Dosoftei a sporit în dragoste şi rugăciune, devenind părinte duhovnicesc şi stareţ al obştii de la Probota. Timp de mai mulţi ani, el a călăuzit pe monahi, întărindu-i în buna nevoinţă şi în cunoaşterea Sfintei Scripturi.

Datorită faimei sale de cărturar şi virtuţilor care-i luminau chipul şi faptele, ieromonahul Dosoftei a fost chemat de Dumnezeu la slujirea arhierească. În anul 1658 este episcop de Huşi, după un an trece în scaunul vlădicesc de la Roman, iar în 1671 este ales mitropolit al Moldovei. Blând şi smerit, înaltul ierarh uimea pe toţi prin înţelepciunea şi bunătatea sa.

Cronicarul Ion Neculce îl descrie astfel: *„Acest mitropolit Dosoftei nu era om prost (simplu) de felul lui. Şi era neam de mazâl, prea învăţat; multe limbi ştia: elineşte, sloveneşte, şi altă carte şi-nvăţătură adâncă. Deplin călugăr şi cucernic, şi blând ca un miel. În ţara noastră, pe ceastă vreme nu este om ca acela”.*

Iubitor şi trăitor al dreptei credinţe, purtător de grijă faţă de păstoriţii săi în vremuri „nepaşnice pentru ţară”, cu dese schimbări de domni, Sfântul mitropolit Dosoftei al Moldovei şi-a împlinit îndatorirea de păstor sufletesc prin punerea în lucrare a darurilor pe care i le-a dat Dumnezeu din belşug, mai ales prin traducerea şi tipărirea de carte sfântă în limba română.

În liniştea chiliei sale din patria natală, sau aflat în pribegie, sfântul a dăruit Bisericii şi neamului românesc lucrări de mare valoare. Primele cărţi tipărite au fost Psaltirea în versuri şi Acatistul Născătoarei de Dumnezeu (Uniev, 1673).

Înţelegând în Duhul Sfânt poezia psalmilor, i-a transpus în versuri româneşti, ca să apropie tot mai mult de sufletul poporului comoara de lumină şi de har a cuvântului dumnezeiesc. Recunoscut ca autoritate teologică, a revizuit traducerea făcută de spătarul Nicolae Milescu la Vechiul Testament, text care va fi inclus în Biblia de la Bucureşti, din 1688.

În toamna anului 1673 a plecat în pribegie în Polonia, din pricina schimbărilor de domn în ţară şi a convingerilor sale antiotomane. În 1674 a fost înlocuit în scaunul mitropolitan de la Iaşi cu Teodosie, episcopul de Roman.

În anul următor, mitropolitul Dosoftei este readus în demnitatea sa chiriarhală, iar Teodosie se retrage la Mănăstirea Bogdana, apoi la Mănăstirea Brazi, unde va primi moarte martirică din partea năvălitorilor tătari (†1694, prăznuit ca sfânt la 22 septembrie).

După refacerea tipografiei de la Iaşi, mitropolitul Dosoftei a tipărit noi cărţi de slujbă şi de învăţătură în limba română: Psaltirea de-nţăles (1680), cu text paralel în română şi slavonă, dumnezăiasca Liturghie (1679 şi 1683), Molitvănic de-nţăles (1681).

Între anii 1682-1686 a tradus după izvoare greceşti şi slavone şi a tipărit în limba română Viaţa şi petrecerea Sfinţilor, în patru volume. Lucrarea a rămas neterminată din cauza plecării forţate în Polonia.

Această carte deosebit de necesară pentru folosul duhovnicesc al Bisericii arată darul de mare cărturar al mitropolitului Dosoftei dar şi dragostea sa pentru Sfinţi şi pentru sfinţenie.

De aceea, el scrie despre Sfinţi cuvioşi români pe care i-a cunoscut personal şi despre alţii pe care poporul îi cinstea cu multă evlavie: *„Dară tocma şi din rumâni mulţi sfinţi sânt, carii am şi văzut viaţa şi traiul lor, dară nu s-au căutat, fără numai Daniil de Voroneţ şi Rafail de Agapia, i-am sărutat şi svintele moştii. Apucat-am în zilele noastre părinţi nalţi la bunătăţi şi-n podvig, şi plecaţi la smerenie adâncă: Părintele Chiriac de Beserecani, gol şi ticăloşit în munte 60 de ani, şi Chiriac de Tazlău, Epifanie de Voroneţ, Partenie de Agapia. Dară Ioan de Râşca, arhiepiscopul acel svânt şi minunat, Inochentie de Pobrata şi Istatie!”.*

În 1686 regele polon Ian Sobieski (1674-1696), în campania sa antiotomană, a intrat în Moldova pentru a-l atrage de partea sa pe voievodul Constantin Cantemir (1685-1693).

Luat ostatec împreună cu tezaurul Mitropoliei şi cu moaştele Sfântului Ioan cel nou, mitropolitul Dosoftei a trăit ultimii ani ai vieţii sale pământeşti departe de ţară.

Aici a continuat lucrarea sa cărturărească şi a păstrat mereu legătura cu ierarhii ortodocşi de la Moscova şi de la Kiev.

Pentru a aplana conflictele teologice privind epicleza euharistică, adică momentul pogorârii Sfântului Duh la Dumnezeiasca Liturghie, mitropolitul moldovean a tradus din greceşte în slavo-rusă, scrieri ale Sfinţilor părinţi: Ioan Gură de Aur, Efrem Sirul, Gherman al Constantinopolului, Simeon al Tesalonicului, argumentând astfel dreapta învăţătură a Bisericii Ortodoxe.

Păstor dreptcredincios şi jertfelnic, Sfântul ierarh Dosoftei a îndurat cu demnitate asprimile şi lipsurile, purtând de grijă comunităţii sale ortodoxe care se afla în Polonia.

Sfinţenia vieţii lui strălucea nu numai asupra fiilor duhovniceşti, ci însuşi regele Ian Sobieski venea adesea la castelul de la Stryi, unde locuia Sfântul mitropolit al Moldovei, ca să asiste la slujbe cu familia şi să-i dea cinstirea cuvenită.

În ciuda presiunilor care s-au făcut asupra lui, Sfântul ierarh Dosoftei a refuzat trecerea la uniaţie şi a rămas ortodox până la moartea sa, pe în 13 decembrie 1693.

Din mărturiile călugărilor care l-au însoţit în surghiun, aflăm că sfântul şi-a cunoscut vremea chemării sale la Domnul, pentru care s-a pregătit prin rugăciune şi milostenie. Blândul Ierarh Dosoftei a fost înmormântat la Biserica Naşterea Domnului din Jolkiew, astăzi în Ucraina.

Pătimind încercări şi multe necazuri în această viaţă, Sfântul ierarh Dosoftei, mitropolitul Moldovei, rămâne peste veacuri un teolog al întregii Ortodoxii, ierarh cu viaţă sfântă şi neîntrecut învăţător al dreptei credinţe în limba poporului său.

Luminat de harul Duhului Sfânt, el a slujit cu dragoste Biserica Mântuitorului Hristos, cu smerenie şi fapte minunate. A fost canonizat de către Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române în şedinţa din 5-6 iulie 2005.

***

Sfinții mari mucenici Eustratie, Auxentie, Evghenie, Mardarie și Orest au trăit în timpul împăraților păgâni Diocleţian și Maximian (248-305 d.H.), în vremea când Diocleţian îi numise pe Lysias și pe Agricola administratori și stăpâni peste ținuturile din Răsărit.

Cei cinci mucenici erau creștini din strămoși, însă nu-și dădeau credința pe față de frica tiranilor persecutori.

Sfântul Eustratie era funcționar roman. Având dorința de a mărturisi, și-a înmânat centura sa unei slugi, poruncindu-i s-o așeze în Sfânta Biserică din Arávraka, gândind că dacă preotul Auxentie va lua cureaua atunci când va intra în Biserică, va primi aceasta ca pe un semn dumnezeiesc să meargă mai departe, să-și mărturisească credința și să sufere moartea mucenicească pe care mult și-o dorea. Slujitorul a făcut ceea ce îi poruncise sfântul, iar când s-a întors, i-a dat de știre că preotul luase centura. Astfel, sfântul s-a încredințat că mărturisirea sa se va sfârși cu bine. Curând după aceea, s-a înfățișat înaintea lui Lysias împreună cu alți sfinți dornici și pregătiți de mucenicie, mărturisind cel dintâi și cu îndrăzneală faptul că el crede în Hristos.

Tropar, glasul 3: Statornicia purtătorilor de biruinţă, cei cinci la număr: Sfinţii mari mucenici Eustratie şi Auxentie împreună cu ceilalţi luptători, înfruntând cu îndrăzneală focul şi celelalte chinuri, au primit de la Hristos cununile măririi; căruia se şi roagă, să mântuiască sufletele noastre.

Lysias și-a ieșit din minți de furie și l-a destituit din funcție, apoi le-a poruncit călăilor să îl supună la chinuri groaznice. Mai întâi l-au dezbrăcat, l-au întins pe jos și l-au biciuit fără milă, apoi l-au legat cu sfoară și l-au ridicat de la pământ, au aprins un foc mare dedesubtul lui și l-au ars, după care au turnat un amestec de sare și oțet peste rămășițele arse ale sfântului. Mucenicul însă, prin lucrarea minunată a lui Dumnezeu, a rămas sănătos.

Această minune l-a determinat și pe Sfântul Evghenie să-și mărturisească credința în Hristos.

Călăii i-au pus apoi Sfântului Eustratie în picioare încălțări din fier cu cuie pe dinăuntrul lor și l-au condus din Sevastia până la Nicopolele Armeniei, împreună cu Evghenie.

Văzându-l condus în acest fel pe drumul spre Nicopole, i s-a alăturat Sfântul Mardarie, care îl fericea pentru vitejia și curajul său. Primind binecuvântarea soției, Mardarie a alergat și l-a ajuns din urmă pe Sfântul Eustratie, le-a mărturisit soldaților că și el este creștin, așa că a fost legat împreună cu acesta.

Când Lysias s-a așezat la judecată, a poruncit să fie adus înaintea lui preotul Auxentie, pe care tiranul s-a străduit să îl silească să se întoarcă la idolatrie, dar acesta a refuzat cu tărie, așa că Lysias a poruncit să i se taie capul, și așa s-a săvârșit Sfântul Auxentie.

Pe urmă a fost adus la judecată Sfântul Mardarie. Dar și acesta, în ciuda străduaniei depuse de tiran, a rămas credincios lui Hristos, fiind supus la torturi. Mai întâi i-au străpuns cu fiare gleznele, apoi au trecut sfori prin găuri, spânzurându-l cu capul în jos și arzându-i spinarea și rărunchii cu fiare înroșite în foc, și așa s-a sfârșit Sfântul mucenic Mardarie, dându-și sufletul său în mâinile Domnului.

Adus la judecată, Sfântul Evghenie a rămas și el neclintit în credința lui în Hristos. Călăii i-au tăiat limba din rădăcini și i-au zdrobit picioarele cu bâte. În astfel de chinuri și-a dat Sfântul mucenic Evghenie sufletul în mâinile Domnului.

Odată, pe când Lysias a mers pe câmpul de exerciții pentru vedea antrenamentele soldaților, un ostaș care se numea Orest, creștin într-ascuns, a aruncat cu sulița la țintă și i s-a descoperit crucea pe care o purta la gât, vădindu-i credința. La porunca lui Lysias, ceilalți soldați l-au legat pe Orest în aceeași temniță cu Sfântul Eustratie, dar apoi Lysias i-a trimis în Sevastia, pentru a fi judecați acolo de Agricola. Lysias se temea ca nu cumva din nou Sfântul Eustratie să facă minuni și să atragă și pe alții la credința în Hristos.

Înaintea lui Agricola, Sfântul Eustratie, care era foarte învățat, i-a expus pe larg toată iconomia lui Hristos pentru mântuirea oamenilor, uimindu-i cu cuvântul său, dar și mâniindu-l peste măsură pe tiran. Închis în temniță, a fost vizitat noaptea de episcopul Sevastiei, Sfântul Vlasie, care l-a împărtășit cu Trupul și Sângele Mântuitorului.

După mai multă vreme, tiranul i-a scos din temniță și le-a poruncit călăilor să-i ucidă cu chinuri, punându-l pe Sfântul Orest pe un pat de fier înroșit în foc, și așa și-a dat acela sufletul în mâinile Domnului, iar pe Sfântul Eustratie l-au aruncat înăuntrul unui cuptor și așa a luat de la Domnul coroana nevestejită a muceniciei.

***

Sfânta muceniță Lucia, fecioara era din Siracuza Siciliei și era logodită. Îmbolnăvindu-se mama ei, a plecat cu ea la Catana, ca să se roage Sfintei mucenițe Agata să o izbăvească sfânta de curgerea de sânge. Când a ajuns la Catana a văzut în vis pe Sfânta Agata.

Sfânta i-a făgăduit mamei ei tămăduire de boală, iar ei i-a vestit mai dinainte suferințe mucenicești pentru Hristos. După însănătoșirea mamei sale, Sfânta Lu-

cia a împărțit toate averile sale săracilor și era gata să mărturisească pe Hristos. Fiind pârâtă de logodnicul ei, a fost dusă înaintea lui Pashasie, domnul cetății, care a poruncit să o ducă într-o casă de desfrâu, ca să fie necinstită.

Prin harul lui Hristos însă a rămas curată; au tăbărât mulți asupra ei, dar n-au putut să o miște din locul în care se proptea. Pentru că aceia și-au pierdut nădejdea că o mai pot mișca din loc, și pentru că nici n-au putut-o arde cu focul ce-i aprinseseră acolo unde sta, căci sfânta era păzită de Dumnezeu, i-au tăiat capul cu sabia.

Tropar, glasul 4: Mieluşeaua Ta, Iisuse, Lucia, strigă cu glas mare: pe Tine, Mirele meu, te iubesc și pe Tine căutându-Te mă chinuiesc și împreună mă răstignesc și împreună mă îngrop cu Botezul Tău; și pătimesc pentru Tine, ca să împărățesc întru Tine; și mor pentru tine, ca să viez pentru Tine; ci, ca o jertfă fără de prihană, primește-mă pe mine ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ție. Pentru rugăciunile ei, ca un Milostiv, mântuiește sufletele noastre.

Proloagele din 13 decembrie

Luna decembrie în 13 zile: pomenirea Sfinţilor şi slăviţilor lui Hristos mucenici: Eustatie, Avsentie, Evghenie, Mardarie şi Orest († 304).

Aceştia au trăit pe vremea păgânilor împăraţi Diocleţian şi Maximian (284-305), a lui Lisis dregătorul, care era căpetenie peste ceata de oşteni a grănicerilor din Armenia, şi a lui Agricola, stăpânitorul Capadochiei. Aceşti sfinţi credeau în Hristos, moştenind credinţa de la strămoşii lor, dar se ascundeau de frica tiranilor şi a prigonitorilor.

Iar dintre ei, Sfântul Eustratie era din oraşul Aravraca, căpetenie în ceata lui Lisis. Deci, dorind el a mărturisit pe faţă dreapta credinţă şi temându-se să nu-şi piardă această dorinţă, din pricina îngrozitoarelor munci, a poruncit uneia din slugile sale să-i pună brâul în Biserica ce era în Aravracia. Pentru că, îşi zicea întru sine, supunându-se unui legământ, că, dacă preotul Avsentie şi nu altul, când va intra în Biserică, va lua brâul, va fi semn că e ceasul să mărturisească pe Hristos, după voia lui Dumnezeu, şi să îndrăznească, fără nici o frică, de cele ce aveau să urmeze; iar de-l va lua alt om al bisericii, va fi semn ca să mai ţină încă ascunsă credinţa în Hristos şi să nu se vădească nicidecum.

Deci, văzând că încercarea a ieşit după gândul său, că a luat brâul preotul Avsentie, încredinţat că-i va izbândi cu bine mărturisirea lui Hristos, a ieşit înaintea lui Lisis, mărturisind cu îndrăzneală dreapta credinţă. Că, stând el alături de Lisis, ca un întâistătător în oştirea lui, pe când erau judecaţi şi chinuiţi nişte creştini, care mărturisiseră mai înainte, atunci, el cel dintâi, a mărturisit că este creştin. Deci, luându-i tiranul brâul, a poruncit de l-au dezbrăcat, lăsându-l gol, şi l-au pus jos de l-au bătut. Apoi, l-au legat cu ştreanguri şi l-au ridicat şi l-au ars cu foc pe dedesubt. I-au turnat apoi peste arsurile trupului apă amestecată cu sare şi oţet, şi l-au frecat pe coaste cu cioburi.

Şi, prea slăvită minune s-a făcut: că ieşind cu totul sănătos, a venit la credinţă şi Sfântul Evghenie, care a mărturisit cu îndrăzneală şi de bună voie, zicând că şi

el are acelaşi gând cu Sfântul Eustratie şi aceeaşi cinste o dă lui Dumnezeu, ca şi el. Atunci, pe Sfântul Eustratie l-au încălţat cu încălţăminte de fier şi l-au purtat, gonindu-l împreună cu Evghenie, din oraşul Sevasta până la Nicopole.

Deci, Mardarie, privind la această alergare şi văzând pe Eustratie, un om atât de vestit, supus la chinurile acestea, îl fericea pentru răbdarea lui. Că, pentru credinţa în Hristos, măcar că era din neam cinstit şi luminat, a ales a pătimi cele ce pătimesc făcătorii de rele. Şi, luând sfat de la femeia sa, care şi ea îl îndemna spre chinuirea aceea, şi-a lăsat copilaşii pe seama lui Dumnezeu şi s-a dus de l-a ajuns pe Sfântul Eustratie, pe când îl goneau pe cale şi i s-a alăturat lui şi l-au legat şi pe el lângă dânsul.

Deci, şezând Lisis la judecată, întâi Sfântului Avsentie preotul i-au tăiat capul, că a zis că este creştin. Iar pe Sfântul Mardarie, pătrunzându-i gleznele, l-au spânzurat cu capul în jos şi l-au ars pe spate cu ţepuşe înroşite în foc, şi aşa şi-a dat sufletul la Dumnezeu. Sfântului Evghenie i s-a tăiat limba şi i-au frânt fluierele picioarelor cu toiege şi a murit întru acele chinuri.

Iar Sfântul Orest, vrând să lovească pe străjer, s-a vădit că şi el este creştin, că vrând să se întoarcă să arunce suliţa, crucea pe care o purta la piept, s-a ivit în afară şi el, întrebat fiind, a mărturisit, numindu-se pe sine rob al lui Hristos. Şi a fost legat împreună cu Eustratie şi au fost trimişi, amândoi la Agricola, socotind Lisis că aceasta este spre folos, că Eustratie să nu mai aducă şi pe alţii la credinţa în Hristos.

Deci, stând Sfântul Eustratie de faţă, înaintea lui Agricola, şi arătând toată deşteptăciunea rătăcirii păgâneşti, că era iscusit întru înţelepciune, şi prea mărind rânduiala cea întru Hristos, s-a înfricoşat tiranul. Apoi a dat în mâna Sfântului Vlasie, episcopul, diată ce făcuse în temniţă şi s-a împărtăşit, de către acesta, cu Sfintele Taine.

Şi, de vreme ce Sfântul Orest a fost, mai înainte întins pe un pat de fier ars şi întru aceasta şi-a luat şi sfârşitul, pe Sfântul Eustratie l-au aruncat într-un cuptor aprins şi aşa a luat cununa muceniciei.

Iar pomenirea lor se face în biserica Sfântului apostol şi evanghelist Ioan, care se află aproape de sfânta Biserică cea mare.

Minunea celor cinci Sfinţi mucenici.

Dinaintea porţilor cetăţii Constantinopolului era o mânăstire, ce se numea Olimp, întru care era biserica zidită cu hramul celor cinci Sfinţi mucenici: Eustratie, Avsentie, Evghenie, Mardarie şi Orest. Şi era obicei vechi de venea

împăratul şi patriarhul în acea mânăstire, la praznicul ei, întru pomenirea acestor sfinţi mucenici şi dăruiau cele de trebuinţă monahilor. Că era pus aşezământ de la cel ce zidise mănăstirea aceea, să nu agonisească nimic monahii, nici sate, nici vii, ci să se dea pe sine în purtarea de grijă a sfinţilor mucenici şi să ia aminte la mântuirea lor. Şi, de vreme ce se păzea porunca celui ce o dăduse, pentru aceea nu se depărtau nici sfinţii mucenici, îngrijindu-se de cele de trebuinţă mănăstirii.

Darul lui Dumnezeu obişnuieşte, însă, să ne pună la încercare, ca şi mai cu adeverire, să se arate, că cei ce nădăjduiesc spre Dumnezeu şi caută spre El, nu se lipsesc de tot binele, mai vârtos decât cei ce-şi pun nădejdea în bogăţia lor. Deci, Dumnezeu, purtătorul de grijă al tuturor, vrând şi mai mult a proslăvi locul de pomenire al mucenicilor Săi, răbdători de chinuri, şi a cerceta cu darul Său pe cei ce slujeau lor şi a-i mângâia în sărăcia lor, a rânduit să fie în vremea praznicului o furtună grozavă dinspre mare şi ploaie multă şi un frig foarte mare, încât nimeni din cetate n-a venit la hramul sfinţilor mucenici. Şi, cântând Vecernia şi canonul, monahii de acolo erau întristaţi, că nu aveau nici ce să mănânce, zicând: "Mâine dimineaţă vom pleca de la locul acesta şi ne vom risipi, muncind fiecare, unde va putea să-şi afle cele de trebuinţă".

Iar, după ce s-a întunecat, a venit portarul către egumen, zicând: "Binecuvântează, părinte, să aduc la tine pe un bărbat, care a venit de la împărat cu două cămile încărcate".

Şi, poruncind egumenul, a intrat un bărbat foarte luminat, zicând: "Împăratul v-a trimis vouă bucate şi vin". Şi, făcând rugăciune, le-a pus în beci, şi au mâncat toţi din bucate şi au băut vin.

Şi, încă fiind cu toţi împreună, a venit portarul, spunând despre altul ce venea de la împărăteasa şi, după ce l-a adus înlăuntru, acela a zis către egumen: "Iată, v-a trimis împărăteasa peşte bun şi zece galbeni".

Şi, încă grăind aceasta, iarăşi, a venit portarul, spunând de un bărbat ce fusese trimis de patriarh. Şi, adus fiind înlăuntru, acela a dat egumenului vase bisericeşti, zicând: "Patriarhul a binevoit ca dimineaţă să slujească aici Liturghia". Şi egumenul a zis către bărbaţii ce veniseră: "Precum Dumnezeu va voi, aşa va face. Oare, voi veţi pleca de aici?"

Şi ei au răspuns: "De vom avea loc aici, vom rămâne până dimineaţă". Şi a poruncit egumenul să-i ducă pe ei la casa de oaspeţi. Şi slobozindu-i pe dânşii, i-a întrebat egumenul despre numele lor.

Şi a zis cel ce venise de la împăratul: "Eu mă numesc Auxentie". Iar cel de la împărăteasa a spus că-l cheamă Evghesie. Cel ce adusese vasele de la patriarh s-a numit pe sine Mardarie. Iar, în vremea cântării Utreniei, au intrat în biserică doi bărbaţi.

Şi, după citirea Psaltirii, a zis egumenul: "Să se facă citire din pătimirile sfinţilor mucenici". Şi au zis monahii: "Să le lăsăm pe ele, că n-a venit nimeni din cetate la praznic".

Iar, un bărbat, din cei ce intraseră în biserică, pe care nu-l cunoşteau, a zis: "Daţi-mi mie cartea să citesc". Şi aceasta făcându-se, a ajuns istorisirea la locul unde zicea: "A fost încălţat Eustratie cu încălţăminte de fier cu piroane ascuţite". Şi, oftând, a lovit în pardoseala bisericii cu toiagul ce-l avea în mâna sa şi, înfigându-se, toiagul a dat din sine ramuri şi s-a făcut copac.

Şi a zis oarecine din cei ce şedeau în spatele lui: "Oare, pentru tine ai făcut aceasta, Eustratie?"

Şi a zis: "Nu, puţine sunt pătimirile mele, faţă de răsplătirile lui Dumnezeu. Ci aceasta s-a făcut pentru aceea ca să nu rămână praznicul acesta al nostru fără cei de vin din cetate". Şi aceasta zicând el, toţi cei cinci s-au făcut nevăzuţi.

Deci, când a ieşit din biserică, egumenul a aflat beciul plin de pâine şi de peşte, iar butoaiele cele goale erau acum pline de vin.
Atunci au vestit degrabă împăratului şi patriarhului de minunea ce se făcuse şi toţi, venind, au proslăvit pe Dumnezeu şi au mărit pe sfinţii Săi mucenici. Iar toiagul ce se făcuse copac l-au frânt şi l-au împărţit, pentru binecuvântare. Şi multe tămăduiri neputincioşilor s-au făcut întru acea zi, cu rugăciunile sfinţilor răbdători de chinuri.

Întru această zi, pomenirea Sfintei muceniţe Lucia, fecioara († 304).

Aceasta a trăit pe vremea lui Diocleţian, fiind din oraşul Siracuza, ce se află în Sicilia. Dorind viaţă curată, a fost logodită cu un bărbat fără voia ei. Şi fiind mama ei bolnavă, s-a dus cu dânsa la Catania, ca să roage pe Sfânta muceniţă Agata, ale cărei moaşte se aflau acolo, să o izbăvească pe mama sa de curgerea sângelui, şi, ducându-se, a văzut în vis pe Sfânta Agata dând tămăduire maicii sale, iar ei i-a proorocit mucenicia ce avea să ia pentru Hristos.

Deci, după cea s-a tămăduit mama sa, împărţindu-şi averea la săraci, avea bună dorire a mărturisi pe Hristos. Şi, fiind pârâtă de logodnicul său, a stat înaintea dregătorului Pashasie şi aceasta a poruncit de au dus-o într-o casă de desfrâu, ca să o ruşineze. Cu harul lui Dumnezeu a rămas însă curată, neputând nimeni să o

mute din hotărârea în care se întărise. A fost pusă la chinuri, pe care le-a îndurat cu statornicie, fără a-şi schimba gândul.

Cu trupul plin de răni, a fost aruncată în temniţă, iar apoi i s-a tăiat capul; şi aşa a luat cununa muceniciei.

Întru această zi, cuvânt din Pateric pentru cei dintâi călugări, pentru cei de acum şi pentru cei de pe urmă.

Sfinţii Părinţi ai Schitului, proorocind despre neamul cel mai de pe urmă, ziceau: "Ce am făcut noi înaintea lui Dumnezeu?"

Şi, răspunzând unul din călugări, mare cu viaţa, anume Ishirion, le-a zis lor: "Noi poruncile lui Dumnezeu l-am păzit cu fapta".

Iar ei, întrebându-l, din nou, au zis: "Dar cei de după noi, ce vor face?"

Şi le-a răspuns: "La jumătate din faptele noastre vor ajunge".

Şi, iarăşi, l-au mai întrebat, zicând: "Dar călugării cei mai de pe urmă ce vor face?"

Şi le-a grăit lor: "Aceia nu vor face nicidecum fapte călugăreşti. Însă vor veni asupra lor ispite şi necazuri; şi dacă în vremea aceea a ispitelor, fiind şi aflându-se, vor suferi şi vor răbda cu vitejie patimile şi chinurile, apoi, ca aurul cel strălucitor, mai mari şi mai buni decât noi şi decât părinţii noştri se vor afla înaintea lui Dumnezeu.

Căruia este slava, acum şi pururea şi în vecii vecilor! Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfintei muceniţe Lucia, fecioara

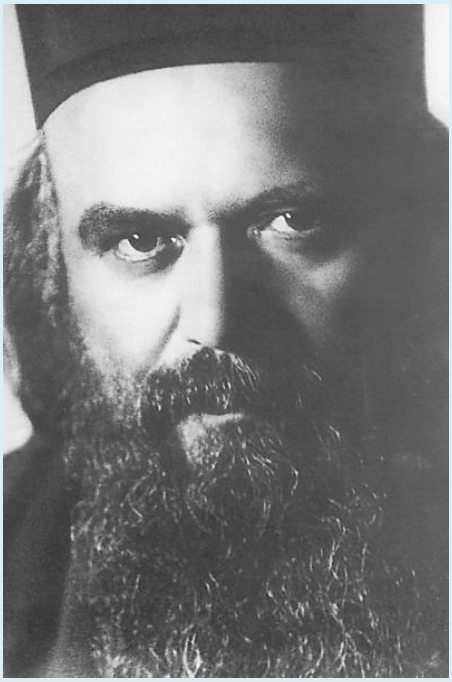

Sfânta Lucia a mers cu mama ei la mormântul Sfintei muceniţe Agata din Catania, unde i s-a arătat ei Sfânta Agata.

Mama Sfintei Lucia, care era bolnavă de idropică, s-a vindecat desăvârşit la Sfintele moaşte ale muceniţei Agata, în urma acestei minuni Sfânta Lucia şi-a împărţit toate averile săracilor, ceea ce l-a făcut pe logodnicul ei să o urască; de aceea el s-a dus şi a denunţat-o pe Lucia înaintea judecătorului Paschasie, arătându-i că este creştină.

Ticălosul jude a poruncit ca sfânta să fie dusă la o casă de desfrânare ca să o necinstească. Dar prin puterea lui Dumnezeu ea a rămas înfiptă la locul ei, fără ca nimeni să o poată clinti de acolo, deşi au luptat mulţi *(".. .au tăbărât mulţi asupra ei, dar n-au putut să o mişte din locul în care se proptea. Pentru că aceia şi-au pierdut nădejdea că o mai pot mişca din loc, şi pentru că nici n-au putut-o arde cu focul ce-l aprinseseră acolo unde sta, căci sfânta era păzită de Dumnezeu, i-au tăiat capul cu sabia." - din Sinaxarul Sfintei din Minei.)*.

Atunci necuratul păgân i-a străpuns gâtul cu sabia şi aşa şi-a dat Sfânta Lucia mucenicescul ei suflet în mâinile lui Dumnezeu, strămutându-se la locaşurile cele slăvite gătite ei de Domnul.

Sfânta muceniţă Lucia, fecioara a fost martirizată în anul 304.

Cugetare

- ✓ *A milui cu cele de care are adevărată nevoie săracul, iată adevărata milostenie.*
- ✓ *A nu păcătui atunci când totul în jur te obligă la păcat, iată ce are cea mai mare valoare înaintea lui Dumnezeu.*

Văzând-o Lucia pe mama ei vindecată prin minune la moaştele Sfintei muceniţe Agata, ea a sfătuit-o apoi să dea din averile ei milostenie la săraci. La aceasta maica a răspuns că nu vrea să se despartă până la moarte de averile ei, dar că după moartea ei Lucia este liberă să facă cu imensele proprietăţi ceea ce va dori: "Mai întâi, să acoperi ochii mei cu ţărână," a zis mama Sfintei Lucia, "apoi, vei face cu proprietăţile tale ceea ce vei dori."

Dar Sfânta Lucia i-a zis mamei ei: "Nu îi este plăcut lui Dumnezeu să Îi dăruiască Lui omul ceea ce nu mai poate lua cu el în mormânt sau ceea ce lui nu îi mai face oricum trebuinţă. Ci dacă vrei să lucrezi o faptă cu adevărat plăcută lui Dumnezeu, atunci dăruieşte-I Lui lucruri de care tu însăţi ai nevoie. Altfel, dacă aştepţi moartea, când de nimic de pe pământ nu mai poţi avea nevoie, Îi vei oferi lui Hristos ceea ce nu ai putut să iei cu tine. Ci mai bine dăruieşte lui Hristos ceea ce ai acum, când eşti vie şi sănătoasă, începe acum să-I dăruieşti Lui ceea ce vrei să păstrezi pentru mine."

Maica cea bună a înţeleptei fiice a ascultat dumnezeiescul ei sfat.

Iar voind necuratul jude Paschasie să o necinstească pe această sfântă fecioară, Lucia nu a primit păcatul acesta nici măcar în gând. Ameninţând-o atunci necuratul că o va lăsa la cheremul gărzilor sale, spre a fi necinstită de ei cu forţa

şi zicându-i: "După ce aceştia te vor necinsti, Duhul Sfânt te va părăsi, va pleca de la tine!",

Lucia cea plină de har a răspuns: "Trupul nu poate fi necinstit fără consimţământul minţii."

Aşa s-a pregătit pentru moarte Sfânta muceniţă Lucia şi aşa şi-a păstrat ea neîntinat sufletul şi trupul, acoperită de harul lui Dumnezeu.

Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfinţilor mari mucenici Eustratie, Avxentie, Evghenie, Mardarie şi Orest

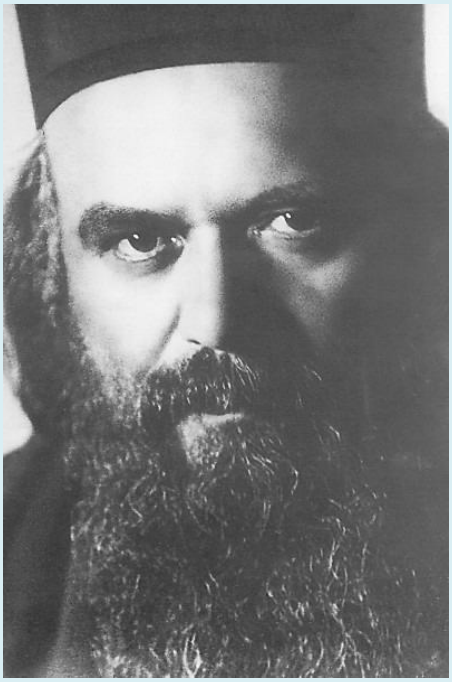

Aceşti cinci străluciţi bărbaţi au luminat ca nişte sori în zilele întunecate ale prigonitorilor credinţei creştine, împăraţii Diocleţian şi Maximian.

Sfântul Eustratie a fost comandant roman în cetatea Satalionus [sic]; Evghenie a fost prietenul şi camaradul lui de arme; Orest a fost la rândul lui un soldat de elită; Avxentie a fost preot; iar Mardarie a fost un cetăţean obişnuit care, ca şi Eustratie, se trăgea din cetatea Arabrak.

Trimişii imperiali Lysias şi Agricolus 1-a torturat bestial mai întâi pe Avxentie, pentru că era preot. Văzând chinuirea unui om numai pentru credinţa lui în Hristos, Eustratie a stat înaintea lui Lisias şi a strigat că şi el este creştin.

Intrând Eustratie şi el la chinuri, a venit şi a stat şi Evghenie înaintea judecătorului, strigând: "Lisias, şi eu sunt creştin!"

Fiind Sfântul mucenic Eustratie purtat împreună cu ceilalţi torturaţi pe străzile Arabrakului spre batjocura gloatei, a privit la ei cetăţeanul Mardarie, de pe acoperişul casei lui. El şi-a luat rămas bun de la soţia şi cei doi fii ai lui şi a alergat în urma carului care purta mucenicii, strigându-le torţionarilor în faţă: "Şi eu sunt creştin, ca domnul şi stăpânul meu Eustratie!"

Pe când Oreste se exersa în tragerea la ţintă în prezenţa lui Lisias, i-a căzut crucea ce o avea la gât şi aşa Lisias şi-a dat seama că şi Oreste este creştin.

Oreste a mărturisit atunci şi pe faţă credinţa lui. Oreste era un tânăr excepţional de frumos şi atletic, cel mai înalt dintre toţi soldaţii gărzii imperiale a lui Lisias.

Sfântul Avxentie a fost decapitat, Sfinţii Evghenie şi Mardarie au murit în timpul bestialelor torturi, Sfântul Oreste şi-a dat sufletul său în timp ce era torturat pe un grătar de fier, iar Sfântul Eustratie a murit într-un cuptor de foc.

Sfântul sfinţit mucenic Vlasie (pomenit la 11 februarie) 1-a împărtăşit în închisoare pe Sfântul Eustratie mai înainte ca acesta din urmă să fie ars de viu.

Sfintele lor moaşte au fost mutate după vreme la Constantinopol şi îngropate într-o slăvită biserică înălţată anume pentru ei, numită Biserica celor cinci Companioni. Ei au fost văzuţi vii în această biserică, iar Sfântul Orest s-a arătat şi Sfântului Dimitrie al Rostovului (vezi pomenirea lui la 28 octombrie).

De la Sfântul Eustratie ne-a rămas o minunată rugăciune care se citeşte la Slujba Miezonopticii din Sâmbete. Ea a fost numită "Rugăciunea Sfântului Eustratie" şi începe cu cuvintele Slăvindu-Te, Te slăvesc pe Tine, Doamne. *[Slăvindu-Te, Te slăvesc pe Tine, Doamne, că ai căutat spre smerenia mea şi nu m-ai dat în mâinile vrăjmaşilor, ci ai mântuit din nevoi sufletul meu. Şi acum, Stăpâne, să mă acopere pe mine mâna Ta şi să vină peste mine mila Ta, că s-a tulburat sufletul meu şi dureros îi este să iasă din acest ticălos şi spurcat trup al meu. Ca nu cumva vicleanul sfat al celui potrivnic să-l întâmpine şi să-l împiedice întru întuneric, pentru păcatele cele făcute de mine cu neştiinţă şi cu ştiinţă în veacul acesta, milostiv fii mie, Stăpâne şi să nu vadă sufletul meu întunecatul chip al viclenilor diavoli, ci să-l ia îngerii Tăi cei strălucitori şi luminaţi. Dă slavă Numelui Tău celui sfânt şi cu puterea Ta mă ridică la Dumnezeiasca Ta judecată. Când mă vei judeca, să nu mă apuce pe mine mâna stăpânitorului lumii acesteia, ca să mă surpe pe mine păcătosul în adâncul iadului; ci stai lângă mine şi-mi fii mântuitor şi sprijinitor; pentru că muncile acestea trupeşti veselie sunt robilor Tăi. Miluieşte, Doamne, sufletul meu cel întinat cu patimile vieţii acesteia şi prin pocăinţă şi mărturisire, curat pe el îl primeşte, că binecuvântat eşti în vecii vecilor. Amin. - din Ceaslovul cel mare, Alexandria: Editura Biserica Ortodoxă, 2003, pp. 35-36 (Tipărit cu binecuvântarea Prea Sfinţitului Părinte Galaction, episcopul Alexandriei şi Teleormanului).]*

Cântare de laudă la Sfinţii mari mucenici Eustratie, Avxentie, Evghenie, Mardarie şi Orest

O, slăviţilor cinci, vitejilor atleţi ai lui Hristos,
Neînfricaţilor, încununaţilor cu cinste!
Pentru voi torturile bestiale şi batjocurile
Cuptorul de foc şi eşafodul
Au fost doar un joc de copii.
Voi nicicum nu v-aţi plecat desfrânatei Rome,
Ci cu bucurie v-aţi jertfit pentru Hristos.

Marele comandant imperial Eustratie
Dispreţuit-a clemenţa imperială
şi-asta lume de plâns.

Împreună cu el, ca-ntr-un acelaşi foc,
Au mers la chinuri şi ceilalţi patru.

Avxentie preotul, robul cel bun al lui Hristos,
Batjocuri multe a răbdat pentru Hristos Domnul.

Evghenie soldatul şi minunatul Oreste
Şi-au râs de moarte, de înviere ştiind.

Mardarie lăsatu-şi-a copii şi soţie,

Ca şi ei şi el să se proslăvească în veci.

O, eroilor cinci, copiilor ai Harului,
Doar Sfânta Biserică v-a putut naşte pe voi!
Numai Duhul Sfânt putut-a zidi a voastre inimi
Doar Duhul Ce preface întunericul în foc!

O, Sfinţilor mucenici aduceţi-vă aminte
Şi de noi cei ce ne chinuim pe pământ!
Rugaţi-vă Domnului pentru a noastră mântuire,
Şi să se întărească pururi Biserica Lui!

Mirela Barbă - Sfânta Lucia îți protejează vederea

An de an, pe 13 decembrie, credincioșii catolici și ortodocși deopotrivă o celebrează pe Sfânta mucenița Lucia, fecioara din Siracuza, cea considerată a fi patroană spirituală a oftalmologilor și protectoarea vederii și a ochilor.

Se știe despre Sfânta mucenița Lucia că provenea din Siracuza, Sicilia. Pentru că, într-o zi, mama ei s-a îmbolnăvit, ea a luat-o și au plecat împreună în pelerinaj la Catana, pentru a se ruga la Sfânta Agata să-i oprească mamei ei hemoragia de care suferea. Atunci, Lucia a avut un vis în care i s-a arătat Sfânta Agata, aceasta promițându-i că mama mei se va vindeca de boală. Dar Sfânta Agata i-a mai transmis și că va avea multe de suferit de pe urma credinței creștine.

De ce a devenit sfântă Lucia?

După însănătoşirea mamei sale, Sfânta Lucia şi-a împărţit toate averile sale săracilor. Dar logodnicul ei a trădat-o, spunând că ea crede în Hristos şi că este fecioară. Domnitorul cetății a poruncit să fie dusă într-o casă de desfrâu, ca să fie necinstită. Dar Dumnezeu nu a lăsat să se întâmple această grozăvie. Totuși, a fost arsă, apoi decapitată cu sabia.

Cultul fecioarei a trecut hotarele Siciliei şi s-a răspândit în întreg Occidentul. Sfântul Grigore cel mare, într-o scrisoare, vorbeşte despre două mănăstiri în cinstea ei, apărute una la Roma şi cealaltă la Siracuza. Pentru numele ei, care face trimitere la lumină, a devenit protectoarea vederii şi pentru că şi-a împărţit

bunurile săracilor, în diferite locuri, sărbătoarea sa este însoţită de obiceiul de a da daruri copiilor.

Viorica Văscu - Sfintele femei, modele de viață - Sfânta muceniță Lucia, protectoarea vederii şi a oftalmologilor

Sfânta muceniță Lucia fecioara este cinstită de credincioşii ortodocşi, catolici, anglicani și luterani. În calendarul creștin ortodox ea este pomenită în ziua de 13 decembrie.

Lucia s-a născut în anul 283 în Siracuza. Tatăl său, de origine romană, din neam de viță nobilă, era unul dintre cei mai de vază oameni ai cetății. Mama sa, Eutihia, era de origine greacă. Amândoi părinții erau bogați, astfel i-au dăruit fiicei lor o educație aleasă. Moartea tatălui la o vârstă tânără a lăsat-o pe Lucia în grija mamei, care decide să o logodească cu unul dintre tinerii de vază ai cetății.

Amândouă trăiau fără grija zilei de mâine, dar asupra lor a venit o încercare grea: Eutihia se îmbolnăvește de curgere de sânge iar doctorii nu o puteau ajuta.

Lucia a auzit de minunile de la mormântul „Sfintei Agatha" din Palermo, ocrotitoarea Cataniei, și cele două au decis să îi ceară ajutorul. Au participat împreună la slujbele oficiate în cinstea Sfintei Agatha, iar apoi s-au rugat la moaștele sfintei pentru vindecare. Au privegheat în rugăciune până târziu, când Lucia a adormit. În vis i s-a arătat sfânta și i-a spus că, datorită rugăciunilor ei, mama sa a fost vindecată, dar și că ea, Lucia, va deveni una dintre miresele lui Hristos.

Întoarse acasă, Lucia și mama sa au început să împartă din avuția lor săracilor, văduvelor și orfanilor. Au oferit străinilor adăpost, au oferit danii bisericilor, și pentru ele au ținut doar atât cât să poată trăi.

Dar despre aceste fapte a aflat și logodnicul Luciei care, văzând risipită avuția pe care spera să o aibă prin căsătorie, a pârât-o pe Lucia în fața lui Pashasie, guvernatorului cetății.

Acesta a arestat-o pe Lucia și a încercat să o facă să se răzdândească, dar ea a rămas fermă. În dialogul dintre Lucia și Pashasie, fecioara câștigă prin replica: „Apostolul zice că cei ce vieţuiesc întru curăţie, sunt biserici ale lui Dumnezeu şi Duhul lui Dumnezeu vieţuieşte în ei”.

Aceasta îl înfurie pe guvernator și hotărăște să o ducă la un bordel pentru ca cei de acolo să își bată joc de trupul ei feciorelnic. Dar Dumnezeu a dat atâta greutate trupului ei încât nu au putut să o miște din loc pe Lucia.

Atunci Pashasie a poruncit să aprindă un foc mare împrejurul ei şi să toarne peste dânsa smoală arsă, pucioasă şi untdelemn fiert. Dar nici acestea nu au vătămat-o pe feciară. Văzând acestea, au început să o lovească cu sabia sperând să o ucidă. Deși sabia o vătăma pe Lucia ea a rămas în viață.

Abia după ce a fost eliberată și s-a putut împărtăși cu Sfintele Taine, Sfânta Lucia și-a dat duhul în mâinile Domnului.

Văzând atâta iubire pentru Dumnezeu și pentru sfinți, o mulțime de popor s-a botezat.

Lucia înseamnă lumină, iar sfânta este considerată ocrotitoarea vederii şi a medicilor oftalmologilor.

Teodor Danalache - Sfinţii cinci martiri din Sevasta - Eustatie, Auxentie, Evghenie, Mardarie şi Orest

Sfinţii cinci martiri din Sevasta, anume Eustatie, Auxentie, Evghenie, Mardarie şi Orest, sunt prăznuiţi de Biserica Ortodoxă în ziua de 13 decembrie. Sevasta - Sebaste, fosta capitală a provinciei Armenia mică, sub domnia împăratului roman Diocleţian, a fost o localitate de mare importanţă în perioada de început a Bisericii creştine.

În secolul al IV-lea, localitatea Sevasta a fost reşedinţa Sfinţilor Vlasie şi Petru de Sevasta, episcopi ai oraşului, şi a lui Eustatie, unul dintre întemeietorii monahismului din Asia mică. Tot aici au fost martirizaţi şi cei 40 de Mucenici, prăznuiţi de Biserica Ortodoxă în ziua de 9 martie. În localitatea Sevasta s-au

născut şi câţiva patriarhi greci şi armeni, dintre care îi putem aminti pe Aticus de Constantinopol, al V-lea patriarh al cetăţii şi pe Mihail, patriarhul de Echmiadzin, în secolul al XVI-lea.

Sfinţii Eustatie, Auxentie, Evghenie, Mardarie şi Orest au trăit în vremea împăraţilor romani Diocleţian şi Maximian (284-305), împăraţi renumiţi pentru cruzimea cu care aceştia i-au persecutat pe creştinii din teritoriile aflate sub conducerea lor. În acea vreme, împăratul Diocleţian l-a numit pe ducele Lisias drept guvernator al provinciei Limitanea, iar pe Agricolaus drept conducător al tuturor provinciilor dinspre Răsărit.

Cei cinci martiri din Sevasta L-au cinstit pe Hristos, crezând în El şi urmându-I întru păzirea poruncilor Sale, încă din vremea copilăriei, moştenind credinţa de la părinţii lor, însă au păstrat acest lucru acoperit de taină, datorită păgânătăţii celor aflaţi la conducerea politică a regiunii.

Dintre aceştia, Sfântul Eustatie, care era originar din localitatea Aravraka, îndeplinea slujba de ofiţer, în armata imperială. Deşi dorea cu putere să îşi exprime public credinţa în Hristos, el se temea de urmarea faptei sale. Pentru a alunga această teamă, el şi-a luat centura de ofiţer şi a dat-o slujitorului său, zicându-i să o ducă şi să o lase în biserica creştină din localitatea Aravraka.

Sfântul Eustatie a făcut acest lucru gândind că dacă centura lui, lăsată la uşa bisericii din localitatea natală, avea să fie luată de preotul Auxentius şi băgată în Sfântul Altar, acest lucru avea să însemne că Domnul binecuvântează fapta lui de a îşi descoperi credinţa şi a suferi moarte martirică, jertfă pe care şi-o dorea din toată inima, într-o vreme în care nenumăraţi creştini erau omorâţi pe nedrept, pentru credinţa în Hristos. Dacă însă centura avea să fie găsită şi luată de vreun trecător oarecare, acest lucru însemna că nu a venit încă vremea să îşi descopere credinţa.

Slujitorul a dus la îndeplinire misiunea încredinţată de ofiţerul său. La întoarcere, necunoscând gândul sfântului, slujitorul i-a spus că centura a fost luată de preotul Auxentiu al bisericii şi dusă în interior. Îndată, înţelegând voia lui Dumnezeu, sfântul s-a înfăţişat înaintea lui Lisias şi i-a spus cu francheţe că este credincios şi slujitor al lui Hristos. Urmând curajului său, acestuia i s-au alăturat şi alţi creştini din clasa militară, tăinuiţi până la acea vreme.

Lisias, înfuriat la culme de curajul şi credinţa de neclintit a sfinţilor descoperiţi, a ordonat depunerea lor din slujbele militare. Apoi, imediat, el a ordonat călăilor să-i tortureze pe sfinţi fără nici un pic de milă. Călăii l-au dezbrăcat complet pe Sfântul Eustatie, l-au întins pe pământ, prinzându-l în sfori întinse puternic şi au început a-l bate cu nuiele şi toiege. Apoi, fiind legat cu o frânghie şi ridicat în

picioare, sfântul a fost lăsat să atârne deasupra unui foc puternic aprins. Aruncându-l din nou la pământ, plin de răni şi arsuri fiind, călăii l-au scăldat pe sfânt într-un lichid compus din oţet şi sare şi i-au zdrobit coastele, prin lovituri cu piatra.

Fiind încă în viaţă şi tot neclintit în credinţă, el a încurajat şi pe alţi creştini să moară pentru Hristos, intru păstrarea vieţii celei veşnice. Astfel, creştinul Evghenie şi-a mărturisit şi el credinţa în Hristos. Înfuriaţi şi mai rău de îndrăzneala şi rezistenţa Sfântului Eustatie, călăii l-au încălţat pe acesta cu încălţări de fier, în interiorul cărora se aflau multe cuie ascuţite. Făcând acelaşi lucru şi Sfântului Evghenie, călăii i-au luat pe cei doi şi i-au plimbat din Sevasta până în Nicopolis, Armenia.

În drum spre Nicopolis, un alt creştin, anume Sfântul Mardarie, văzându-i pe cei doi sfinţi, mergând în chinuri pentru Hristos, a început să-i binecuvânteze pentru răbdarea şi credinţa lor statornică. Alergând acasă, Sfântul Mardarie a vorbit cu soţia lui, spunându-i despre dorinţa de a muri şi el pentru Hristos, iar aceasta l-a încurajat şi s-a rugat pentru el, să nu se lepede cumva, în urma suferinţelor. Apoi, alergând spre Sfântul Eustatie, care mergea încălcat cu încălţările cele cu ţepi, s-a legat pe sine de cătuşele aceluia şi a spus tuturor că şi el este creştin.

Aşezându-se în scaunul său de judecată, Lisias a poruncit călăilor să-l aducă înaintea lui pe Sfântul Auxentie. După ce tiranut cel păgân a încercat în fel şi chip să-l facă pe sfânt să se lepede de credinţa creştină şi să se supună zeilor săi, fără nici o izbândă însă, el a ordonat ca sfântului să i se taie capul, lucru împlinit pe loc.

După acesta, la judecata păgână a fost adus Sfântul Mardarie. Fiindu-i adresate aceleaşi oferte de cruţare, în schimbul renunţării la credinţa creştină, sfântul a rămas neclintit ca o piatră. Turbat de mânie, Lisias a poruncit ca tânărul să fie torturat fără pic de milă, asemenea Sfântului Eustatie. Astfel, străpungându-i gleznele cu un fier ascuţit, călăii i-au introdus prin găurile produse o sfoară groasă, iar mai apoi l-au lăsat atârnând, cu capul în jos. Aprinzând tăciuni, călăii i-au ars pântecele, rinichii şi spatele. În cele din urmă, Sfântul Mardarie şi-a dat şi el sufletul în mâinile Mântuitorului, pe care atât de mult L-a iubit.

La scaunul de judecată păgână a fost adus, mai apoi, Sfântul Evghenie. Rămânând şi acesta la fel de neclintit în sfânta şi dreapta credinţă în Hristos, călăii i-au tăiat limba şi i-au zdrobit fluierele picioarelor. În cele din urmă, Sfântul Evghenie şi-a dat sufletul în mâna lui Dumnezeu, spre veşnică odihnă.

După omorârea celor trei sfinţi, Lisias s-a îndreptat spre câmpul de luptă, spre a-şi antrena soldaţii. Printre soldaţii aflaţi cu el se numără şi Orest, un creştin încă tăinuit. La un moment dat, în urma unei loviri cu sabia, crucea purtată de acesta la gât a ieşit în afară, ea fiind văzută de cei de lângă el. Ne mai având de ales şi având proaspătă în minte mărturia celor trei sfinţi, Orest şi-a mărturisit cu tărie credinţa în Hristos.

Lisias a rămas perplex de acest lucru, drept pentru care a hotărât ca soldaţii să îl lege pe Sfântul Orest cu lanţuri de fier, împreună cu un altul, anume Auxentie (Eustatie?), spre a fi dus şi judecat în Sevasta, de către Agricolaus, iar nu în Nicopolis, din teamă ca nu cumva, făcând minuni, şi alţii să îmbrăţişeze credinţa în Hristos.

În faţa lui Agricolaus, Sfântul Auxentie (Eustatie?), care era foarte bine educat, având cunoştinţe de teologie şi filosofie, a făcut un rezumat profund al învăţăturii Mântuitorului Hristos despre mântuirea omului. Fiind atât surprins, cât şi mânios, judecătorul cel păgân i-a aruncat pe sfinţi în închisoare.

În închisoare, în vremea nopţii, cei doi au fost vizitaţi de Sfântul Vlasie, episcopul din Sevasta, spre a le da Sfânta Împărtăşanie. Spovedindu-se şi mărturisindu-şi dorinţa de a muri pentru Hristos, sfinţii au primit binecuvântarea episcopului, spre a se întări şi mai mult în credinţă.

După o oarecare vreme, comandantul cel păgân l-a luat pe Sfântul Orest şi l-a întins pe un pat de fier, puternic încins. În urma suferinţelor, sfântul şi-a dat sufletul în mâna lui Hristos. Mai apoi, călăii au aprins un cuptor de lemne şi l-au aruncat pe Sfântul Auxentie (Eustatie?) în flăcări. Astfel şi-au încheiat şi ei viaţă, murind pentru Dumnezeu, spre a trăi veşnic împreună cu El.

Semnificaţie nume

Lucia, Lucian; Luchie, Luchia (masc.) - nume augural cu semnificaţie devoţională în epoca creştină, corespunde latinescului Lúcius(-a), explicat prin verbul lucio, lucere, „a face lumină” şi substantivului lux, lumen, „lumină”, deşi există opinia că aceasta nu e decât o etimologie populară.

Lucia şi derivatele Lucianus, Luciana, Lucilianus, au pătruns în calendarul creştin.

Filiera greco-slavă: Luchie, Luchian, Luchiana, Luchilian. Formele latine: Lucia, Lucian, Luciana au fost introduse în onomastica românească în secolul al XIX-lea.

Sfânta muceniță Lucia din Siracuza - Biserica San Geremia din Veneția

foto: Magda Buftea

©doxologia.ro

SFÂNTA
LUCIA
©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

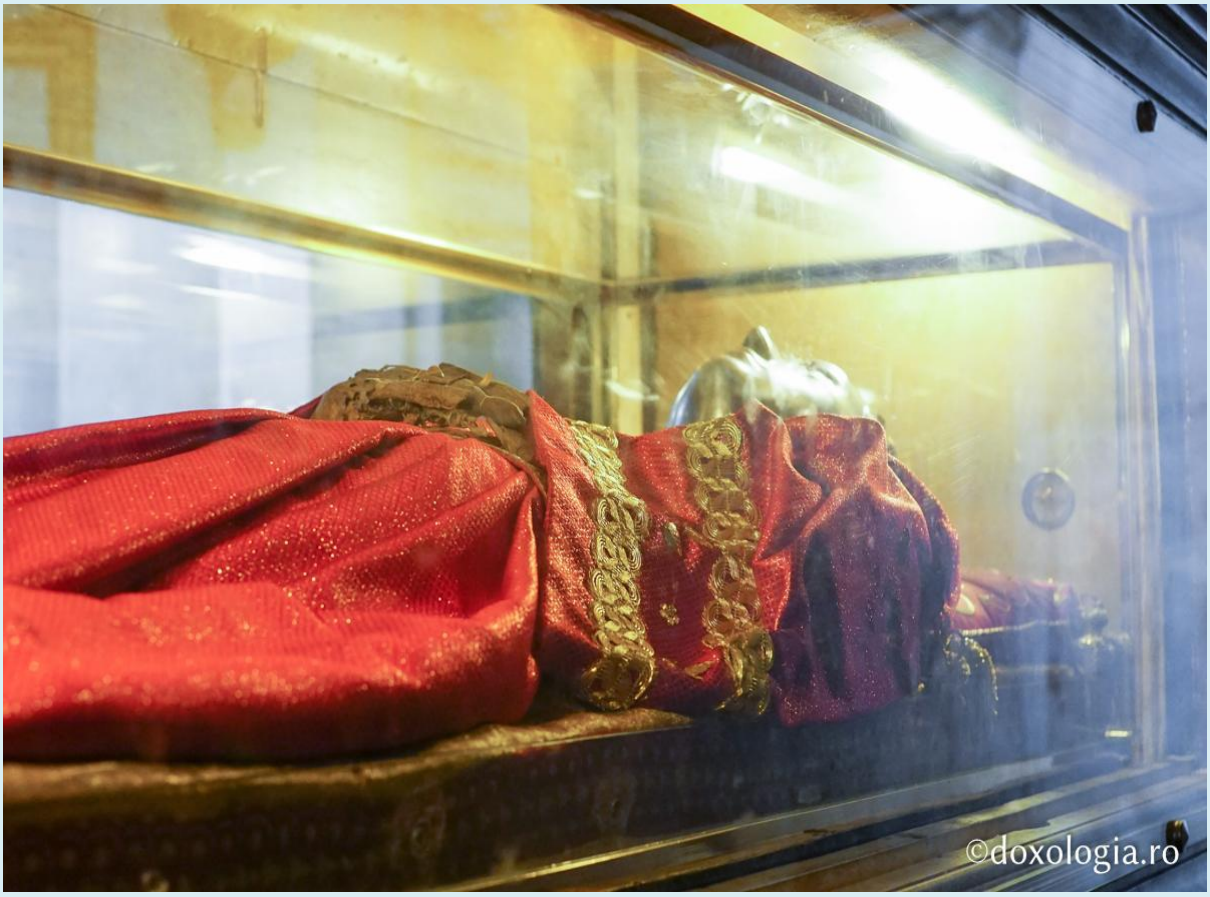
©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

SFÂNTA
LUCIA
©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

Icoane

SF. MC.
LUCIA
DIN
FECIOARA
SIRACUZA

SF. MC.
LUCIA
FECIOARA
DIN SIRACUZA

SF MC
LUCIA
FECIOARA
DIN SIRACUZA

SF.
MC.
LUCIA
DIN
SIRACUZA

SFÂNTA
MUCENIȚĂ
LUCIA
FECIOARA

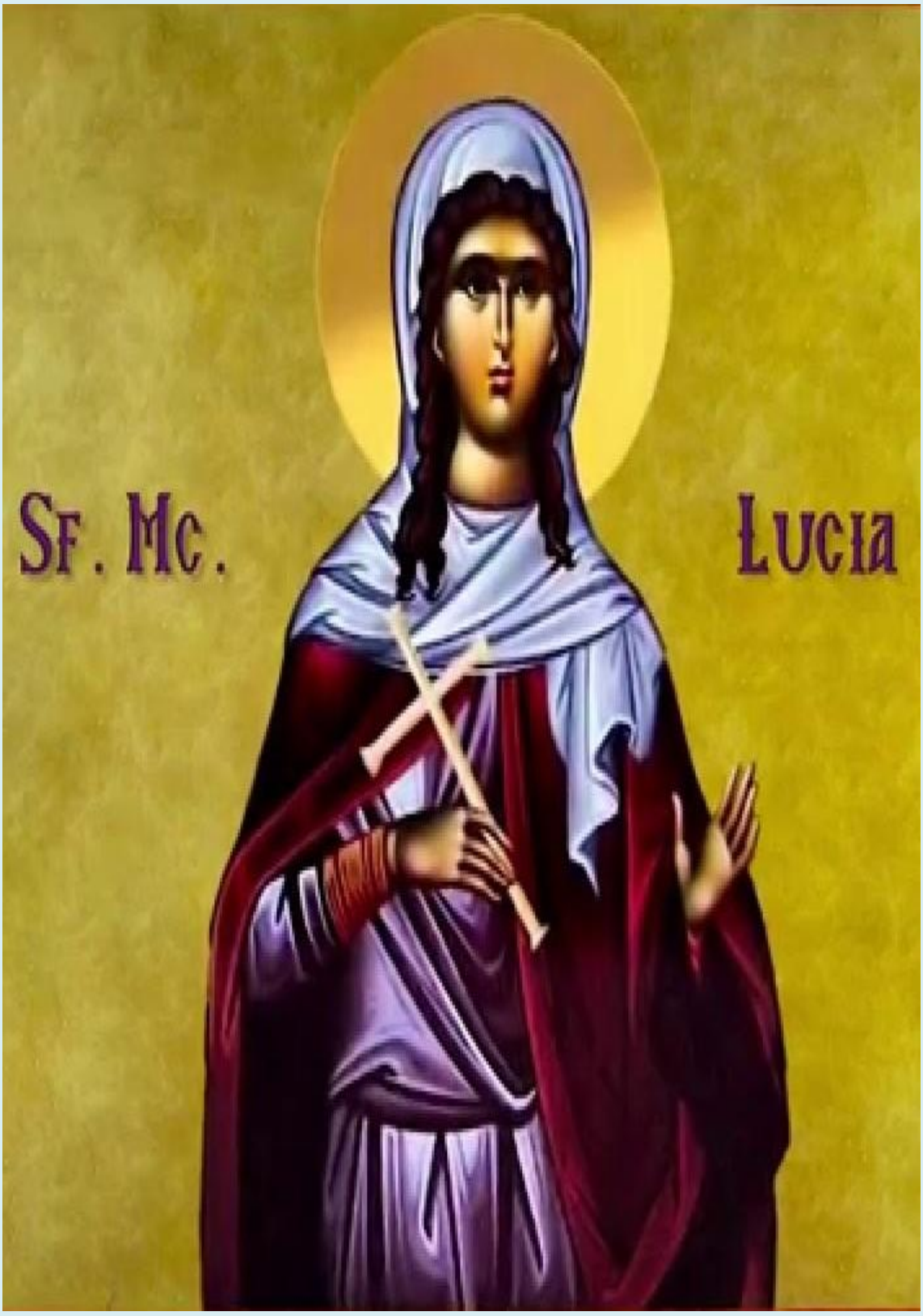
Sf. Mc.
Lucia

SAINT
LUCY

SAINT
THE VIRGIN~
LUCY
MARTYR

Η
ΑΓΙΑ
ΚΥΡΙΑΚΗ
ΜΑΡΤΥΣ
Ιμ. Όσίου Μελετίου 1997

Η
ΑΓΙΑ
ΚΥΡΙΑΚΗ
Η ΠΡΟΘΕΜΟ
ΜΑΡΤΥΣ
Ι.Μ. Οσίου Μελετίου

SF. MC.
LUCIA

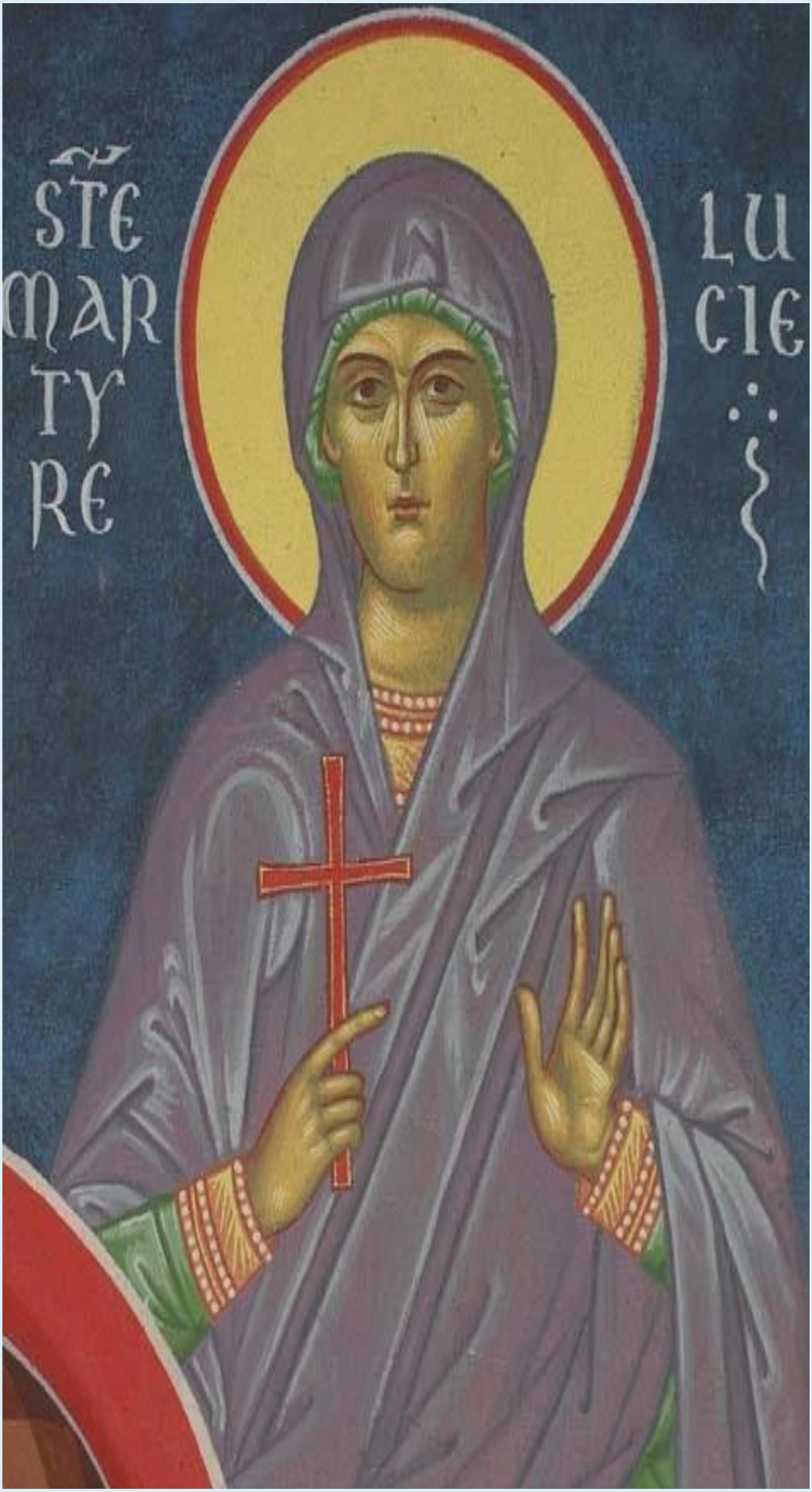
STE
MAR
TY
RE
LU
CIE

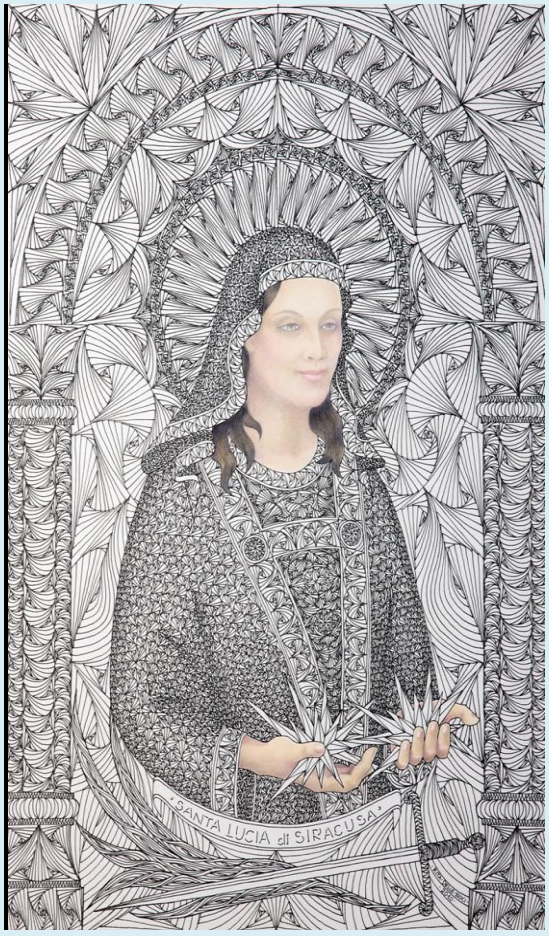
SANTA LUCIA di SIRACUSA

SANTA LUCIA

S. LUCIA V. M.

S. LUCIA

S. LUCIA

The saints overcame suffering
by the love of Christ.

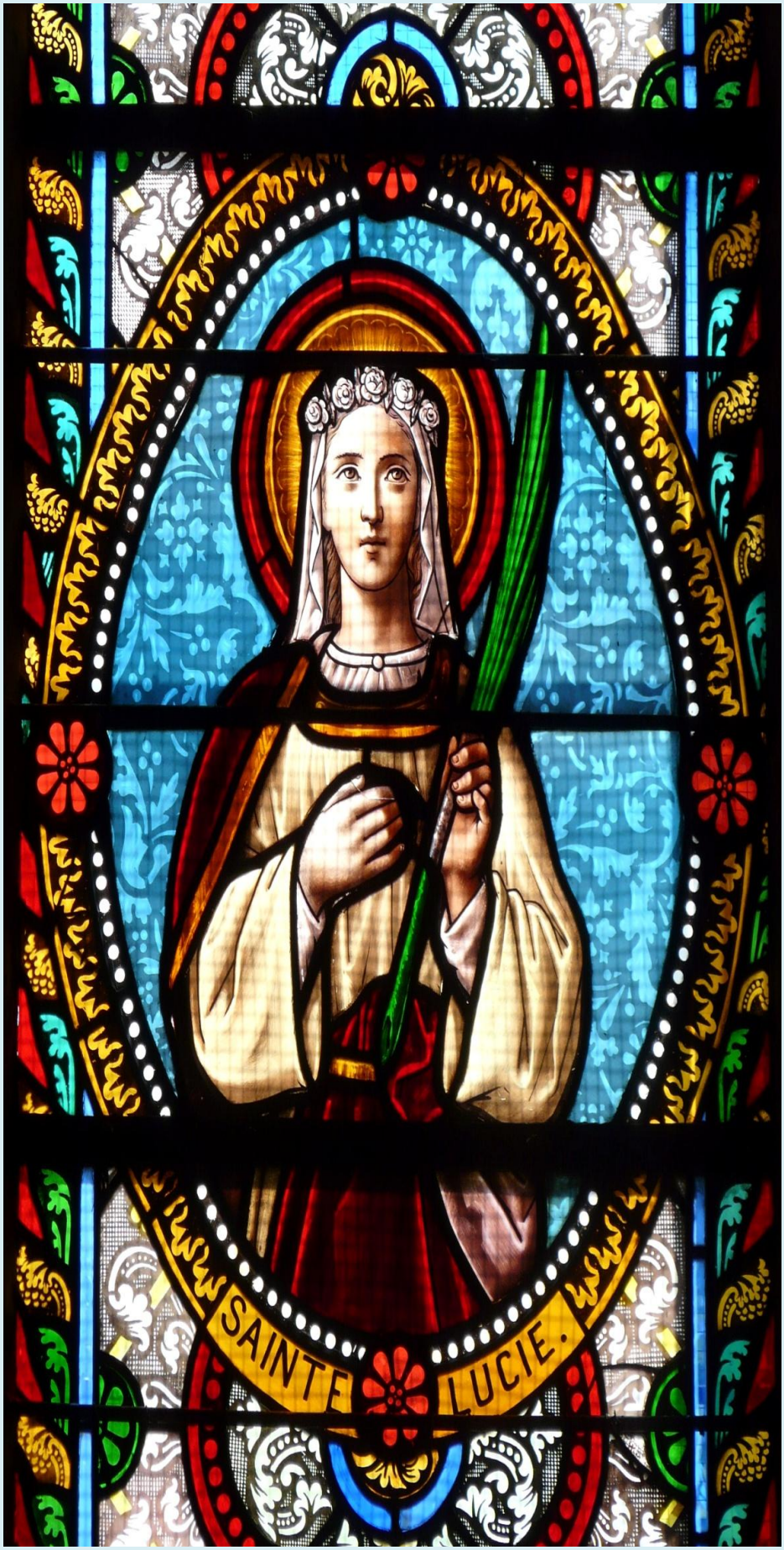
SAINTE LUCIE.

STAINEDGLASSINC.COM
STAINEDGLASSINC.COM

©R. Capezio

Lucy Before the Judge, by Lorenzo Lotto, 1523–32

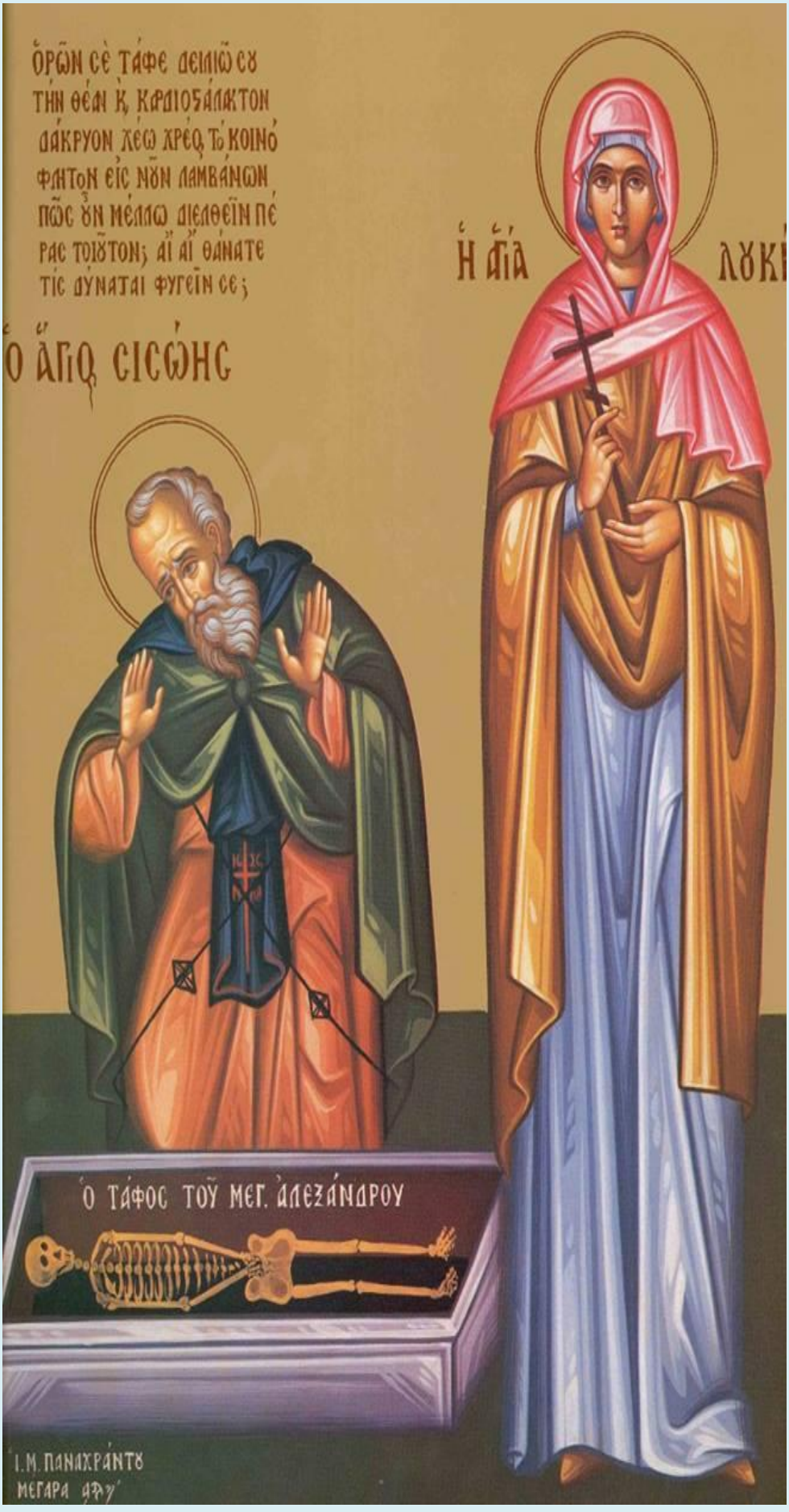
ΟΡΩΝ CΕ ΤΑΦΕ ΔΕΙΛΙΩ CΥ
ΤΗΝ ΘΕΑΝ Κ. ΚΑΡΔΙΟϚΑΛΑΚΤΟΝ
ΔΑΚΡΥΟΝ ΧΕΩ ΧΡΕΩ ΤΟ ΚΟΙΝΟ
ΦΛΗΤΟΝ ΕΙC ΝΥΝ ΛΑΜΒΑΝΩΝ
ΠΩC ΥΝ ΜΕΛΛΩ ΔΙΕΛΘΕΙΝ ΠΕ
ΡΑC ΤΟΙΥΤΟΝ; ΑΙ ΑΙ ΘΑΝΑΤΕ
ΤΙC ΔΥΝΑΤΑΙ ΦΥΓΕΙΝ CΕ;
Ο ΑΓΙΟ CΙCΩΗC
Η ΑΓΙΑ
ΛΥΚΗ
Ο ΤΑΦΟC ΤΟΥ ΜΕΓ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ
Ι.Μ. ΠΑΝΑΧΡΑΝΤΥ
ΜΕΓΑΡΑ

SFÂNTA
MUCENIȚĂ
LUCIA
FECIOARA
13 decembrie

SFÂNTUL
IERARH
DOSOFTEI
MITROPOLITUL MOLDOVEI
DUMNEZEIASCA
LITURGHIE
13 decembrie

13 decembrie

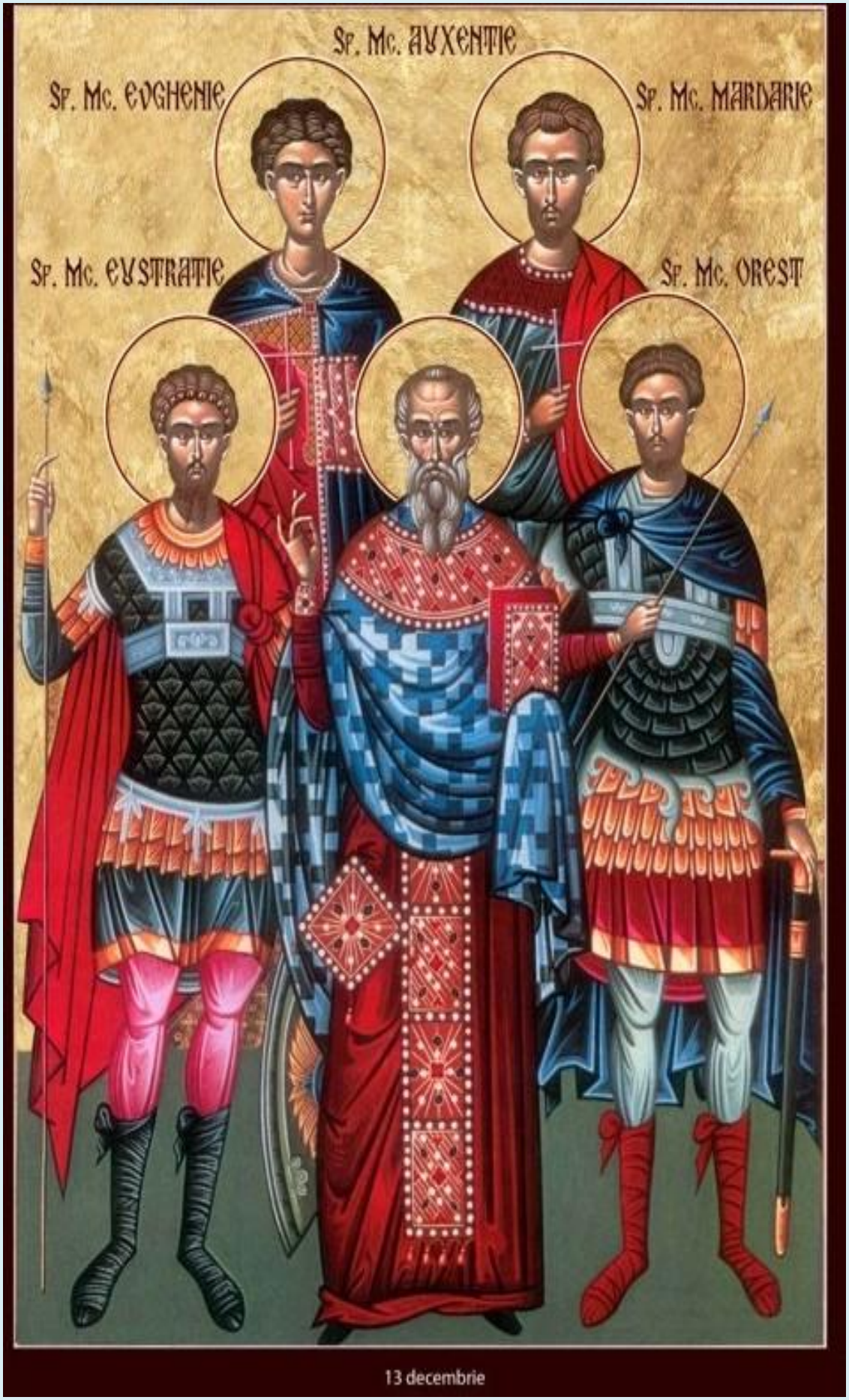

13 decembrie

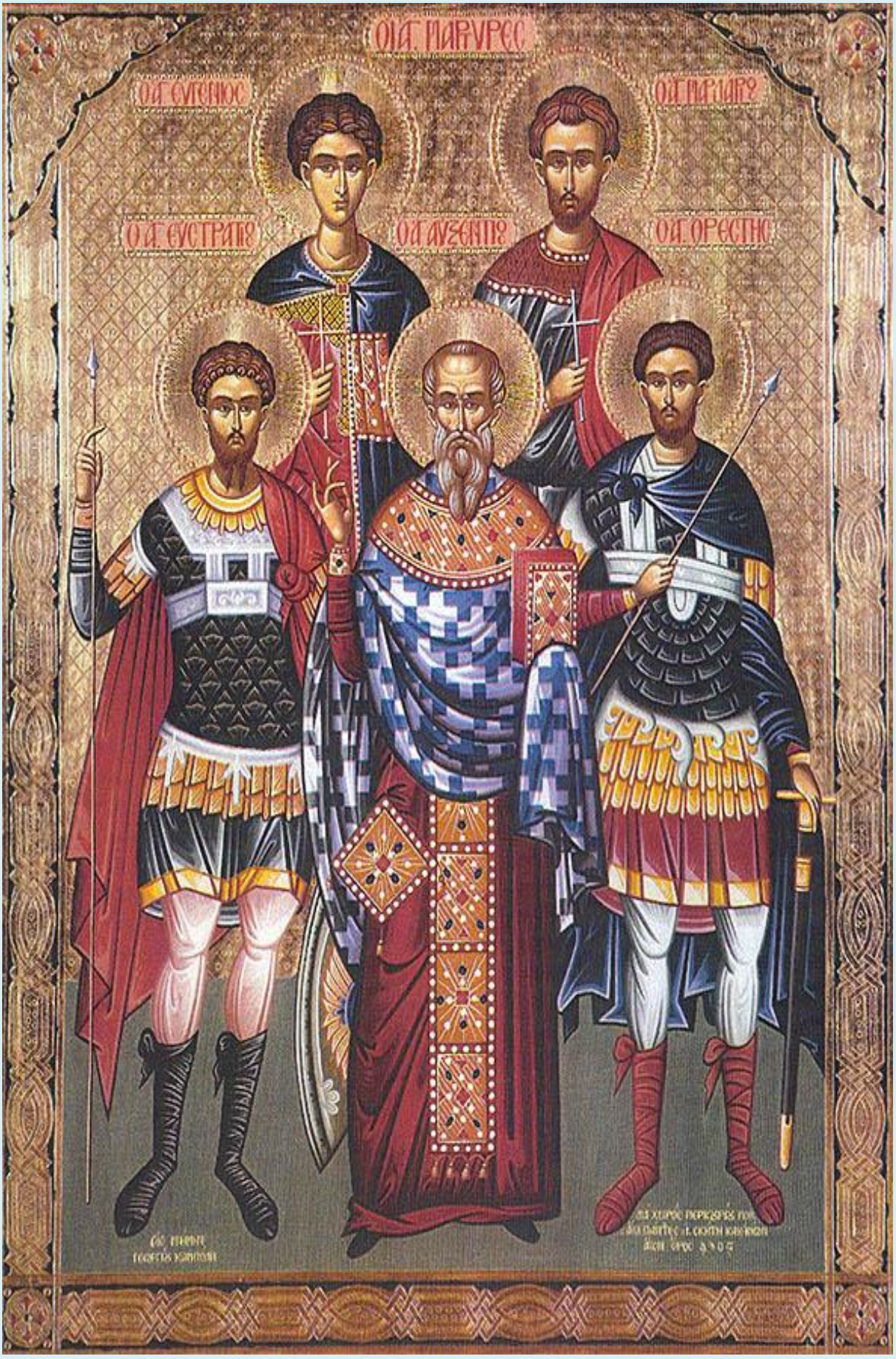
ΟΙ ΑΓ. ΜΑΡΤΥΡΕΣ
Ο ΑΓ. ΕΥΓΕΝΙΟΣ
Ο ΑΓ. ΜΑΡΤΙΑΣ
Ο ΑΓ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ
Ο ΑΓ. ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ
Ο ΑΓ. ΟΡΕΣΤΗΣ

Sfântul mare mucenic Eustratie

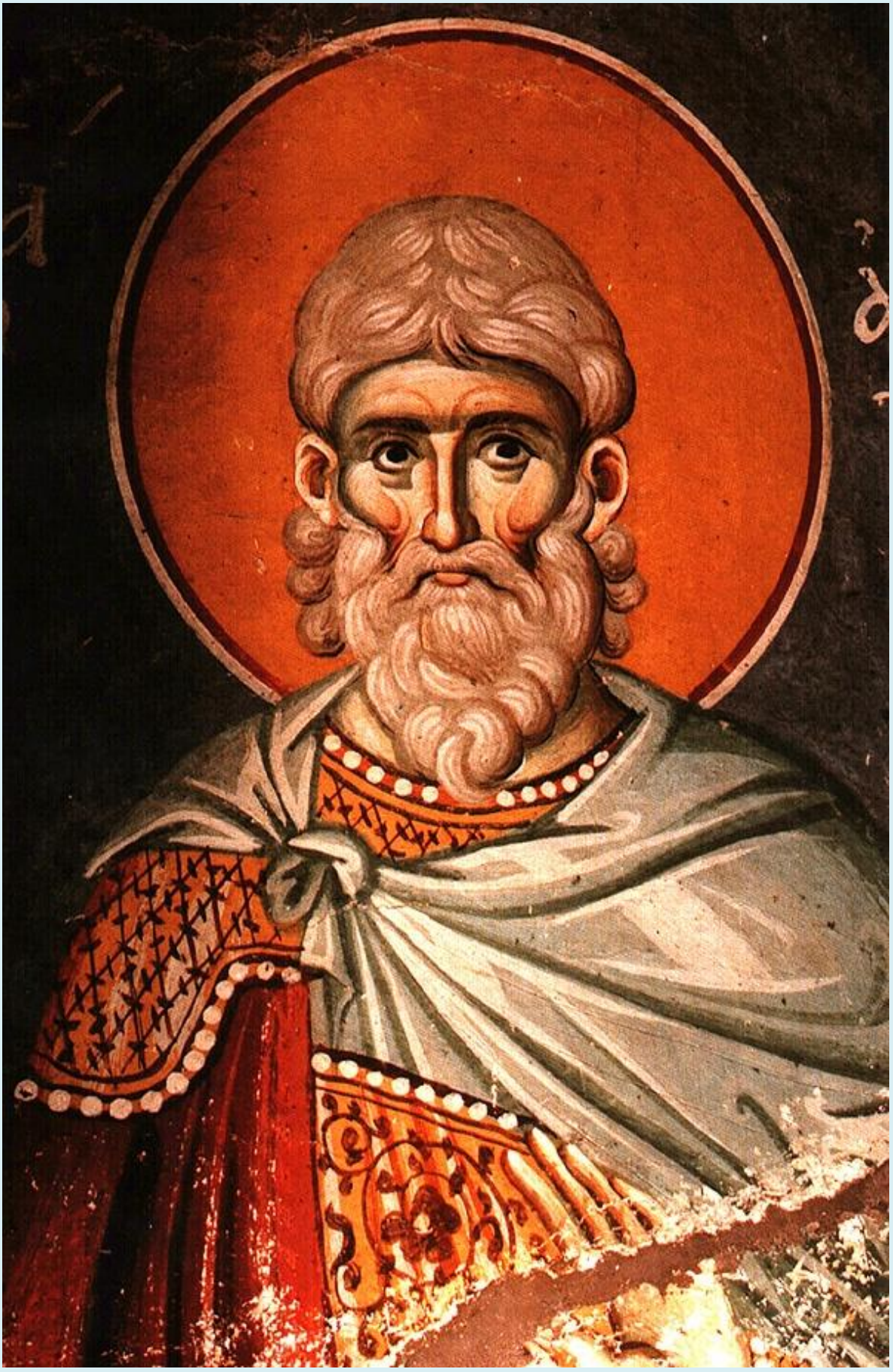

Sfântul sfinţit mare mucenic Auxentie, preotul

Οι Άγιοι
Ευστράτιος,
Αυξέντιος,
Ευγένιος,
Μαρδάριος και
Ορέστης
optiko.net

6 lucruri despre Sf. Mc. Lucia

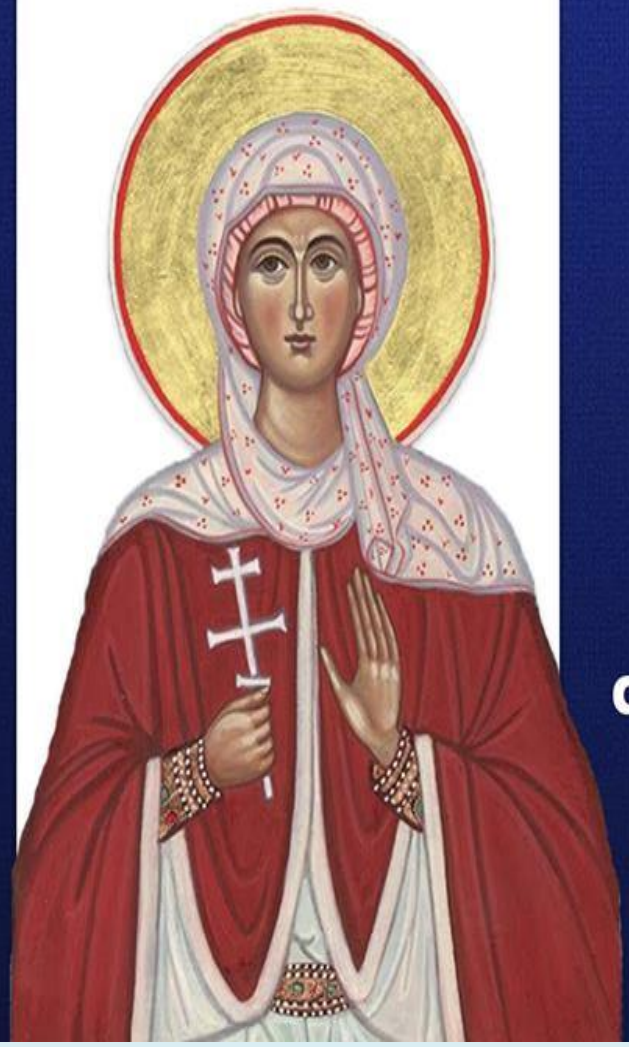

A făgăduit să își păstreze fecioria

Și-a împărțit toată averea săracilor

A refuzat să se mărite cu un păgân

A primit cununa muceniciei

Numele său vine din latinescul *lux* (lumină)

Este ocrotitoarea celor cu probleme de vedere

BASILICA.RO

6 lucruri despre
Sf. Mc. Lucia

Dec
13

- a făgăduit să își păstreze fecioria
- și-a împărțit toată averea săracilor
- a refuzat să se mărite cu un păgân
- a primit cununa muceniciei
- numele său vine din latinescul *lux* (lumină)
- este ocrotitoarea celor cu probleme de vedere

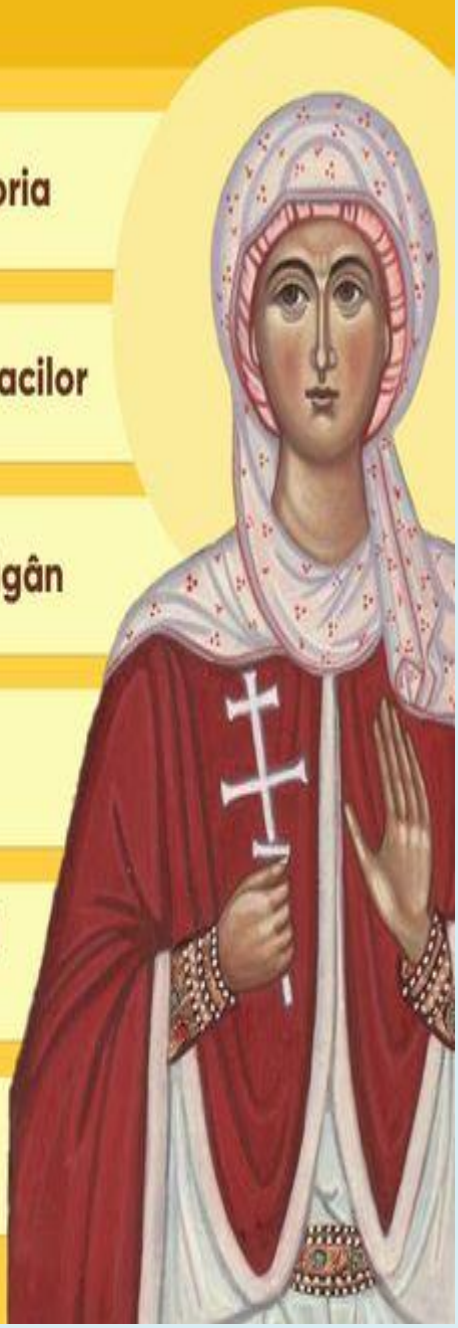

BASILICA.RO

Celor ce poartă numele
Sfintei Lucia din Siracuza le
dorim sănătate, bucurie și
ajutor de la Dumnezeu.
BASILICA.RO

La mulți ani
celor ce poartă numele
Sf. Mc. Evghenie (Eugen)!
Le dorim sănătate
și spor în fapte bune!
BASILICA.RO

Troparul Sfintei Mucenițe Lucia fecioara din Siracuza

13 Decembrie - Glasul 4

Mielușeaua Ta, Iisuse, Lucia, strigă cu glas mare: pe Tine, Mirele meu, te iubesc și pe Tine căutându-Te mă chinuiesc și împreună mă răstignesc și împreună mă îngrop cu Botezul Tău; și pătimesc pentru Tine, ca să împărățesc întru Tine; și mor pentru tine, ca să viez pentru Tine; ci, ca o jertfă fără de prihană, primește-mă pe mine ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ție. Pentru rugăciunile ei, ca un Milostiv, mântuiește sufletele noastre.

Troparul Sfântului Ierarh Dosoftei, Mitropolitul Moldovei

13 Decembrie - Glasul 8

Apărătorule al Ortodoxiei și învățătorule al sfințeniei, păstor blând ca un miel și mare dascăl al Sfintei Liturghii, Părinte Ierarhe Dosoftei, roagă pe Hristos-Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre!

Bucură-te, Sfântă muceniţă Lucia!

Bucuraţi-vă, Sfinţilor mucenici Eustratie, Auxentie, Evghenie, Mardarie şi Orest!